

ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
การศึกษารายกรณี

นายปิยะณัฐ แยมสรวล

ศูนย์วิทยพัทยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

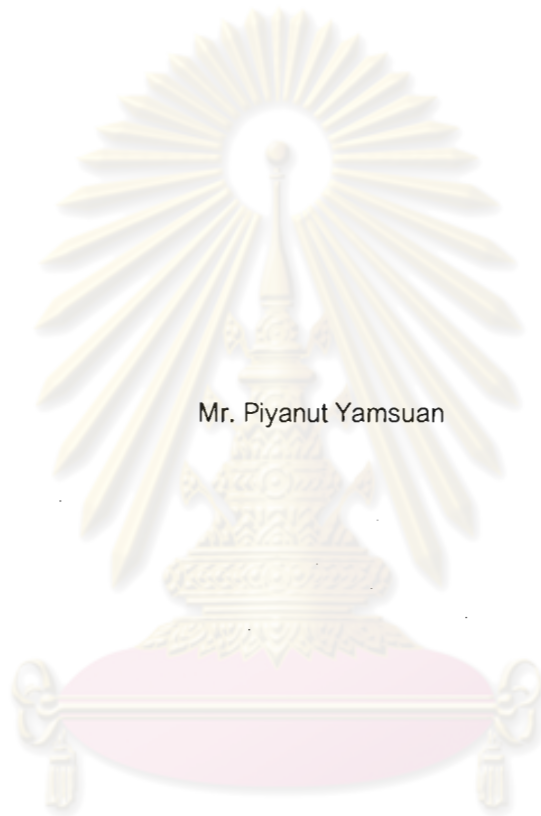
สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

REOFFENDING EXPERIENCE OF MALE JUVENILE OFFENDERS IN JUVENILE
DETENTION CENTER : A CASE STUDY

Mr. Piyanut Yamsuan

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Counseling Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

530764

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึก
และอบรมเด็กและเยาวชน การศึกษารายกรณี

โดย

นายปิยะณัฐ แยมสรवल

สาขาวิชา

จิตวิทยาการปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

รองศาสตราจารย์ วัชร ทรัพย์มี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

คณบดีคณะจิตวิทยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศันสนีย์ มณีศรี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์ วัชร ทรัพย์มี)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ สุภาพรณ โคตรจรัส)

กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา)

ปิยะพันธุ์ แยมสรวล : ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและ
 อบรมเด็กและเยาวชน : การศึกษารายกรณี. (REOFFENDING EXPERIENCE OF
 MALE JUVENILE OFFENDERS IN JUVENILE DETENTION CENTER : A CASE
 STUDY) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ. ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์, อ. ที่ปรึกษา
 วิทยานิพนธ์ร่วม : รศ.วัชร ทรัพย์มี, 170 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี มี
 วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
 และศึกษาทัศนะ ความคิด ความรู้สึก ของเยาวชนที่มีต่อประสบการณ์การกระทำผิดของตน เก็บข้อมูล
 ด้วยการสัมภาษณ์และการสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยผู้วิจัยเข้าไปฝังตัวในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ
 เยาวชนบ้านอุเบกขาเป็นเวลา 4 เดือน ผู้ให้ข้อมูลคือเยาวชนชายผู้กระทำผิดซ้ำ จำนวน 6 คน จากการ
 วิเคราะห์ข้อมูลพบประเด็นหลักสามประเด็นคือ สิ่งแวดล้อมเริ่มต้น วิถีชีวิตผู้กระทำผิดซ้ำ และการรับรู้
 ตนเองเมื่อออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน สามารถสรุปผลการวิจัยได้ว่า การกระทำผิดซ้ำของ
 เยาวชนเป็นความต่อเนื่องของการกระทำผิดครั้งแรก ซึ่งเป็นอิทธิพลหลักจากบริบทชีวิตของพวกเขา
 ผลักดันให้เยาวชนเข้าสู่วิถีชีวิตของการกระทำผิด และความเคยชินกับการอยู่ในวิถีชีวิตดังกล่าว ก็มีผลเป็น
 แรงดันที่จะมีผลในการขัดขวางเยาวชนไม่ให้ออกจากวิถีชีวิตเดิม ประกอบกับลักษณะวิถีชีวิตของเยาวชน
 ผู้กระทำผิดซ้ำ และการรับรู้ตนเองภายหลังการปล่อยตัวของพวกเขาก็เป็นแรงสนับสนุนให้เยาวชนกระทำ
 ผิดซ้ำและกลับสู่วิถีชีวิตเดิม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้อภิปรายถึงการนำผลการวิจัยซึ่งเป็นโลกทัศน์ของ
 เยาวชนชายผู้กระทำผิดซ้ำมาใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และอภิปรายถึงการนำ
 ผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการฝึกอบรมและกระบวนการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อลดโอกาส
 การในการเข้าสู่วิถีชีวิตของการกระทำผิด และรวมถึงได้นำเสนอแนวทางและข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย
 ในอนาคต

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาวิชา.....จิตวิทยาการปรึกษา.....
 ปีการศึกษา.....2553.....

ลายมือชื่อนิติ.....ปิยะพันธุ์ แยมสรวล.....
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม.....

5178124638 : MAJOR COUNSELING PSYCHOLOGY

KEYWORDS : REOFFENDING / JUVENILE OFFENDER /

PIYANUT YAMSUAN : REOFFENDING EXPERIENCE OF MALE JUVENILE
OFFENDERS IN JUVENILE DETENTION CENTER : A CASE STUDY :
ADVISOR NUTTASUDA TAEPAN, Ph.D., CO-ADVISOR ASSOCIATE
PROFESSOR VATCHAREE SUBME, 170 pp.

The purpose of this study was to explore reoffending experience of male juvenile offenders in juvenile retention center. Data were collected via in-depth interview and participant observation through 4 months period of time. Using case study research methodology, three major domain arose from data: Primary environment, Offenders's way of life, and Self-perception after getting released from retention center. Finding from qualitative analysis indicate that The juvenile's reoffending is the consequence of their first offending which have an influence from context of life carry juvenile forward into offending modus Vivendi, Then while juvenile get use to offender's way of life, it also produce resistance and support force which will impede juvenile from moving out of present way of life. Thus the context of juvenile reoffender's way of life and the perception of themselves after they were liberated also support juvenile to be brought back to the same way of life. Also analyzed data were discussed to understand juvenile reoffenders and were discussed as implications for psychologists and training procedure to reduce the chance of getting in to offenders's way of life in juvenile offender. Future research guideline were discussed.

Field of Study : ..Counseling Psychology...

Academic Year :2010.....

Student's Signature Piyanut Yamsuan

Advisor's Signature Nuttasuda Taepan

Co advisor's Signature Wacharee Submee

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. ณัฐสุดา เต้พันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัย และผู้ชี้แนะ
แนวทางการดำเนินการวิจัยตลอดมาทุกขั้นตอน ตั้งแต่การค้นคว้า การดำเนินการเก็บข้อมูล การ
วิเคราะห์ผล จนถึง การเขียนผลการวิจัย และรองศาสตราจารย์ วชิร ทรัพย์มี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
ผู้ให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยเสมอมา ขอขอบพระคุณ ดร.ธวัชชัย ไทยเขียว อธิบดีกรมพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน ผู้อนุมัติหนังสือขอเข้าเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
ขอขอบพระคุณ คุณ อานนท์ ภาคำ ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา
ผู้ให้ความเมตตาและความสะดวกแก่ผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบพระคุณ พี่วิ นางสาววิลาวรรณ์ ศรี
เพ็ญประภา นักสังคมสงเคราะห์ชำนาญการประจำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา
ผู้ให้ความเมตตา สละเวลาให้ความสะดวกแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูล
ขอขอบพระคุณ พี่หนิง นักจิตวิทยาประจำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ผู้แนะ
แนวทางการเก็บข้อมูล ผู้ให้ความช่วยเหลือ และผู้ให้การปรึกษาในเรื่องของกลุ่มตัวอย่าง
นอกจากนี้ขอขอบพระคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ทำให้ความเป็นมิตรกับผู้วิจัย ซึ่งนำมาสู่ข้อมูลที่เข้มข้น
และผลการวิจัยที่มีคุณภาพในงานวิจัยชิ้นนี้ และเหนือสิ่งอื่นใด ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณ
แม่ และครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้ความเข้าใจ และให้ความสนับสนุนตลอดระยะเวลาในการทำงาน
วิจัยชิ้นนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 : บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
คำถามการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 : เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิดทฤษฎี.....	9
ธรรมชาติของวัยรุ่นต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.....	10
กระบวนการทางจิตใจของการกระทำผิดในเด็กและเยาวชน.....	14
การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน.....	23
การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในการศึกษาวิจัย.....	35
กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน.....	38
การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม.....	44
การวิจัยเชิงคุณภาพแนวการศึกษารายกรณี.....	49
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
บทที่ 3 : วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
กลุ่มตัวอย่าง.....	57

	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
เครื่องมือวิจัย.....	63
ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล.....	64
การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ความน่าเชื่อถือของงานวิจัย.....	65
บทที่ 4 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
ข้อมูลพื้นฐาน.....	69
ข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา.....	69
ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก.....	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ.....	93
วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ.....	100
ชีวิตนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ.....	101
ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ.....	107
การรับรู้ตนเองภายหลังได้รับการปล่อยตัว.....	116
บทที่ 5 : สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	121
สรุปผลการวิจัย.....	121
อภิปรายผลการวิจัย.....	123
ข้อเสนอแนะ.....	141
รายการอ้างอิง.....	148
ภาคผนวก.....	154
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	170

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	แสดงกิจวัตรประจำวันของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม.....	48
ตารางที่ 2	แสดงข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 คน.....	73
ตารางที่ 1.1	แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1.....	76
ตารางที่ 1.2	แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1.....	77
ตารางที่ 1.3	แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลัก คนที่ 1.....	77
ตารางที่ 2.1	แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2.....	79
ตารางที่ 2.2	แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2.....	80
ตารางที่ 2.3	แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลัก คนที่ 2.....	80
ตารางที่ 3.1	แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3.....	82
ตารางที่ 3.2	แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3.....	83
ตารางที่ 3.3	แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลัก คนที่ 3.....	83
ตารางที่ 4.1	แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4.....	85
ตารางที่ 4.2	แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4.....	86
ตารางที่ 4.3	แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลัก คนที่ 4.....	86
ตารางที่ 5.1	แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5.....	88
ตารางที่ 5.2	แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5.....	89
ตารางที่ 5.3	แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลัก คนที่ 5.....	89
ตารางที่ 6.1	แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6.....	90
ตารางที่ 6.2	แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6.....	91
ตารางที่ 6.3	แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลัก คนที่ 6.....	91

สารบัญภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1	แผนภาพแสดงวงจรของกระบวนการประทับตรา..... 33
แผนภาพที่ 2	แผนภูมิแสดงขั้นตอนในการปฏิบัติคดีอาญาศาลเยาวชนและครอบครัว.... 40
แผนภาพที่ 3	แผนภูมิแสดงประสพการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชาย..... 122

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” “เด็กคืออนาคตของชาติ” วลีเหล่านี้เป็นคำกล่าวถึงเยาวชนที่ทุกคนต้องเคยได้ยิน ทุกๆวลีล้วนแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ และคุณค่าของเยาวชน ในฐานะประชากรยุคต่อไป แน่แน่นอนว่าทุกคนทุกฝ่ายย่อมตระหนักดีว่าเด็กและเยาวชนนั้น เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญต่อประเทศ เพราะเด็กและเยาวชนย่อมจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า เด็กและเยาวชนจึงมีความสำคัญต่อชาติยิ่งกว่าสิ่งใด ดังคำกล่าวที่ว่า “อนาคตของชาติทุกชาติย่อมขึ้นอยู่กับเด็กเพราะเด็กคือผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองที่อยู่ในศีลธรรม เคารพต่อกฎหมายของบ้านเมืองเสียแต่ยังเยาว์ เมื่อเติบโตขึ้น พลเมืองของประเทศก็จะมีแต่คนดี และประเทศจะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้” (พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, 2495 อ้างถึงในศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2541) จึงกล่าวได้ว่า เด็กและเยาวชนคือตัวแปรสำคัญในการทำนายอนาคตของประเทศชาติบ้านเมือง และถือเป็นพลังบุคคลที่จะสืบสานความอยู่รอดของชาติในสังคมโลก (กลุ่มปฏิบัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543)

ซึ่งในสภาพสังคมทุกวันนี้ ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว ประกอบกับจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น มีการขยายตัวอุตสาหกรรมในเขตเมือง ทำให้เกิดการอพยพเข้าสู่ตัวเมืองมากขึ้น (ลักษณะ แก้วตระกูล, 2544) จากการสำรวจประชากรในกรุงเทพมหานครประจำปี 2547 พบว่ามีประชากรทั้งหมด 5,634,132 คน เป็นเด็กและเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 7-18 ปี 947,675 คน และในปี 2551 จำนวนประชากรดังกล่าวเพิ่มขึ้นเป็น 5,710,883 คน ในจำนวนนี้เป็นเด็กและเยาวชน 964,528 คน (สถิติจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2553) การที่มีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในเมืองที่มีลักษณะเป็นเมืองหลวง (Metropolitan Area) ทำให้กลายเป็นพื้นที่ ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น เป็นแหล่งเพาะเชื้ออาชญากรได้เป็นอย่างดี (ประภาศน์ อวยชัย อ้างถึงใน ลักษณะ แก้วตระกูล, 2544) ซึ่งปัญหาอาชญากรรมนี้จัดว่าเป็นปัญหาที่อยู่คู่กับทุกสังคมมาตลอดเวลา จนดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เมื่อมีกฎระเบียบหรือกฎหมายก็ย่อมมีผู้ที่กระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้นอยู่ในสังคมด้วยไม่ว่าจะ

ด้วยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ในขณะที่น้อยคนนักที่จะสังเกตว่าต้นตอของปัญหาการเพิ่มขึ้นอย่างหลายเท่าตัวของอาชญากรรมคืออะไร เนื่องจากโดยมากแล้วมักจะมองกันที่อาชญากรในวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นปลายเหตุของปัญหา เพราะอาชญากรเหล่านี้ส่วนหนึ่งอาจมีพัฒนาการมาจากการเป็นอาชญากรในวัยเด็ก (วราพรพรณ วงศ์สารคาม, 2548) การลดอัตราการทำผิดของอาชญากรในวัยผู้ใหญ่จึงเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย หากไม่สนใจที่จะลดอาชญากรในวัยเด็ก เพราะถ้าปราบได้ที่ต้นตอของอาชญากรยังอยู่ ก็ย่อมจะมีอาชญากรเข้ามาทดแทนและเพิ่มเติมสถิติอาชญากรรมอยู่เรื่อยๆ สิ่งที่น่าจะได้ผลมากกว่าก็คือการลดต้นตอของอาชญากรและอาชญากรรมในปัจจุบันดังที่กล่าวมา ซึ่งก็คือผู้กระทำความผิดกฎหมายที่เป็นเด็กและเยาวชน ดังที่ ประธาน วัฒนวานิชย์ (2530) กล่าวเอาไว้ว่า “การลดจำนวนการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จะนำไปสู่การลดจำนวนอาชญากรรมในสังคม”

แต่ในปัจจุบันจำนวนผู้ก่อคดีผิดกฎหมายที่เป็นเด็กและเยาวชนกลับมีมากขึ้นเรื่อยๆ ประเทศไทยต้องประสบกับปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ที่นับวันจะทวีความรุนแรงและมีสาเหตุแห่งการกระทำความผิดที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้นทุกวัน (รุ่งทิภา บุญสิทธิ์, 2530) ซึ่งหากมองในภาพรวมถึงแนวโน้มการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนไทยทั่วประเทศจากสถิติของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนแล้วจะพบว่าแนวโน้มการกระทำความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 จนถึงปัจจุบันมีแนวโน้มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยในปี พ.ศ.2546 มีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดและถูกดำเนินคดีทั้งสิ้น 29,915 คน ในปี พ.ศ.2548 เพิ่มขึ้นเป็น 36,080 คน และเพิ่มขึ้นอีกเป็น 51,128 คน ในปี พ.ศ. 2550 (สถิติจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง, 2553) อีกทั้งทุกวันนี้อายุเฉลี่ยของประชากรที่กระทำความผิดกฎหมายครั้งแรกมีตัวเลขที่น้อยลงเรื่อยๆ โดยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีอายุน้อยลงกว่าแต่ก่อนมาก (วันชัย รุจนวงศ์, 2544) และยังมีแนวโน้มที่จะยังคงลดลงต่อไป เห็นได้จากสถิติการก่ออาชญากรรมของเด็กอายุลดลงโดยเฉพาะการ ส่งยาบ้าหรือส่งของเถื่อน เพื่อหลีกเลี่ยงการรับโทษ (พ.ต.อ.ธีรศักดิ์ สุริวงค์ ผกก. ศูนย์สวัสดิภาพเด็กเยาวชนและสตรี อ่างถึงใน โปสตุทูเดย์, 2550)

สถานการณ์การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่กำลังทวีความรุนแรงและเพิ่มจำนวนขึ้นนั้น เป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งที่สังคมตระหนักและหันมาให้ความสนใจและหาแนวทางร่วมมือกันทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อแก้ไขดูแลและควบคุมให้ปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเหล่านี้บรรเทาลง และเพื่อหาทางเยียวยาแก้ไขเด็กที่กระทำความผิดให้กลับตนเป็นคนดีสู่สังคมต่อไป เนื่องจากเด็กและเยาวชนนั้นเป็นวัยที่กำลังพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่และเป็นกำลังสำคัญของชาติ ซึ่งเมื่อกล่าวถึงสาเหตุและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็มีผู้ที่ทำการวิจัยศึกษาเอาไว้มากมาย เช่น ชาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ชาดเพื่อนที่

เข้าใจหรือจริงใจ (พัฒนา เมื่อกล้า, 2542) การคบค้าสมาคมกับคนชั่ว เป็นเหยื่อของการติดการพนัน, สุรา ยาเสพติด (นิพนธ์ เจิมจำนง, 2542) ฐานะทางเศรษฐกิจ, ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย (ไอฟาร์ เอี่ยมประภาส, 2541) การศึกษาที่ต่ำและมาจากครอบครัวที่ยากจน (อัจฉรา ทองตัน, 2536) การอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด (ศักดิ์ศรี ภิรมลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช, 2538) การกระทำผิดกฎหมายของบุคคลในครอบครัว, การประกอบอาชีพของเยาวชน (อาภรณ์ อินทรสุขชุม, 2537) หรือแม้แต่ พฤติกรรมของนายจ้างที่มีต่อลูกจ้างเยาวชน (บุษญารัตน์ วงศ์ลักษณะพันธ์, 2548) จากตัวอย่างของสาเหตุและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จะเห็นได้ถึงความหลากหลายไม่ว่าจะเป็นปัจจัยภายนอก, ภายใน, ปัจจัยทางครอบครัว, ทางสังคมหรือเศรษฐกิจ และอื่นๆอีกมาก จนแทบจะกล่าวได้ว่า เด็กและเยาวชนแทบทุกคนล้วนอยู่ท่ามกลางปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมาย ดังคำกล่าวอันเป็นหัวใจหลักของทฤษฎีควบคุมในอาชววิทยาที่ว่า “อย่าถามว่าทำไมบุคคลถึงกระทำความผิดต่อกฎหมาย แต่ควรจะถามว่า ทำไมบุคคลถึงจะไม่กระทำความผิดต่อกฎหมาย” (Hirschi อ้างถึงใน Waegel 1989) ประกอบกับด้วยธรรมชาติของเด็กและเยาวชนที่ยังบกพร่องในวุฒิภาวะอยู่มาก รวมถึงธรรมชาติของพัฒนาการที่ส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพและอารมณ์ ล้วนเป็นปัจจัยสนับสนุนเริ่มต้นให้กระทำความผิดได้ง่ายอยู่แล้ว (Saarni อ้างถึงใน Santrock, 2005)

นับแต่ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ไม่ว่าจะในเชิงจิตวิทยา, สังคมสงเคราะห์, กฎหมาย, หรืออาชววิทยา แนวคิดต่อเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดจะอยู่ในลักษณะเดียวกันหมด คือ “เด็กที่กระทำความผิดกฎหมาย ไม่ใช่อาชญากร” ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวนี้ ได้รับการเผยแพร่และสนับสนุนโดยนักอาชววิทยา นักสังคมวิทยา และนักจิตวิทยาที่พยายามเน้นให้สังคมได้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การกระทำความผิดกฎหมายของเด็ก เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความด้อยในประสบการณ์ ความบกพร่องในวุฒิภาวะ ความรับผิดชอบ บุคลิกภาพหรือภาวะทางจิตใจ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายจึงสมควรที่จะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างไปจากอาชญากรโดยทั่วไป (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) ซึ่งประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ยอมรับแนวความคิดนี้และได้จัดให้มีการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายแตกต่างไปจากอาชญากรหรือผู้ใหญ่ที่กระทำความผิด ด้วยการนำระบบศาลคดีเด็กและเยาวชนมาใช้ในการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด และเป็นหน้าที่หลักของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่ร่วมมือกับหลายๆฝ่ายในการดูแลให้เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมมิใช่เพื่อลงโทษ แต่เพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้กลับตัวเป็นคนดี สามารถกลับเข้ามาอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุขดังเดิม (ผกาวัต ประดับคำ, 2549) ด้วยแนวคิดที่เชื่อว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเปรียบเสมือนโรคชนิดหนึ่งที่สามารถรักษาให้หายได้

สำหรับในประเทศไทยนั้น อาจกล่าวได้ว่าการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนเกิดขึ้นเมื่อเด็กและเยาวชนถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ากระทำความผิดให้เข้ารับการฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง (สุภัทรา ปากาสีทธิ, 2551) ซึ่งปัจจุบันพัฒนากระบวนการฝึกอบรมต่างๆไปตามแผนพัฒนาของกระทรวงยุติธรรมจนมีประสิทธิภาพสูงในการพัฒนาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนในความดูแล จะเห็นได้จากงานวิจัยของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2549) ที่ทำการติดตามและประเมินผลเด็กและเยาวชนภายหลังปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จำนวน 223 คน ด้วยการตรวจสอบจากบุคคลใกล้ชิด เช่น บิดา, มารดา ผู้ปกครอง, นักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งพบว่า เด็กส่วนใหญ่มีพฤติกรรมอยู่ในระดับดี และยอมรับว่าพฤติกรรมโดยรวมพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น คนใกล้ชิดและนักสังคมสงเคราะห์ส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก โดยเยาวชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและได้รับคำชมเชยจากนายจ้างว่ามีความตั้งใจในการทำงานอยู่ในขั้นดีมากและไม่ปรากฏพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

แม้ว่าเป็นความสำเร็จที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสามารถพัฒนาตัวเด็กและเยาวชนให้สามารถกลับเข้าสู่สังคมได้อย่างปกติและมีพฤติกรรมที่เหมาะสม แต่ในมุมกลับกันที่น่าเป็นห่วงของสังคม นอกจากเด็กและเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมและออกมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุขแล้ว ยังมีเด็กและเยาวชนอีกจำนวนหนึ่งที่เมื่อกลับออกมาสู่สังคมกลับยังคงกระทำความผิดกฎหมายอยู่และเป็นเหตุให้ต้องถูกดำเนินคดีและถูกส่งกลับไปสู่ศูนย์ฝึกอบรมอีกครั้ง หรืออีกหลายๆครั้งในบางราย จนน่าเป็นห่วงว่าจะพัฒนาเป็นอาชญากรอย่างถาวรในที่สุด เหล่านี้กำลังกลายเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทยที่ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จากจำนวนคดีที่เป็นคดีกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศที่เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว จากจำนวน 4357 คดี ในปี พ.ศ. 2548 มาเป็น 6606 คดี ในปี 2551 (สถิติจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง, 2552) จึงอาจกล่าวได้ว่า มาตรการต่างๆที่รัฐนำมาดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ยังไม่อาจแก้ปัญหาพฤติกรรมและฟื้นฟูให้เด็กและเยาวชนกลับตนเป็นคนดีได้อย่างสมบูรณ์

ด้วยสาเหตุดังกล่าวนักวิจัยจึงเริ่มมีการสนใจพัฒนาองค์ความรู้ในด้านนี้กันอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นเพื่ออธิบายการกระทำผิดซ้ำเหล่านี้ หรือเพื่อค้นหาสิ่งที่เป็นสาเหตุ, สิ่งที่มีอิทธิพล ซึ่งในปัจจุบันมีงานวิจัยเชิงปริมาณจำนวนไม่น้อยที่ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ โดยผลการวิจัยยังคงใกล้เคียงกับการกระทำผิดครั้งแรกของเยาวชน เช่น ขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาทำให้อารมณ์ไม่มั่นคง (โสภา ชูพิกุล, 2524) รายได้เฉลี่ยของครอบครัว, ระดับการศึกษา, การคบเพื่อน และการเกี่ยวข้องกับสารเสพติด

(ลักษณะ แก้วตระกูล, 2544) สถานะครอบครัว สภาพแวดล้อม, ที่พักอาศัย, อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน (เกษรวงศ์ จินะเสน, 2542) การคุ้นเคยกับผู้กระทำผิดกฎหมาย (จำเนียร ชุณหโสภาค และคณะ, 2551) และยังมีปัจจัยปลีกย่อยอีกมากมาย

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการจะควบคุมอัตราการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนนั้น จำเป็นที่จะต้องควบคุมปัจจัยทั้งหลายเหล่านั้น เช่น สถานะทางครอบครัว, ระดับการศึกษา, การคบเพื่อน ไม่ให้เกิดผลกระทบที่จะเป็นอิทธิพลกับเด็กและเยาวชนให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งอาจเป็นไปได้ยากมากที่จะควบคุมปัจจัยเหล่านั้นทั้งหมดให้เหมาะสมเพื่อไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำในเด็กและเยาวชน จากความหลากหลาย และจากการที่ปัจจัยหลายๆประการเป็นปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า เด็กและเยาวชนแม้จะพ้นจากการฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้วก็ยังคงเสี่ยงที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำอีกด้วยปัจจัยเหล่านี้ ใน การจะควบคุมการกระทำผิดซ้ำนี้ จะเห็นได้ว่าจะง่ายกว่ามากหากจัดการในระดับตัวบุคคล ซึ่งในแง่ของจิตวิทยาการปรึกษาก็คือการพัฒนาตัวบุคคลนั่นเอง เช่นเดียวกับที่ ว่าที่ร้อยตรี กนกศักดิ์ แถวทิม (2547)กล่าวเอาไว้ในรายงานการฝึกงานการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ณ ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาว่า การช่วยให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้รับรู้ เรียนรู้ ปรับตัว เข้าใจผู้อื่น มีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้คนที่อยู่รอบข้าง เป็นบุคคลที่มีจิตใจเข้มแข็งมั่นคง จะทำให้เขามีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม สามารถเผชิญกับปัญหาของตนเองได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งจะดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข และในด้านการทำงานของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนก็คือการพัฒนากระบวนการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำเหล่านี้้อย่างเหมาะสมโดยคำนึงถึงปัจจัยในระดับบุคคล อันเกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะทางด้านจิตใจและบุคลิกภาพ ดังคำอธิบายถึงการบำบัดที่ว่า ลักษณะเฉพาะของผู้กระทำผิดแต่ละกลุ่มควรเหมาะสมกับกิจกรรมและการบำบัดแก้ไขที่จัดให้ โดยความสอดคล้องนี้ต้องประเมินจากความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำ ความต้องการในการบำบัดแก้ไข และรูปแบบการตอบสนองของผู้กระทำผิดต่อกิจกรรมบำบัดแต่ละประเภท (Andrews, Bonta และ Hoge, 1990) กล่าวคือ "การจัดรูปแบบการฝึกอบรมและ กิจกรรมที่จัดให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ ควรคำนึงถึงลักษณะบุคลิกภาพและการปรับตัวของเด็กและเยาวชนแต่ละคนอย่างชัดเจน" (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) จะเห็นได้ว่าการที่จะดำเนินการดังกล่าวทั้งหมดได้จำเป็นต้องเริ่มจากการเข้าใจในตัวเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้ในระดับบุคคล และเข้าใจในการกระทำผิดซ้ำเหล่านี้ผ่านประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของพวกเขาเสียก่อน

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในเชิงทำความเข้าใจในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำเหล่านี้ พบว่าปัจจุบันยังขาดองค์ความรู้ที่

ความเข้าใจถึงกลุ่มเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้ นอกจากนี้บุคคลากรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ยังคงขาดความรู้ความเข้าใจถึงความต้องการเฉพาะของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ (สุดจิต เชนนพกาญจน์ อ้างถึงใน สุภัทรา ปกาลิทธิ, 2551) สอดคล้องให้เห็นจากนโยบายปัจจุบันของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในการแบ่งรูปแบบและลักษณะการฝึกและอบรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ ที่มีหลักการพื้นฐานคล้ายคลึงกัน แต่มีระยะเวลา หรือปริมาณในการฝึกอบรมแตกต่างกันออกไป (วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ, 2549) และจากข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการทำการวิจัยเชิงทดลองในศูนย์กักกันและฝึกอบรมบ้านอุเบกขาที่พบว่าลักษณะการฝึกอบรมประจำวันยังคงเป็นการฝึกวิชาชีพ ชาติการคำนึงถึงลักษณะทางจิตใจและบุคลิกภาพของผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้ (งานวิจัยนาร่อง ปิยะณัฐ, 2551) ซึ่งการจัดและอบรมในลักษณะนี้ไม่น่าจะมีประสิทธิภาพในการเยียวยาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ซึ่งควรที่จะต้องคำนึงถึงลักษณะทางจิตใจและบุคลิกภาพของผู้กระทำผิด และจัดกิจกรรมการฝึกอบรมและฟื้นฟูให้เหมาะสมกับลักษณะเหล่านั้นเป็นสำคัญ (สุภัทรา ปกาลิทธิ, 2551)

ดังนั้นจากแนวคิดและเหตุผล ตลอดจนความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเชิงทำความเข้าใจใน ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อเติมเต็มองค์ความรู้ในส่วนที่ยังขาดหายไป และด้วยความเชื่อที่ว่า การเข้าใจถึงตัวเยาวชนผู้กระทำผิดอย่างชัดเจน จะสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้เป็นแนวทางในการปรึกษาเชิงจิตวิทยา การฝึกอบรม และกระบวนการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเยาวชนผู้กระทำผิดเหล่านี้ ให้เผชิญกับปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำทั้งหลายโดยไม่มีผล หรือส่งผลน้อยที่สุดต่อการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งการปรึกษาเชิงจิตวิทยา การฝึกอบรม และกระบวนการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาจิตใจบุคคลนั้น เป็นหน้าที่หลักของบุคคลากรจิตวิทยาการปรึกษา ด้วยความหวังที่ว่าองค์ความรู้นี้จะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาแนวทางแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน และด้วยความหวังสูงสุดว่าจะนำไปสู่การลดปัญหาอาชญากรรมได้ ในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายที่ผ่านการฝึกอบรมจากศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนแล้ว
2. เพื่อศึกษาทัศนคติ ความคิด ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ ของเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

คำถามการวิจัย

ประสบการณ์และกระบวนการทางจิตใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะเยาวชนชายอายุ 15-18 ปีที่ผ่านการกระทำผิดกฎหมายอาญาซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง ซึ่งอยู่ในสถานกักและอบรมบ้านอุเบกขา เนื่องจากศูนย์ฝึกอบรมแห่งนี้เป็นศูนย์ฝึกและอบรมเฉพาะเด็กและเยาวชนชายที่ผ่านการกระทำผิดซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง อีกทั้งศาลลงความเห็นว่ามีความผิดที่ไม่วางหน้าสมควรที่จะได้รับการดูแลเป็นพิเศษ โดยสาเหตุที่เลือกศึกษาเฉพาะในเยาวชนชายเนื่องจากเมื่อพิจารณาถึงสถิติย้อนหลังของการกระทำผิดและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดซ้ำในเยาวชนแล้วแล้วจำนวนคดีผิดกฎหมายของเยาวชนชายมีมากกว่าเยาวชนหญิงถึงกว่า 10 เท่าตัว เช่นในสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2552) แสดงจำนวนเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีทั่วประเทศ แสดงให้เห็นว่าในปี 2551 มีเยาวชนกระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น 46,981 คน ในจำนวนนี้เป็นชายทั้งสิ้น 42,779 คน และเป็นหญิงเพียง 4,202 คน และจากสถิติในทำนองเดียวกันนั้นแสดงให้เห็นว่า เยาวชนอายุ 15 – 18 ปี ที่กระทำผิดกฎหมายก็มีจำนวนมากกว่าเด็กอายุ 7-14 ปี กว่า 5 เท่าตัว ซึ่งสามารถดูสถิติเหล่านี้ได้ในภาคผนวก ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาถึงประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำเฉพาะในเยาวชนชาย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การกระทำผิดซ้ำ หมายถึง การกระทำผิดทางอาญาของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่เคยผ่านการตัดสินจากศาลคดีเด็กและเยาวชนว่าทำผิดกฎหมาย ถูกศาลพิพากษาให้ถูกกักตัว อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาแล้ว

เยาวชนผู้กระทำผิด หมายถึง เยาวชนชายที่มีอายุตั้งแต่ 15 – 18 ปี ซึ่งได้รับการตัดสินจากศาลคดีเด็กและเยาวชนว่าทำผิดกฎหมาย และถูกศาลพิพากษาให้ถูกกักตัวอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเข้าใจประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชาย
2. เพื่อเข้าใจตัวเยาวชนชายผู้กระทำผิดซ้ำ ทั้งในเชิงความคิด, ความรู้สึกและทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเขา
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการฝึกและอบรมสำหรับเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดในฐานะผู้ศึกษาด้านจิตวิทยาการปรึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาผ่านการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี เพื่อให้เข้าใจถึงธรรมชาติในการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน และเข้าใจถึงตัวเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และนำผลการศึกษาที่ได้ไปพัฒนาเป็นแนวทางในการปรึกษาเชิงจิตวิทยาต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎี

การศึกษาเรื่องประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำในคดีร้ายแรงของเด็กและเยาวชน เป็น การศึกษานานฐานความคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นสำคัญต่างๆ ดังนี้

1. เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด
 - 1.1 ธรรมชาติของวัยรุ่นต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
 - 1.2 กระบวนการทางจิตใจของการกระทำผิดในเด็กและเยาวชน
 - 1.3 การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน
 - 1.4 การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในการศึกษาวิจัย
 - 1.5 กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน
 - 1.6 การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม
2. การวิจัยเชิงคุณภาพแนวการศึกษารายกรณี
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ธรรมชาติของวัยรุ่นต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

พัฒนาการทางบุคลิกภาพและอารมณ์ของบุคคลจะถูกพัฒนามาตั้งแต่แรกเกิด โดยในแต่ละสังคมก็จะมีรูปแบบการแสดงออกทางบุคลิกภาพและอารมณ์ที่เหมาะสมแตกต่างกันไป เด็กจะค่อยๆ เรียนรู้ที่จะแสดงออกในอารมณ์ของตน ว่าอารมณ์ใดควรแสดงออกอย่างไร หรืออารมณ์ใดที่ควรเก็บเอาไว้ การพัฒนาทักษะทางอารมณ์เหล่านี้สำคัญมากต่อพฤติกรรมของบุคคลและการปรับตัวเข้ากับผู้อื่นในสังคมซึ่งจะพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพในที่สุด และยังมีผลกระทบต่อพัฒนาการอื่นๆ อีกด้วย เช่นงานวิจัยของ Caspi และคณะ, 2004 ; Eisenberg และคณะ, 2001 ; Maughan & Cicchetti, 2002 ; Valiente, 2004 (อ้างถึงใน David R. & Katherin, 2000) ซึ่งพบว่าเด็กที่มักแสดงอารมณ์ทางลบในบ้านของตน มักจะแสดงอารมณ์ทางลบในสังคมพอกัน

เมื่อบุคคลเข้าสู่วัยรุ่นด้วยธรรมชาติของพัฒนาการ ฮอริโมนและวุฒิภาวะจะทำให้มีลักษณะอารมณ์ที่รุนแรง และแปรปรวน หรือที่ Hall (1904 อ้างถึงใน Startrock, 2005) เรียกว่า Strom and Stress คือมีลักษณะอารมณ์แปรปรวน ขึ้นๆ ลงๆ ความรู้สึก ความคิด และการกระทำต่างๆ ของวัยรุ่นมีความขัดแย้งในระหว่างตนเอง บางครั้งอารมณ์เย็น และบางครั้งก็รุนแรง บางครั้งมีความสุข บางครั้งเศร้า เหล่านี้สลับกันไป ในช่วงวัยรุ่นนี้จะมีการเพิ่มอารมณ์ในแง่ลบ (Negative Emotion) เช่น ความเครียด ความคับข้องใจ ความรำคาญใจ (Archibald, Graver, & Brooks-Gunn, 2003 ; Brooks-Gunn, Graber & Paikoff, 1994 ; Williamson & Ryan, 2002) และวัยรุ่นก็เป็นวัยที่มีภาวะทางอารมณ์ไม่มั่นคง โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เนื่องจากต้องปรับตัวต่อสิ่งต่างๆ มากมายไม่ว่าจะด้าน ร่างกาย สังคม แต่ในที่สุดวัยรุ่นก็จะพัฒนาความรู้ตัวต่ออารมณ์ของตน และทักษะที่พัฒนาขึ้นจนสามารถใช้จัดการกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้ ในที่สุดวัยรุ่นจะเรียนรู้และเห็นความสำคัญในการที่จะควบคุมอารมณ์เหล่านั้นเพื่อให้สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมได้อย่างราบรื่น ในขณะที่วัยรุ่นบางคนไม่สามารถพัฒนาทักษะเหล่านี้ขึ้นมาได้ หรือไม่สามารถจัดการกับอารมณ์รุนแรงเหล่านั้นได้ ก็เกิดปัญหา ซึมเศร้า, อุนเฉียว, ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ และพัฒนาไปสู่ปัญหาที่รุนแรงได้ เช่น ปัญหาการใช้ยาเสพติด, ปัญหาการกระทำผิดกฎหมาย (Saami, 1999 อ้างถึงใน Startrock, 2005)) จึงกล่าวได้ว่าพัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่นที่ไม่สมบูรณ์ หรือบกพร่องเมื่อรวมกับธรรมชาติของอารมณ์ที่รุนแรงในวัยรุ่นก็อาจเป็นต้นเหตุของปัญหาการกระทำผิดในวัยรุ่นได้

นอกจากนี้วัยรุ่นยังเป็นวัยที่ยึดตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง ให้ความสนใจในตัวเองสูง มีมุมมองว่าคนอื่นต้องเข้าใจตนเองเหมือนที่ตนเองเข้าใจตนเอง (David, 1976 อ้างถึงใน Santrock, 2005) ด้วยลักษณะดังกล่าว วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับตัวเองมาก สนใจและพิจารณาตัวเอง เพื่อเข้าใจในความเป็นตัวเอง (Self Understanding) รวมถึงสำรวจและค้นหา

เอกลักษณ์แห่งตน (Self Identity) ว่าตนเองคือใคร มีสถานะอะไรต่อสิ่งแวดล้อมที่เขาอยู่ และจะทำอะไรหรือจะเป็นอะไรในชีวิตต่อไปทั้งหมดของตน ซึ่งการเข้าใจในความเป็นตนเองนั้นเป็นโครงสร้างการรับรู้ของวัยรุ่นต่อสังคมแวดล้อม (Santrock, 2005) โดยมีอิทธิพลที่สำคัญมาจากการมีบทบาทต่างของวัยรุ่นในฐานะสมาชิกกลุ่มสังคมที่เขาสังกัดอยู่ (Harter, 1990 อ้างถึงใน Santrock, 2005) กล่าวคือความเป็นตัวเองของวัยรุ่นนั้นขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ ดังที่นักจิตวิทยาทั้งหลายให้ความเห็นว่า ไม่ควรมองบุคลิกภาพของวัยรุ่นเป็นเพียงคุณลักษณะส่วนตัว แต่ควรเข้าใจในแง่ของบริบทและสภาวะการณ์ของสิ่งแวดล้อมด้วย (Mischel, 1968, 2004 อ้างถึงใน Santrock, 2005) และต่อมาวัยรุ่นจะเริ่มที่จะเรียนรู้ว่าในแต่ละสภาวะการณ์แวดล้อม หรือในแต่ละกลุ่มสังคมที่วัยรุ่นสังกัดเขาก็ย่อมต้องมีบทบาทที่แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่ม ซึ่งในช่วงนี้อาจเกิดเป็นความสับสนในเอกลักษณ์แห่งตนของตัวเองได้ แต่ในที่สุดบทบาททั้งหมดจะหลอมรวมกันเป็นเอกลักษณ์แห่งตนเพียงหนึ่งเดียวที่เหมาะสมกับตนเองและสังคมแวดล้อมที่สุด

Marcia (1996 อ้างถึงใน Santrock, 2005) สรุปเกี่ยวกับช่วงการพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนนี้ออกเป็น 3 ส่วนคือ 1.การทำลายความเป็นตัวเองลง 2.การสร้างความเป็นตัวเองขึ้นใหม่ และ 3. การทำให้มั่นคงด้วยการหลอมรวมให้เหลือเพียงหนึ่งเดียว Marcia (1966, 1967, อ้างถึงใน เทญพิไล ฤทธาคณานนท์, 2549) อธิบายว่าวัยรุ่นที่มีความสามารถในการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองได้อย่างสมบูรณ์ทั้งสามส่วนดังที่กล่าวมา จะมีความสามารถในการปรับตัวที่ดี ส่วนวัยรุ่นที่ยังค้นหาเอกลักษณ์แห่งตนไม่สำเร็จ มักจะมีความสับสนในตนเอง ไม่สามารถรับรู้ถึงความต้องการและความสามารถของตนเอง มีบุคลิกภาพที่ไม่ยืดหยุ่น หัวรั้น และชอบทำตามกลุ่ม

บุคคลในช่วงวัยรุ่นจึงเป็นช่วงที่กำลังสับสนกับการหาคำตอบของการค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน (Santrock, 2005) สอดคล้องกับทฤษฎีลำดับขั้นพัฒนาการของ Erikson (1950, 1968 อ้างถึงใน Santrock, 2005) ที่อธิบายถึงพัฒนาการของมนุษย์โดยแบ่งลำดับขั้นการพัฒนาในระยะต่างๆ เป็น 8 ขั้น โดยได้อธิบายว่าในช่วงวัยรุ่นนั้นเป็นวัยของการพัฒนาบุคลิกภาพในขั้นที่ 5 ซึ่งก็คือการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง หรือที่เรียกว่า Identity vs. Identity diffusion ระยะพัฒนาความมีเอกลักษณ์แห่งตนหรือความรู้สึกสับสนในเอกลักษณ์หรือบทบาทแห่งตน โดยในระยะนี้วัยรุ่นจะประเมินตนเองในด้านต่างๆ เพื่อค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน ถ้าหากว่าไม่สามารถค้นหาเอกลักษณ์ดังกล่าวได้ จะเป็นผลให้วัยรุ่นไม่รู้จักตัวเองอย่างแท้จริง เกิดความสงสัย สับสนในบทบาทหน้าที่ ความคิด และความเชื่อมั่นของตน อีกทั้งไม่เข้าใจในสถานะของตนเองที่มีต่อสังคม ซึ่งจะเป็นสาเหตุให้ไม่สามารถอยู่ร่วมกับสังคมจนเกิดเป็นพฤติกรรมถอนตัวจากสังคมและอาจนำไปสู่พฤติกรรมการกระทำผิดได้ (Santrock, 2003)

ดังที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า พัฒนาการที่สำเร็จอย่างสมบูรณ์นั้นสำคัญอย่างยิ่งต่อการเติบโตของเด็กและเยาวชน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการจะวัดว่าพัฒนาการของเด็กและเยาวชนมีความสมบูรณ์มากน้อยเพียงไรนั้น สามารถดูได้จากการอยู่ร่วมกันกับสังคม หรือบทบาทของเยาวชนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมรอบตัวนั่นเอง ซึ่งการอยู่ร่วมกันกับสังคมนี้ก็มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าพัฒนาการทางบุคลิกภาพของวัยรุ่นเช่นกัน

ในขณะที่ Piaget (1932 อ้างถึงใน Santrock, 2005) เชื่อว่า พัฒนาการอีกประการของเยาวชนในช่วงวัยรุ่นที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางบุคลิกภาพที่สำคัญอันจะถูกหล่อหลอมขึ้นมาในตัวเยาวชนขณะเติบโตก็คือพัฒนาการทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม

คุณธรรมในบุคคลนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับบุคลิกภาพที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาด้วยบริบทที่แตกต่างกัน เป็นของใครของมัน ไม่เหมือนกันในแต่ละคน บางสิ่งอาจถูกสำหรับคนหนึ่ง แต่ก็อาจถูกมองว่าผิดสำหรับอีกคนหนึ่ง โดยคุณธรรมในตัวบุคคลนั้นจะพัฒนาขึ้นในช่วงเด็กจนถึงวัยรุ่นผ่านปัจจัยทางครอบครัว สังคม สิ่งแวดล้อม (Santrock, 2005) จะเห็นได้ว่าพัฒนาการทางคุณธรรมและจริยธรรมในวัยรุ่นนั้นได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากสังคมแวดล้อมที่เขาเติบโตขึ้นมาหล่อหลอมขึ้นมาเป็นโครงสร้างทางความคิด ดังที่ Santrock (2005) อธิบายถึงความคิดเชิงคุณธรรมเอาไว้ว่า เป็นโครงสร้างทางความคิดที่บุคคลจะสร้างขึ้นเองเป็นของตัวเอง โดยได้รับอิทธิพลจาก ครอบครัว สิ่งแวดล้อม เพื่อน และสังคม Piaget (1932 อ้างถึงใน Santrock, 2005) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมในเรื่องของคุณธรรมนั้นพัฒนาผ่านการให้และรับ ระหว่างตัวบุคคลกับสังคมแวดล้อม บุคคลจะเรียนรู้ความคิดและเหตุผลเชิงคุณธรรมระหว่างที่เขาเจรจา, ร่วมงาน, กล่าวปฏิเสธ แต่ในครอบครัวที่พ่อแม่ใช้อำนาจมาก เด็กย่อมมีแนวโน้มที่จะพัฒนาเหตุผลทางคุณธรรมและจริยธรรมได้น้อย เพราะมักทำตามกฎเกณฑ์ประจำวันด้วยการเชื่อฟังมากกว่ากระทำด้วยเหตุผล เช่นเดียวกับ Kohlberg (1969 อ้างถึงใน Santrock, 2005) ที่เชื่อเช่นกันว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของบุคคลกับสังคมนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่จะมีผลต่อการพัฒนาเหตุผลเชิงคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งบทบาทของผู้ใหญ่จะเป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ ให้กับวัยรุ่น และการให้และรับ (Give and Take) ระหว่างบุคคลกับผู้อื่นจะมีผลให้บุคคลนั้นรับรู้บทบาทของตนและพัฒนาเหตุผลเชิงคุณธรรมและจริยธรรมที่เป็นของตัวเองขึ้นได้ แม้แต่การสนทนาทั่วไประหว่างกันที่ขัดแย้งกับเหตุผลเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นก็เป็นผลให้วัยรุ่นปรับเปลี่ยนพัฒนาโครงสร้างเหตุผลเชิงคุณธรรมของตนด้วย (Berkowitz & Gibbs 1983 ; Walker, Henning & Krettenauer, 2000 อ้างถึงใน Santrock, 2005) ในขณะที่ Hoffman (1980 อ้างถึงใน Santrock, 2005) กล่าวว่าพัฒนาการทางคุณธรรมจะถูกพัฒนาอย่างจริงจังในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงที่ชีวิตของบุคคลต้อง

ออกไปเผชิญกับกฎเกณฑ์ต่างๆในสิ่งแวดล้อมใหม่ นอกครอบครัว นอกสังคมเดิมๆที่อยู่บุคคลอาศัยอยู่ ระหว่างที่เผชิญกับสิ่งแวดล้อมและกฎเกณฑ์ใหม่ๆเหล่านี้ บุคคลจะเริ่มพิจารณาสิ่งรอบๆตัวมากขึ้นว่าสิ่งไหนที่ถูกหรือผิด และในขณะเดียวกันนั่นเอง ที่บุคคลจะค่อยๆปรับและพัฒนาโครงสร้างของเหตุผลเชิงคุณธรรมและจริยธรรมของตนเองขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า เยาวชนเป็นช่วงอายุหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องผ่านพัฒนาการในช่วงวัยรุ่น ต้องสืบสนอยู่กับการค้นหาเอกลักษณ์แห่งตนเพื่อการเข้าใจถึงสถานะและบทบาทของตนที่มีต่อสังคม อีกทั้งยังเป็นช่วงของการพัฒนาโครงสร้างทางคุณธรรมอันจะนำมาซึ่งจริยธรรมที่ใช้อยู่ร่วมกันในสังคม โดยพัฒนาการเหล่านี้สำคัญอย่างยิ่งต่อเยาวชนในการที่จะอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปรกติและมีความสุข อย่างไรก็ตามพัฒนาการเหล่านี้ล้วนขึ้นอยู่กับปัจจัยประกอบกันมากมายที่จะมีอิทธิพลต่อทิศทางของพัฒนาการในเยาวชนแต่ละราย ไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงดูของครอบครัว สังคมแวดล้อม กลุ่มเพื่อน สิ่งแวดล้อม เยาวชนที่ผ่านพัฒนาการช่วงดังกล่าวนี้ไปได้โดยปกติก็จะมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม รู้จักสถานะบทบาทที่ถูกต้องของตนเองที่สอดคล้องกับสังคมแวดล้อม ในขณะที่เยาวชนบางรายไม่สามารถผ่านพัฒนาการในช่วงวัยรุ่นนี้ไปได้เหมาะสม เกิดเป็นสถานะบทบาทที่ไม่สอดคล้องกับสังคม รวมกับธรรมชาติของอารมณ์ที่รุนแรง หุนหันพลันแล่น และขาดการยับยั้งชั่งใจ ด้วยเหตุนี้เยาวชนบางรายที่ไม่สามารถผ่านพัฒนาการช่วงวัยรุ่นมาได้อย่างเหมาะสมจึงมีโอกาสที่จะกระทำในสิ่งที่ขัดต่อกฎเกณฑ์ของสังคม หรือกฎหมาย หรือที่เรียกว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กระบวนการทางจิตใจของการกระทำผิดในเด็กและเยาวชน

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำในมุมมองขององค์ความรู้ด้านจิตวิทยาการศึกษา และผู้วิจัยก็อยู่ในฐานะของนักศึกษาปริญญาโทสาขาจิตวิทยาการศึกษา จึงเน้นที่จะทบทวนเอกสารและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในมุมมองของกระบวนการภายในที่ทำให้เกิดการกระทำผิดในเด็กและเยาวชน ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีผู้ที่อธิบายกระบวนการทางจิตใจของการกระทำผิดในเด็กและเยาวชนด้วยทฤษฎีต่างๆ ซึ่งสามารถรวบรวมทฤษฎีที่อธิบายอย่างครอบคลุมและชัดเจนได้ 7 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)
2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory)
3. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม (Theory of Psychosocial Development)
4. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning)
5. ทฤษฎีกระบวนการคิดภายใน (Cognitive Theory)
6. ทฤษฎีพฤติกรรมก้าวร้าว (Theory of Aggressive Behavior)

โดยมีรายละเอียดของแต่ละทฤษฎีดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

Freud (1856 – 1933 อ้างถึงใน วัชรีย์ ทรัพย์มี, 2549) ผู้นำเสนอโครงสร้างบุคลิกภาพของมนุษย์เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

ระบบ Id เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด มีพื้นฐานความต้องการจากแรงขับทางเพศ (Sexual) และความก้าวร้าว (Aggression) โดย Id จะแสวงหาความต้องการเพื่อตอบสนองความพอใจ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ข้อเท็จจริงและความเป็นธรรม ไม่ยึดหลักเกณฑ์ใดๆ ทำเพื่อสนองความต้องการและความสุข ความพึงพอใจ (Pleasure Principle) เป็นหลักในการแสดงออกของพฤติกรรม (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551)

ระบบ Ego เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพตามความเป็นจริง ที่ติดต่อกับโลกภายนอก เป็นระบบที่หาวิธีสนองความต้องการที่จะเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติ เปรียบได้กับระบบบริหารของบุคลิกภาพ (วัชรีย์ ทรัพย์มี, 2549) เป็นพลังเรียนรู้และรับรู้โลกตามข้อเท็จจริง ซึ่งพฤติกรรมที่ถูกเร้าโดย Ego จะเป็นพฤติกรรมที่มีเหตุผลและสังคมยอมรับ (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ, 2543) อย่างไรก็ตาม Ego ไม่ได้มีเหตุผลในระดับจริยธรรม แต่เป็นเพียงระดับเฉพาะ

หน้า (Here and Now) ที่ช่วยควบคุม Id ต่อการไปสู่เป้าหมายด้วยวิธีการที่เหมาะสมเท่านั้น (สุภัทรา ปกาสิตธิ, 2551)

ระบบ Super Ego เป็นระบบมโนธรรม ซึ่งมนุษย์ได้รับการขัดเกลาจากสังคมให้รู้ว่าอะไรดี อะไรชั่ว เป็นการประเมินว่าการกระทำใดถูกหรือผิด โดยยึดเป็นกฎเกณฑ์ประจำตัวบุคคล (วัชรวิ ทรัพย์มี, 2549) Super Ego จะเริ่มพัฒนาขึ้นในช่วง 2-3 ปี ผ่านการเรียนรู้ในวัฒนธรรมทางสังคมว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด สิ่งไหนดี หรือสิ่งไหนไม่ดี (กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2550)

โครงสร้างบุคลิกภาพของ ทั้ง 3 ลักษณะดังกล่าว เป็นกระบวนการทางจิตและหล่อหลอมรวมกลายเป็นบุคลิกลักษณะของแต่ละบุคคล โดยทั้ง Id Ego และ Super Ego จะทำงานสัมพันธ์กัน ไม่แยกจากกันโดยเด็ดขาด ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลจะขึ้นอยู่กับการทำงานของทั้งสามองค์ประกอบนี้ โดยลักษณะไหนมีมาก บุคลิกภาพก็จะโน้มเอียงไปในทิศทางนั้น (วัชรวิ ทรัพย์มี, 2549) ซึ่งศรีเรือน แก้วกังวาล (2543) กล่าวเอาไว้ว่า บุคลิกภาพที่พึงประสงค์ คือบุคคลที่มี Ego ที่ควบคุม Id Super Ego ให้ทำงานร่วมกันได้อย่างสมดุล (ศรีเรือน แก้วกังวาล 2543) โดยทฤษฎีจิตวิเคราะห์เน้นให้ 5 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงเวลาสำคัญที่จะเสริมสร้างบุคลิกภาพให้กับเด็กในอนาคต (กุลยา พิสิษฐ์สังฆการ, 2549)

จากแนวคิดจิตวิเคราะห์นี้ จึงกล่าวได้ว่าโดยทั่วไปแล้วบุคคลเกิดมาพร้อมกับความต้องการตามสัญชาตญาณดิบ เมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมจึงเกิดข้อขัดแย้งขึ้นระหว่างสัญชาตญาณดิบ(Id)ของตนกับวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานในสังคมที่เขาอยู่ บุคคลจึงต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมความต้องการจากสัญชาตญาณดิบของตนให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานในสังคม ซึ่งเป็นหน้าที่ของ Super Ego ในแต่ละบุคคล ในเยาวชนผู้กระทำผิดนั้น บางครั้งเมื่อ Super Ego อ่อนแอ หรือแรกผลักดันจากความต้องการโดยสัญชาตญาณดิบนั้นมีมากเกินไปที่ Super Ego จะควบคุมเอาไว้ได้ เยาวชนจึงกระทำพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายได้(Eisseler, 1955) นอกจากนี้ถ้าหากครอบครัวไม่ได้ปลูกฝังจริยธรรมทางสังคม (Super Ego) ให้เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมในตัวเด็ก หรือการอบรมสั่งสอนในวัยเด็กไม่แข็งแกร่งพอที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแก่นบุคลิกภาพ จะทำให้เด็กใช้สัญชาตญาณดิบ(Id) เป็นที่มาในการแสดงออกทางพฤติกรรมของตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงกติกาของสังคม และนำไปสู่การกระทำผิดในที่สุด (Schafer and Knudten, 1970 อ้างถึงใน สุชา จันทเอน, 2542) (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550)เช่นที่ปรากฏในรายงานของ Lillyquist (1980 อ้างถึงใน ลักษณา แก้วตระกูล, 2544) ที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ที่ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิดก็คือการขาดความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก ตั้งแต่ระยะเริ่มต้นของชีวิต ซึ่งเป็นที่มาของการขาดการปลูกฝังศีลธรรมจริยธรรม และค่านิยมอันดีงาม ให้กับ

เด็กและเยาวชน ซึ่งจะช่วยป้องกันการกระทำผิดในเวลาต่อมา และแนวคิดดังกล่าวยังเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับ Bowlby (1952 อ้างถึงใน ลักขณา แก้วตระกูล, 2544) ที่ศึกษานุคลิกภาพของความรักในเด็กและวัยรุ่น และพบว่า เด็กที่ไม่ได้รับความอบอุ่นและความรักจากบิดามารดาจะเป็นผู้ที่ไม่ต้องการเพื่อน ไม่ต้องการความเข้าใจหรือเห็นใจจากผู้ใด การขาดความรักจากบิดามารดาต่อบุตร จะเป็นสาเหตุสนับสนุนให้เด็กมีสภาพจิตใจเบี่ยงเบน กระทำการอันตรายต่อสังคม และประพฤตินอกกฎหมายได้

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมตามแนวคิดของ Bandura (1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคล เกิดขึ้นจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมร่วมกับปัจจัยส่วนบุคคล (สติปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่นๆ) โดยทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยสภาพแวดล้อม และปัจจัยด้านพฤติกรรมจะเป็นลักษณะกำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) โดย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมเชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบ โดยกระบวนการเรียนรู้สังเกตจากพฤติกรรมตัวแบบของบุคคลสามารถอธิบายได้ด้วยกระบวนการหลักๆ 4 กระบวนการคือ ความใส่ใจ (Attention) การจดจำ (Retention) การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Production) และแรงจูงใจ (Motivation) เห็นได้ว่าบุคคลจะเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมผ่านการสังเกตตัวแบบที่ตนสนใจ และให้ความสำคัญ ซึ่งการจะทำตามจนเกิดเป็นพฤติกรรมหรือไม่ จะขึ้นกับผลกรรมของตัวแบบ เช่นตัวแบบกระทำผิดกฎหมายแล้วถูกตำรวจจับ ถูกลงโทษ บุคคลก็จะไม่เลียนแบบตัวแบบ และพฤติกรรมนั้นก็จะไม่เกิดขึ้น ในขณะที่ถ้าหากการกระทำดังกล่าวได้มาซึ่งแรงเสริมทางบวก เช่น ความพึงพอใจ สิ่งของมีค่า หรือแม้แต่คำชมเชย บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเลียนแบบตัวแบบ ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมเช่นเดียวกับตัวแบบขึ้นด้วยทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้นๆ ในกรณีการกระทำผิดในเด็กและเยาวชน เมื่อเยาวชนอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่กระทำผิดกฎหมายแล้วได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทองมากมาย มีความเป็นอยู่ที่สุขสบาย เด็กก็มีแนวโน้มที่จะสังเกต และเก็บจำพฤติกรรมต่างๆ เหล่านั้นมาปฏิบัติตาม และอาจกระทำความผิดต่อไป (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) โดยจะเห็นได้จากงานวิจัยของ Baker และ Mednick (1984 อ้างถึงใน สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) ที่ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มผู้กระทำผิดชายชาวสวีเดนที่ถูกจับในคดีร้ายแรงซึ่งมีพ่อที่ไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดกับกลุ่มผู้กระทำผิดที่พ่อเป็นแบบอย่างพฤติกรรมการกระทำผิด คือ มีประวัติถูกจับกุมมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งครั้ง พบว่าผู้กระทำผิดที่พ่อเคยกระทำความผิดมาก่อน จะกระทำความผิดในคดีร้ายแรงมากกว่ากลุ่มที่พ่อไม่เคยกระทำความผิด ในขณะที่ Farrington (1989 อ้างถึงใน

สุภทรา ปกาสิทธิ์, 2551) ก็พบผลที่สอดคล้องเช่นกัน ว่าการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กเคยถูกจับ หรือเป็นแบบอย่างในการกระทำความผิดให้เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีเห็น จะทำให้เพิ่มแนวโน้มที่เด็กจะกระทำความผิดร้ายแรงเมื่อโตขึ้นเป็นวัยรุ่น

3. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม (Theory of Psychosocial Development)

Erik H. Erikson (1968) ได้อธิบายถึงธรรมชาติของมนุษย์เอาไว้ว่า บุคคลเติบโตมาพร้อมกับความขัดแย้งระหว่างความต้องการภายในและสิ่งแวดล้อมภายนอก การผสมผสานและปรองดองความขัดแย้งเหล่านี้ได้อย่างลงตัวจะทำให้บุคคลเติบโตด้วยพัฒนาการที่สมบูรณ์และมีสุขภาพจิตที่ดี มีความเป็นหนึ่งเดียวภายใน มีการตัดสินใจที่ดี และมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคมเชื่อว่าสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของมนุษย์คือ การติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างพ่อแม่ลูกและบุคคลอื่นในสังคม, แรงขับจากภายในร่างกายและอิทธิพลจากวัฒนธรรมและลักษณะของแต่ละคน สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กในแต่ละชั้น จึงกล่าวได้ว่าการมีประสบการณ์ที่ดีในการพัฒนาบุคลิกภาพในแต่ละชั้นของเด็ก จะนำไปสู่พัฒนาการที่สมบูรณ์และมีคุณภาพ และยังส่งเสริมพัฒนาการขั้นต่อไปอีกด้วย (ลักษณะ แก้วตระกูล, 2544) โดย Erikson (1968 อ้างถึงใน ลักษณะ แก้วตระกูล, 2544) ได้อธิบายพัฒนาการทางบุคลิกภาพของมนุษย์เอาไว้ โดยแบ่งพัฒนาการด้านสังคมของมนุษย์ออกเป็น 8 ชั้น โดยพัฒนาการขั้นที่มีอิทธิพลกับการกระทำผิดที่สุดก็คือพัฒนาการบุคลิกภาพขั้นที่ 5 (Identity vs Identity confusion) ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเป็นวัยรุ่น โดยจะเกิดพัฒนาการในการมีเอกลักษณ์แห่งตนพร้อมๆกับเกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง และในที่สุดเมื่อวัยรุ่นเข้าใจในตัวตนของตัวเองว่าเขาคือใครในอุดมคติของตนที่พัฒนาจากบทบาทของตนเองต่อผู้อื่น ก็จะทำตามบทบาทที่สอดคล้องกับอุดมคตินั้น ซึ่งสภาวะดังกล่าวนี้คือการมีเอกลักษณ์แห่งตนและการสับสนในบทบาทของตนเกิดการหลอมรวมอย่างลงตัว อันจะทำให้เด็กผ่านวิกฤติของพัฒนาการนี้ไปได้ แต่ถ้าเด็กไม่สามารถค้นหาเอกลักษณ์ เด็กก็จะพัฒนาไปสู่ความสับสนในเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งจะเป็นผลทำให้เด็กไม่รู้จักตนเองที่แท้จริง ทำให้ก้าวไปสู่การตัดสินใจที่ผิดได้ และแน่นอนว่าผู้ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ตัวเองและการพัฒนาบุคลิกภาพขั้นนี้ก็คือ พ่อ แม่ กลุ่มเพื่อน และบุคคลใกล้ชิดนั่นเอง (Bernice, 1960) ในขณะที่บางครั้งเยาวชนบางคนอาจไม่สนใจที่จะค้นหาเอกลักษณ์แห่งตนด้วยอุดมคติของตนเลย แต่จะใช้วิธีเดินตามบทบาท หรือปฏิบัติตามบทบาทที่ครอบครัวหรือสังคมกำหนดไว้แล้ว ซึ่งในบางครั้งเป็นบทบาทที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ทำให้พัฒนาเป็นบุคลิกภาพที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งจะเรียกลักษณะนี้ว่า การก่อรูปของเอกลักษณ์ในเชิงลบ

(Negative Identity Formation) ซึ่งเอกลักษณ์เชิงลบนี้เองที่เป็นพื้นฐานของพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน และเสี่ยงต่อการกระทำที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้เอกลักษณ์แห่งตนที่ชัดเจนที่สุดนั่นคือ ความมีคุณค่าของตัวบุคคลต่อผู้อื่น กล่าวคือตัวเยาวชนมีคุณค่าต่อผู้อื่นอย่างไร เขาก็จะมีรู้สึกถึงเอกลักษณ์แห่งตนเช่นนั้น ในกรณีที่เยาวชนไม่รู้สึกถึงคุณค่าของตนเองจากผู้อื่น เมื่อถึงจุดหนึ่งที่เขา รู้สึกว่าตนเองไม่ได้มีค่าใดๆกับผู้อื่นมากนัก การตัดสินใจใดๆก็จะปราศจากคุณธรรมต่อตนเอง และผู้อื่น ซึ่งการตัดสินใจจากพื้นฐานเช่นนี้เองที่นำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายในเยาวชน (Bernice, 1960) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ในช่วงวัยรุ่นจะเกิดสภาวะวิกฤติการณ์ทางเอกลักษณ์ และมีเด็กบางคนที่ไม่สามารถผ่านช่วงนี้ไปได้อย่างราบรื่น การผ่านวิกฤติการณ์นี้ไปโดยรับเอาเอกลักษณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมนี้มาเป็นเอกลักษณ์แห่งตนก็จะเป็นสาเหตุให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายซึ่งเด็กรักและศรัทธาซึ่งกันและกัน ก็จะทำให้รับเอาพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนเข้ามาได้โดยง่าย (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551)

Erik H. Erikson (1968) ได้กล่าวถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเอาไว้ในอีกหนึ่งแนวคิด ก็คือสิ่งที่เรียกว่า การชะงักของพัฒนาการทางสังคม (Psychosocial Moratorium) คือการที่เยาวชนในช่วงวัยรุ่นหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงการเป็นผู้ใหญ่ อันจะนำมาสู่ความรับผิดชอบ และรวมถึงภาระหน้าที่ต่างๆ ซึ่งวัยรุ่นที่ชะงักพัฒนาการทางสังคมของตัวเองนั้น จะมีทัศนคติหลักที่ต้องการความสนุกสนานแบบปราศจากภาระความรับผิดชอบ ปฏิเสธภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบใดๆต่อตนเองและสังคม เมื่อวัยรุ่นปฏิเสธที่จะมีภาระหน้าที่ต่อตนเองและสังคมตามที่ควรจะเป็น จึงพัฒนาพฤติกรรมของตนเองไปในทางเบี่ยงเบนและมีพฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบต่อตนเองหรือสังคมซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมผิดกฎหมายในที่สุด นอกจากนี้การที่วัยรุ่นหรือเยาวชนปฏิเสธที่จะเติบโตในฐานะผู้ใหญ่ เขาไม่ต้องการทำงาน หรือหาเลี้ยงตัวเอง ในที่สุดการที่ต้องอยู่รอดโดยไม่ทำงานหรือหาเลี้ยงตัวเองก็จะนำเขาไปสู่หนทางแห่งอาชญากร หรือการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย เช่น การลักขโมย อาชญากรรม ไปจนถึงการรวมกลุ่มแก๊งค์

4. ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning)

จากแนวคิดของ Skinner (1904-1990 อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลพวงจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปเนื่องจากผลกรรม (Consequence) ที่เกิดขึ้น โดย Skinner จะให้ความสำคัญกับผลกรรม 2 ประเภท คือ ผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) ที่มีผลให้บุคคลกระทำ

พฤติกรรมมากขึ้น และผลกรรมประเภทที่สองก็คือผลกรรมที่เป็นตัวลงโทษ (Punishment) ที่มีผล
ให้บุคคลกระทำพฤติกรรมน้อยลง

การเสริมแรงจะเป็นการทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น โดยผลกรรมที่
เพิ่มพฤติกรรมดังกล่าวเรียกว่า ตัวเสริมแรง (Reinforcer) ซึ่งการเสริมแรงจะมี 2 ลักษณะด้วยกัน

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือการเสริมแรงที่มีผลทำ
ให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรม
2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือการเสริมแรงที่มีผลทำ
ให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Escape Behavior) และพฤติกรรม
หลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ โดย
พฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Escape Behavior) นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้เผชิญกับ
สภาวะที่ไม่พึงพอใจ (Aversive Event) ก็จะแสดงพฤติกรรมอื่นเพื่อที่จะถอด
ถอนสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้น ส่วนพฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Avoidance
Behavior) เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการได้รับสัญญาณว่าเหตุการณ์ที่ไม่พึง
พอใจจะเกิดขึ้น ซึ่งบุคคลจะหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจนั้นด้วยการแสดง
พฤติกรรมอื่นแทน

โดยตัวเสริมแรงที่ใช้นั้น แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ตัวเสริมแรงปฐมภูมิ (Primary Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติใน
การเพิ่ม

พฤติกรรมในตัวเอง เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิตได้ เช่น
อาหาร น้ำ ความร้อน อากาศ ความหนาว ความเจ็บปวด

2. ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ (Secondary Reinforcer) เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่าน
กระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรง โดยนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ
เช่น คำชมเชย เงิน หรือตำแหน่งหน้าที่

จะเห็นได้ว่าจากทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำนั้นนอกจากจะใช้
อธิบายการกระทำผิดโดยทั่วไปของเยาวชนได้แล้ว ยังสามารถอธิบายการกระทำผิดซ้ำของ
เยาวชนในเชิงพฤติกรรมได้อีกด้วย

ซึ่งจากที่กล่าวมาอาจสรุปโดยรวมได้ว่า พฤติกรรมของบุคคลจะเกิดขึ้นซ้ำหรือไม่ ขึ้นอยู่กับผลกรรม(Consequence)ที่ตามมาหลังจากพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแล้ว อาจอนุมานได้ว่าการเยาวชนผู้กระทำผิดเหล่านี้ได้รับการเสริมแรง ทำให้เกิดพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำมากขึ้น หรืออาจไม่ได้รับการลงโทษที่เหมาะสม จึงไม่สามารถลดพฤติกรรมการกระทำผิดที่เกิดขึ้นได้ ในขณะที่ตัวเสริมแรง(Reinforcer) ในเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเงินหรือวัตถุสิ่งของเสมอไป แต่ชื่อเสียงหรือการได้รับการยอมรับในกลุ่มก็สามารถเป็นตัวเสริมแรงได้เช่นกัน (สุภัทรา ปกสิทธิ์, 2551) อย่างไรก็ตาม การที่เด็กและเยาวชนต้องเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนนั้น ไม่จำเป็นว่าเด็กและเยาวชนเหล่านั้นจะตีความว่าขั้นตอนนี้จะเป็นการลงโทษเสมอไป เพราะขั้นตอนนี้อาจถูกวิยรณตีความว่าเป็นการเสริมแรงก็ได้จากความภาคภูมิใจที่เขาได้รับการยอมรับ หรือเยาวชนอาจประเมินว่าตัวเองมีความกล้าหาญที่สามารถเข้าไปอยู่และผ่านสถานฝึกอบรมได้ ดังนั้นการที่เยาวชนถูกกักกันในสถานฝึกอบรมอาจเป็นได้ทั้ง การเสริมแรง และการลงโทษก็ได้ ขึ้นอยู่กับทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการถูกกักกันในสถานฝึกอบรม

5. ทฤษฎีกระบวนการคิดภายใน (Cognitive Theory)

ทฤษฎีกระบวนการคิดภายในมองการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์เป็นกระบวนการที่ตอบสนองซึ่งกันและกัน โดยเริ่มจากการเกิดแรงขับภายในที่เป็นไปเพื่อความต้องการ เมื่อเกิดแรงขับก็จะเกิดกระบวนการคิดภายในตามมาเพื่อหาทางแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อแรงขับดังกล่าว โดยกระบวนการคิดภายในดังกล่าวเป็นหัวใจสำคัญของทฤษฎีนี้ที่อธิบายการเกิดพฤติกรรมที่หลากหลายของบุคคลว่าเป็นผลมาจากกระบวนการคิดภายในที่หลากหลาย ทฤษฎีนี้จึงอธิบายการกระทำผิดของเยาวชนว่าเกิดจากกระบวนการคิดภายในดังกล่าวที่บกพร่อง ผิดพลาดหรือแตกต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคม โดยสามารถอธิบายนำทฤษฎีกระบวนการคิดภายในมาอธิบายพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยแยกเป็นหัวข้อได้ดังนี้ (Clive, 1990)

1. ความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) หมายถึงการละเว้นการซึ่งใจระหว่างแรงขับของความต้องการกับการกระทำตามความต้องการนั้นๆ โดยทั่วไปเมื่อเกิดแรงขับภายในขึ้น บุคคลจะเรียนรู้ที่จะหยุด และคิด ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมออกมา และการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวก็จะผ่านกระบวนการคิดตรงภายในเพื่อเลือกวิธีการหรือพฤติกรรมที่หลากหลายในการ

ตอบสนองต่อแรงขับนั้นๆ ซึ่งในเยาวชนผู้กระทำผิดนั้นอาจขาดพัฒนาการที่จะเรียนรู้การยับยั้งชั่งใจระหว่างที่เกิดแรงขับภายใน หรือขาดทักษะที่จะพินิจเลือกการกระทำที่เหมาะสมและหลากหลาย หรือขาดการเรียนรู้ในพฤติกรรมทางเลือกอื่นๆ เพื่อใช้ตอบสนองแรงขับภายในของตน พฤติกรรมจึงเกิดตามหลังแรงขับภายในโดยทันที ซึ่งสามารถเรียกสิ่งนี้ได้ว่า ความหุนหันพลันแล่น (Clive, 1990) ด้วยความหุนหันพลันแล่นดังกล่าว เมื่อเยาวชนเกิดแรงขับเขาก็จะกระทำพฤติกรรมเพื่อตอบสนองแรงขับโดยทันที ซึ่งนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย

2. แรงควบคุมภายใน (Locus of Control) หมายถึง ความเข้มข้นของการรับรู้พฤติกรรมของตนผ่านกระบวนการควบคุมภายใน เช่นเดียวกับความหุนหันพลันแล่น บุคคลเรียนรู้ที่จะรับรู้พฤติกรรมของตนผ่านวิจารณญาณของตน เมื่อความเข้มข้นของการรับรู้ดังกล่าวน้อยเกินไป พฤติกรรมจึงขาดการคิดตรองด้วยวิจารณญาณ อันเป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรม หรือการตัดสินใจที่ไม่เหมาะสม ซึ่งในเยาวชนนั้นด้วยธรรมชาติของวุฒิภาวะ และมีภาวะอารมณ์รุนแรงอยู่แล้ว ความเข้มข้นของการรับรู้ในพฤติกรรมของตนผ่านกระบวนการดังกล่าวจึงมีไม่มากนัก จึงเกิดการตัดสินใจหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอยู่เสมอ และในกรณีที่รุนแรงกว่าก็คือการกระทำผิดกฎหมายนั่นเอง

3. การสมมติบทบาท (Role Taking) หมายถึง ความสามารถที่จะมองหรือเข้าใจในสิ่งต่างๆผ่านมุมมองของผู้อื่น เป็นธรรมชาติของการอยู่ร่วมกันในสังคม ที่บุคคลจำเป็นจะต้องเข้าใจในมุมมองของผู้อื่นด้วย การตัดสินใจหรือการแสดงพฤติกรรมที่มาจากมุมมองของตนเองเพียงฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงมุมมองหรือการรับรู้ของผู้อื่น อาจจะขัดกับบรรทัดฐานของสังคมหรือกฎหมายได้ ในเยาวชนหลายๆรายที่ขาดทักษะการสมมติตนในบทบาทหรือมุมมองของผู้อื่น เขาจึงไม่สามารถรับรู้ได้ว่าการตัดสินใจหรือการกระทำของตนเหมาะสมกับการรับรู้ของผู้อื่นหรือไม่ และไม่สามารถรู้ตัวเองได้ว่าการตัดสินใจหรือแสดงพฤติกรรมขัดต่อบรรทัดฐานของสังคมหรือไม่

4. เหตุผลเชิงคุณธรรมและจริยธรรม (Moral Reasoning) หมายถึง สามัญสำนึกที่ถูกพัฒนาขึ้นในช่วงวัยรุ่นตอนต้นผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและกฎเกณฑ์ต่างๆ บุคคลจะให้เหตุผลเชิงคุณธรรมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการร่วมตัดสินใจที่จะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองแรงขับภายในของตน การมีพัฒนาการในส่วนนี้ที่บกพร่อง หรือเบี่ยงเบนไปจากบรรทัด

ฐานของสังคม การตัดสินใจและการแสดงพฤติกรรมของบุคคลจึงตั้งอยู่บนพื้นฐานทางคุณธรรมที่ไม่ตรงกับบรรทัดฐานของสังคม พฤติกรรมจึงเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าทฤษฎีกระบวนการคิดภายในนั้นสามารถนำมาอธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ในหลายๆแง่มุม และสามารถทำให้เข้าใจในกระบวนการทางจิตของเด็กและเยาวชนต่อการกระทำผิดได้อย่างชัดเจน

6. ทฤษฎีพฤติกรรมก้าวร้าว (Theory of Aggressive Behavior)

จากกล่าวได้ว่าการกระทำผิดส่วนหนึ่งนั้นเป็นผลผลิตสุดท้ายของพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชน จึงสำคัญมากที่จะต้องเข้าใจในพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนเพื่อเข้าใจในต้นตอของพฤติกรรมกระทำผิดในเยาวชน โดย Parsons (1947) เชื่อว่าพฤติกรรมก้าวร้าวในเยาวชนและวัยรุ่นนั้นพัฒนามาจากพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการก็คือ

1. ความไม่เต็มเต็มภายใน ซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับความรักความอบอุ่นที่ไม่เพียงพอจากครอบครัว ซึ่งเกิดเป็นความคับข้องใจและพัฒนาเป็นความก้าวร้าวในที่สุด และในอีกกรณีหนึ่งก็คือการขาดความอบอุ่นที่ทำให้เกิดความไม่แน่ใจว่าตนเองเป็นที่ต้องการหรือไม่และพัฒนาเป็นความกลัว ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นในรูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว

2. ความไม่สามารถทำตามเป้าหมายได้ ซึ่งเป้าหมายดังกล่าวอาจถูกกำหนดโดยสังคม ครอบครัว หรือมาตรฐานต่างๆของสังคม เมื่อเยาวชนไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะทำตามเป้าหมายดังกล่าวได้ จึงเกิดเป็นความเครียด รวมถึงเป็นความเจ็บปวด ที่ร่วมกันแสดงออกในรูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว อย่างไรก็ตามเพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดจึงหลีกเลี่ยงจากเป้าหมายดังกล่าว โดยเยาวชนจะถอนตัวจากการรับผิดชอบต่อเป้าหมายทั้งหมด และเกิดเป็นการชะงักของพัฒนาการทางสังคม (Psychosocial Moratorium) นำไปสู่เส้นทางของอาชญากรดังที่กล่าวไปแล้วในทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม

เมื่อความก้าวร้าวฝังตัวในบุคลิกภาพของเยาวชน จะทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่ปราศจากการควบคุม กระทำพฤติกรรมที่เกินจริง พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง โดยพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือลดความไม่สบายใจ คับข้องใจ ด้วยการใช้พฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวกับบุคคลที่ 3 ซึ่งอยู่ในสถานะแพะรับบาป จนในที่สุดก็นำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมาย หรือก่ออาชญากรรม

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าทฤษฎีเหล่านี้มีความเป็นสากลสามารถใช้อธิบายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้อย่างชัดเจนในมุมมองของกระบวนการภายในจิตใจ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยในประเด็นของการกระทำผิดซ้ำในเยาวชน แม้ว่าทฤษฎีกระบวนการทางจิตเหล่านี้จะสามารถใช้อธิบายการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนได้ส่วนหนึ่ง ในฐานะที่ "การกระทำผิดซ้ำ" ก็เป็น"การกระทำผิด"เช่นกันย่อมอาศัยกระบวนการทางจิตใจในลักษณะเดียวกัน อีกทั้งจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนดังแสดงให้เห็นในหัวข้อ "เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง" ผู้วิจัยก็พบผลการศึกษาที่ใกล้เคียงกับการศึกษาวิจัยในเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และงานวิจัยดังกล่าวก็ยังคงอธิบายการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนด้วยทฤษฎีเดียวกันกับการกระทำผิดทั่วไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงหันมาทบทวนศึกษาในทฤษฎีที่สามารถอธิบายการกระทำผิดซ้ำได้ เฉพาะเจาะจงมากกว่า เนื่องจากผู้วิจัยจำเป็นต้องทำความเข้าใจเฉพาะเจาะจงในการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในส่วนที่แตกต่างจากการกระทำผิดครั้งก่อนๆ

การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวในตอนต้นว่ามีเยาวชนจำนวนมากที่ถึงแม้ว่าจะผ่านการถูกศาลพิพากษาว่ากระทำผิดกฎหมาย และถูกสั่งให้ต้องไปฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแล้ว แต่เมื่อพ้นกำหนดการฝึกและอบรมออกมาสู่สังคมภายนอกก็ยังมีพฤติกรรมที่ผิดต่อกฎหมายและกฎเกณฑ์ของสังคมอยู่จนเป็นเหตุให้ถูกจับกุมและถูกศาลพิพากษาส่งตัวไปฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอีกครั้ง และก็มีอีกหลายรายที่ยังคงกระทำผิดอีกในครั้งที่ 3 ที่ 4 ไปเรื่อยๆ จนเมื่อบรรลุนิติภาวะพ้นวัยเยาวชนก็มีสภาพเป็นอาชญากรเต็มตัวของสังคมในที่สุด

สำหรับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนนั้น ยังคงสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีเดียวกันกับที่ใช้อธิบายการกระทำผิดทั่วไป ซึ่งสามารถย้อนกลับไปดูได้ในหัวข้อ "กระบวนการทางจิตใจของการกระทำผิดในเด็กและเยาวชน" อย่างไรก็ตามเมื่อทบทวนในหัวข้อของการกระทำผิดซ้ำแล้ว ทฤษฎีที่เป็นที่นิยมอย่างยิ่ง ซึ่งถูกนำมากล่าวถึงเสมอเมื่อต้องอธิบายการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนก็คือ ทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory) นอกจากนี้ในฐานะของนักศึกษาปริญญาโทสาขาจิตวิทยาการปรึกษา ผู้วิจัยจึงทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ เพื่ออธิบายพฤติกรรมและการกระทำผิดซ้ำดังกล่าว ในมุมมองของจิตวิทยาการปรึกษาที่สามารถอธิบายถึงปัจจัยจากภายในตัวเยาวชนได้มากกว่า

โดยผู้วิจัยพบว่า ทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่นิยมใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำอย่างยิ่งก็คือ "ทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบพิจารณาความเป็นจริง (Reality Therapy) ของ William Glasser (1975) ผู้วิจัยจึงทบทวนให้เห็นทั้ง 2 ทฤษฎีเพื่อทำความเข้าใจในการกระทำผิดซ้ำอย่างครอบคลุมที่สุด

ทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบพิจารณาความเป็นจริง (Reality Therapy)

ดังที่กล่าวมา เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคลยังคงเป็นอิทธิพลหลักที่สำคัญอยู่มาก จึงเกิดความพยายามที่จะแก้ไขพฤติกรรมกระทำผิดเหล่านี้ในเยาวชนโดยเน้นการบำบัดรายบุคคล โดยเฉพาะด้วยเทคนิคการปรึกษาเชิงจิตวิทยานอกเหนือไปจากการฝึกอบรมโดยทั่วไปแล้ว ซึ่งหนึ่งในแนวทางการบำบัดที่นิยมใช้กับเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายอาญาอย่างยิ่งก็คือแนวทางการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบพิจารณาความเป็นจริงของ William Glasser (1975) หรือ Reality Therapy โดยการปรึกษาเชิงจิตวิทยานี้มีเป้าหมายเพื่อลดหรือปรับปรุงพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญที่จะนำพื้นฐานของทฤษฎีนี้มาใช้อธิบายถึงการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในมุมมองของปัจจัยส่วนบุคคล

William Glasser (1975) สนใจในปัญหาเยาวชนผู้กระทำผิด และเป็นเคสดำรงตำแหน่งหัวหน้าจิตแพทย์ของสถาบันยุวอาชญากรแคลิฟอร์เนีย วิธีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบพิจารณาความเป็นจริง (Reality Therapy) ของเขานั้นเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางแล้วว่าสามารถใช้ได้ผลเป็นอย่างดีกับเยาวชนที่มีปัญหา ซึ่งปัจจุบันถูกนำไปใช้กับบุคคลที่มีปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม ตลอดจนบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ต้องการพัฒนาตนเองในเป้าหมายต่างๆ

Reality Therapy เป็นแนวทางการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่เน้นการเติมเต็มความต้องการทางจิตใจระหว่างมนุษย์ เพื่อเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกล้าที่จะเผชิญกับความจริงในปัจจุบันขณะ โดยปราศจากการคำนึงถึงความผิดพลาดในอดีต หรือกังวลต่ออนาคต และใช้ศักยภาพทั้งหมดแก้ปัญหาหรือพิจารณาทางเลือกต่อสภาพการณ์ใดๆที่กำลังรบกวนเขาอยู่ ด้วยเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับศักยภาพที่จะแก้ปัญหาของตนและเกิดความมั่งคั่งในจิตใจได้ ในขณะเดียวกันก็เน้นถึงความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น โดยมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อให้พ้นจากความกังวลใจด้วยการสนใจเลือกใช้ทางเลือกที่มีในปัจจุบันโดยไม่กระทบต่อผู้อื่น (Glasser, 1975)

ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์

William Glasser (1975) ได้พัฒนาการบำบัดแนวทางนี้ขึ้นบนพื้นฐานทางทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้อธิบายถึงธรรมชาติของมนุษย์เอาไว้อย่างเรียบง่ายว่า บุคคลเกิดมาพร้อมกับความต้องการทางจิตใจพื้นฐานที่จะเติมเต็มได้จากบุคคลอื่นเท่านั้น ซึ่งคำว่าความต้องการพื้นฐานนี้มีความหมายทั้งเป็นความต้องการอันดับแรกของมนุษย์ และยังหมายความว่า

เป็นความต้องการที่จะเป็นพื้นฐานของพัฒนาการอื่นๆที่จะกล่าวต่อไป โดยมองความต้องการดังกล่าวเป็น 2 มุมมองดังนี้

1. ความต้องการความรักจากคนอื่น

มนุษย์ทุกคนย่อมต้องการใครสักคนในชีวิต อย่างน้อยที่สุดย่อมต้องมีในชีวิต 1 คนที่รักเขาสนใจและยอมรับในตัวเขา เป็นความรักทุกรูปแบบ ตั้งแต่ความรักของพ่อแม่ ครอบครัว ชาย-หญิง ซึ่งความต้องการนี้จะเป็นแรงผลักดันให้บุคคลมีกิจกรรมที่จะค้นหาความพึงพอใจนี้ตลอดชีวิต โดยความต้องการนี้เป็นทั้ง ความต้องการที่จะรักและได้รับความรัก บุคคลจะต้องเรียนรู้ที่จะให้ และเรียนรู้ที่จะรับความรัก เขาจะต้องพบใครสักคนในโลกนี้ที่รักเขา และใครสักคนในโลกนี้ที่เขารัก (Glasser, 1969) ซึ่งในกรณีที่ไม่มีแม้สักคนเดียวในช่วงชีวิตใดก็ตามของบุคคล บุคคลคนนั้นย่อมรู้สึกไม่มีความสุขจากความไม่เต็มเต็มในความต้องการของตนเอง และเริ่มที่จะมีพฤติกรรมที่แตกต่างออกไปเพื่อหาทางเติมเต็มความต้องการของตน ในกรณีนี้คือพฤติกรรมที่พ้นจากกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของสังคม แต่บุคคลก็จะมีวันเติมเต็มความต้องการของตนได้และในที่สุดก็จะหลุดพ้นจากกฎเกณฑ์และโลกแห่งความเป็นจริงอย่างถาวร (Glasser, 1975) ซึ่งนำมาสู่พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำซ้อน

2. ต้องการรู้สึกว่าตนมีคุณค่าต่อตนเองและผู้อื่น

เช่นเดียวกับความต้องการในความรักจากผู้อื่น บุคคลจะรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าได้ก็ต่อเมื่อได้รับความรักและการยอมรับจากผู้อื่น ในทางกลับกัน ผู้ที่ไม่ได้รับความรักจากผู้อื่นอย่างเพียงพอ ย่อมรู้สึกไม่มีคุณค่าในตัวเอง (Glasser, 1975) กล่าวได้ว่าคนที่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองในเรื่องของความรัก โดยทั่วไปจะรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และคนที่รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ก็จะเป็นคนที่สามารถรักและได้รับความรักได้ (ว่าที่ร้อยตรี กนกศักดิ์ แก้วทิม, 2547) ซึ่งในกรณีนี้อาจอนุมานได้ว่า หากเยาวชนไม่ได้รับความรักจากผู้อื่นอย่างเพียงพอเช่น พ่อ, แม่ หรือครอบครัว เขาย่อมแสวงหาความรู้สึกมีคุณค่านั้นด้วยการมีพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น หรืออยู่ในกลุ่มสังคมที่เขารู้สึกว่ามีความรู้สึกมีคุณค่า ซึ่งอาจเป็นไปในทิศทางที่ผิดต่อกฎระเบียบหรือบรรทัดฐานของสังคม (จงรัก อินทร์เสวก, 2539) และไม่ว่าจะถูกดำเนินคดีอย่างไร เมื่อเยาวชนดังกล่าวออกมาเผชิญกับความรู้สึกไม่มีคุณค่าของตน เขาย่อมกลับเข้าไปสู่สังคมที่เขารู้สึกว่ามีความรู้สึกมีคุณค่า และกระทำพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของกลุ่มสังคมของเขา ซึ่งนำมาสู่การกระทำผิดซ้ำในที่สุด

พัฒนาการของบุคลิกภาพ

ดังที่กล่าวมาว่าความต้องการพื้นฐานดังกล่าวจะเป็นพื้นฐานต่อพัฒนาการอื่นต่อไปอีก โดยความรักความรู้สึกมีคุณค่าดังกล่าวเป็นปัจจัยหลักที่จะมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของความ ต้องการหลักทางจิตใจขั้นพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งเป็นสิ่งสากลที่มนุษย์ทุกคนนั้นต้องการเหมือนกัน ความต้องการดังกล่าวก็คือความต้องการมีเอกลักษณ์แห่งตน (Need for Identity) (จรัล อินทร์ เสวก, 2539) เป็นความต้องการที่จะรู้สึกว่าตนเองมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากบุคคลอื่นๆ โดยทั่วไป ดังนั้นเอกลักษณ์แห่งตนจึงเป็นแรงผลักดันภายในให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อความต้องการ (Glasser & Zunin, 1979) โดยคำว่าเอกลักษณ์แห่งตนนั้นสามารถ นิยามได้ว่า เป็นกระแสที่ไหลเนื่องในชีวิตประจำวัน และเป็นกระแสที่เกาะเข้าด้วยกันจนเป็นสิ่ง ที่เรียกว่า "ตัวตน" (Glasser & Zunin, 1972 อ้างถึงใน ว่าที่ร้อยตรี กนกศักดิ์ แก้วทิม, 2547) หรือคือ ความเฉพาะตน (Unique) ของบุคคล เป็นสิ่งที่แสดงถึงลักษณะและความหมายของบุคคลทำให้ เห็นความแตกต่างระหว่างตัวเองกับผู้อื่นได้ การที่บุคคลมีเอกลักษณ์แตกต่างจากคนอื่นนั้นจึง หมายความว่าบุคคลดังกล่าวมีอัตมโนทัศน์เป็นของตัวเอง (Glasser, 1965 อ้างถึงใน จรัล อินทร์ เสวก, 2539) นอกจากนั้นบุคคลจะต้องการหาความหมายที่สัมพันธ์กับเอกลักษณ์ของตนเองเพื่อการมี สุขภาพจิตที่สมบูรณ์ นั่นคือบุคคลจะต้องรู้จักตนเองถึงการมีเอกลักษณ์ที่ประสบความสำเร็จ หรือ มีเอกลักษณ์ที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว และรู้จักตนเองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นด้วย (ชุตินา พงศ์วรินทร์, 2540) การที่บุคคลจะตอบสนองความต้องการแห่งตนได้หรือไม่นั้น สังคมและ สิ่งแวดล้อมมีส่วนสำคัญในการสร้างเอกลักษณ์ของบุคคลด้วยเช่นกัน (Glasser & Zunin, 1979) โดยเอกลักษณ์ดังกล่าวสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้

1. เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success Identity)

เป็นลักษณะที่บุคคลกำหนดหรือมองเห็นว่าตนเองมีความสามารถที่จะตอบสนองความ ต้องการของตนเอง มีคุณค่าและมีความสำคัญต่อตนเองและบุคคลอื่น มีพลังในการจัดการกับ สิ่งแวดล้อม มีความรับผิดชอบ เชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตของตนเอง และมีสัมพันธภาพที่ดีกับ บุคคลที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้ที่สามารถให้และรับความรักจากผู้อื่น

2. เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure Identity)

บุคคลที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวมักจะกำหนดหรือประเมินตนเองในทางลบ รู้สึกว่า ตนเองไม่เป็นที่รัก ไม่มีคุณค่า จึงไม่มีความรับผิดชอบต่อตนเองหรือทำตามข้อกำหนดใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นกฎเกณฑ์หรือบรรทัดฐานใดๆในสังคม ไม่มีความหวังในการที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตตนเองไป

ในทางที่ดีขึ้น ปล่อยให้สภาพแวดล้อมหรือบุคคลอื่นมีอิทธิพลและความคุมชีวิต รวมถึงมองตนเอง
ในทางลบ

การพัฒนาเอกลักษณ์จะเริ่มต้นในช่วง 10 ปีแรกของชีวิต ซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มพัฒนาทักษะ
การเรียนรู้การตอบสนองของความต้องการของตนในด้านความรักและควมมีคุณค่า ความรู้สึก
สนุกสนานและอิสรภาพในด้านการคิด หากเด็กมีแบบอย่างที่ดี ที่เปิดโอกาสให้เขาได้ตัดสินใจ
กระทำสิ่งต่างๆด้วยตัวเอง โดยดูแลเอาใจใส่และยอมรับควมมีคุณค่าของเขาก็จะทำให้เขาพัฒนา
ไปสู่เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จได้ หรือหากเกิดขึ้นในทางตรงกันข้าม เด็กไม่ได้รับความเอาใจใส่ใน
ด้านความรักความอบอุ่นที่เพียงพอ ก็จะทำให้เด็กรู้สึกไม่เป็นที่ยอมรับ อันจะนำไปสู่การพัฒนา
เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว ซึ่งจะทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้องการ มีความรู้สึกรักและเห็น
คุณค่าในตัวเองน้อย อยู่ในฐานะที่สิ้นหวังและมีคำถามว่าเขาคือใคร ถ้าเขาไม่สามารถหาคำตอบ
จากทางบ้านได้เขาก็จะหาคำตอบจากที่อื่น ซึ่งเป็นที่ที่เขาได้รับการยอมรับและรู้สึกว่าคุณค่า
ซึ่งอาจจะนำไปในทางที่ผิดต่อกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของสังคม คนที่มีเอกลักษณ์แห่งความ
ล้มเหลวจะมีบุคลิกภาพแบบหลักหนี ถดถอย หรือเมินเฉยไม่นำพาต่อสิ่งใดๆ ไม่มีเหตุผล อ่อนแอ
ตำหนิตนเอง ไม่รับผิดชอบต่อตนเองหรือกฎระเบียบใดๆของสังคม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และ
มีแนวโน้มของพฤติกรรมในทางทำลาย หรือทำร้ายทั้งตนเองและผู้อื่นอยู่เสมอ (Glasser, 1969
อ้างถึงใน จงรัก อินทร์เสวก, 2539) อย่างไรก็ตามในการสร้างเอกลักษณ์แห่งตนนี้ บุคคลจะ
สามารถพัฒนาขึ้นด้วยการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น ทำให้เกิดการมีภาพลักษณ์ของตนเอง (Self
image) ซึ่งจะตัดสินว่าภาพลักษณ์ดังกล่าวจะเป็นเอกลักษณ์แห่งตนหรือไม่จากการที่บุคคลรู้สึก
ว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จในภาพลักษณ์นั้นๆ หรือแม้ว่าในบางครั้งแม้ว่าจะ
ไม่ประสบความสำเร็จในบทบาทดังกล่าว เขาก็อาจจะยอมรับในภาพลักษณ์นั้นๆของตนซึ่งจะ
พัฒนาไปเป็นเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวในที่สุด

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนนี้ บุคคลอื่นจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้
แต่ละบุคคลเข้าใจเอกลักษณ์ของตนเองชัดเจนขึ้น รวมถึงความรักและการยอมรับนั้นเป็นส่วน
เกี่ยวข้องที่สำคัญมากกับการสร้างเอกลักษณ์แห่งตนของบุคคล (Glasser, 1965 อ้างถึงใน จงรัก
อินทร์เสวก, 2539)

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วการที่เยาวชนกระทำผิดซ้ำจึงอาจมองโดยทำความเข้าใจใน
พัฒนาการทางจิตใจที่บกพร่องได้ว่า เกิดจากการที่เยาวชนดังกล่าวไม่ได้รับความรักความอบอุ่นที่
เพียงพอ อาจจะเนื่องด้วยสถานการณ์ทางครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ หรือขาดผู้ที่รักและเข้าใจอย่าง
แท้จริง เยาวชนดังกล่าวจึงรู้สึกถึงความอ้างว้างโดดเดี่ยว ไม่มีคุณค่าต่อตนเองและผู้อื่น นำไปสู่

การพัฒนาเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวที่ส่งผลให้เยาวชนดังกล่าวมีบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบน ไม่
 รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น หรือกฎเกณฑ์ใดๆของสังคม ซึ่งนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า
 จากการที่เอกลักษณ์ดังกล่าวไม่ได้ถูกแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์ ด้วยความรักความอบอุ่นที่เพียงพอ
 ให้เยาวชนรู้สึกมีคุณค่าต่อตนเองและผู้อื่น อีกทั้งผู้ที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวจะมองตัวเอง
 ในทางลบอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าผู้ที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวนั้น พร้อมอยู่เสมอต่อการ
 กระทำผิด เนื่องจากมีภาพลักษณ์แห่งตนในเชิงลบอยู่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะผ่านกระบวนการทาง
 กฎหมายอย่างไร การกระทำผิดซ้ำย่อมเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา จนกว่าเอกลักษณ์เชิงลบดังกล่าวจะ
 ถูกแก้ไข เช่นเดียวกับทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Erikson (1968 อ้างถึงใน ลักขณา แก้ว
 ตระกูล, 2544) ที่กล่าวว่าพัฒนาการขั้นที่มีอิทธิพลกับการกระทำผิดที่สุดก็คือพัฒนาการ
 บุคลิกภาพขั้นที่ 5 (Identity vs Identity confusion) ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเป็นวัยรุ่น โดยช่วงนี้จะเป็น
 ช่วงที่เด็กจะพยายามค้นหาว่าเขาคือใคร มีศักยภาพด้านใด คือพยายามหาเอกลักษณ์ (Identity
 Crisis) เด็กจะมองหาอุดมคติของตนและพบก็จะทำตามบทบาทที่สอดคล้องกับอุดมคตินั้น
 (ลักขณา แก้วตระกูล, 2544) ดังนั้น ทั้งสำหรับ Glasser และ Erikson แล้ว การที่เยาวชนมี
 เอกลักษณ์ของตนเองไปในทิศทางที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมจึงอาจเป็นเหตุผล
 สำคัญในการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ถ้าหากว่ากระบวนการทางกฎหมายไม่ได้ช่วยแก้ไข
 เอกลักษณ์ที่เบี่ยงเบนเหล่านี้

นอกจากนี้พื้นฐานของทฤษฎีนี้ยังเชื่อว่ามนุษย์มีความต้องการที่จะเป็นอิสระและมีอิสระที่
 จะเลือกเป้าหมายของตนเองเพื่อเติมเต็มความต้องการของตน นี่เองที่เป็นเหตุผลของพฤติกรรมที่
 ผิดกฎเกณฑ์หรือบรรทัดฐานของสังคมของสังคม เนื่องจากในบางครั้งบุคคลสร้างทางเลือกที่จะ
 ไปสู่เป้าหมายโดยกระทบบกระเทือนอิสรภาพของผู้อื่น พฤติกรรมดังกล่าวจะถูกจัดให้เป็นพฤติกรรม
 ที่ไม่มีความรับผิดชอบ (Glasser, 1965 อ้างถึงใน จงรัก อินทร์เสวก, 2539) สำหรับเยาวชน
 ผู้กระทำผิดซ้ำนั้น อาจอนุมานได้ว่า พวกเขาเป้าหมายที่พวกเขาเลือกเป็นของตนเอง และแม้ว่า
 จะถูกดำเนินคดี แต่เป้าหมายที่พวกเขาเลือกดังกล่าวนั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย เมื่อเยาวชน
 เหล่านี้กลับออกมาสู่สังคมจึงดำเนินชีวิตเพื่อไปสู่เป้าหมายเดิมของพวกเขา ซึ่งยังคงเป็นทางเลือก
 ที่กระทบบกระเทือนต่ออิสรภาพของผู้อื่น เช่น ในทฤษฎีวิวัฒนาการที่ยอมรับได้กล่าวไปแล้วว่าเยาวชนที่
 อยู่ในวัฒนธรรมอาชญากรรม นั้นนับถือเอาอาชญากรรมที่ประสบความสำเร็จเป็นแบบอย่างและ
 เรียนรู้ที่จะไปให้ถึงสถานะนั้นๆ (Waegel 1989) ไม่ว่าเยาวชนจะถูกดำเนินคดีอย่างไร ถ้าหาก
 เป้าหมายของเขาก็ไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง เขาก็ยังคงเดินทางไปสู่เป้าหมายเดิมซึ่ง นำไปสู่การ
 กระทำผิดซ้ำต่อไปเรื่อยๆ

ทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory)

แม้ว่าจะยังไม่มีทฤษฎีใดอธิบายเฉพาะถึงการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนไว้อย่างชัดเจน แต่หนึ่งในทฤษฎีที่นิยมใช้ในแวดวงอาชญาวิทยาเพื่ออธิบายพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำในเยาวชนได้คือนั้นก็คือ ทฤษฎีประทับตรา หรือทฤษฎีตีตราซึ่งมองการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในเชิงแรงผลักดันขับเคลื่อนร่วมกันของทั้งตัวเยาวชนและสังคมให้เกิดเป็นพฤติกรรมในที่สุด อย่างไรก็ตามโดยทฤษฎีนี้แม้ว่าจะมองพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำเป็นกลไกร่วมกันของตัวบุคคลและสังคมแวดล้อม แต่ผู้วิจัยเห็นว่า ทฤษฎีประทับตราเป็นแนวคิดทางจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคมที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมการกระทำผิดในบุคคล จะเห็นได้จากการที่นักสังคมวิทยาหลายคนมองพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับทฤษฎีประทับตราเป็นเรื่องเดียวกันและจำกัดความการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลโดยใช้การประทับตราของสังคมเป็นบรรทัดฐาน เช่น Becker (1963) กล่าวว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนหมายถึง พฤติกรรมที่ถูกประทับตราโดยการประทับตราจากผู้คนในสังคม และความเบี่ยงเบนเป็นผลของการตอบสนองของคนอื่นที่มีต่อการกระทำนั้นๆ ของบุคคล สำหรับ Rubington and Weinberg (1987 อ้างถึงใน ร้อยตำรวจเอกบุญอวย เมทนีกรชัย, 2542) ได้จำแนกพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนกับไม่เบี่ยงเบนเอาไว้ว่า การจะตัดสินใจว่าพฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบน ต้องคำนึงถึงว่าคุณลักษณะภายนอกที่ถูกกำหนดให้ หรือเรียกว่า "การประทับตรา" มาให้ว่าเป็นเช่นนั้น เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยปฏิกิริยาที่คนอื่นแสดงออกต่อการกระทำนั้นๆ คือ การกระทำใดๆ จะถือว่าเป็นความเบี่ยงเบนหรือไม่ อยู่ที่การกำหนดความหมายจากสังคม

ซึ่งการจะเข้าใจในทฤษฎีการประทับตรานั้น จำเป็นที่จะต้องเข้าใจในความหมายของการกระทำผิดจากมุมมองของการศึกษาเชิงสังคมวิทยาเสียก่อน โดยอาจจะเข้าใจได้โดยมองการกระทำผิดดังกล่าวโดยพิจารณาจากมุมมองของสังคม ซึ่ง เสรีน ปุณณะนิตานนท์ (2523) ได้แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. มองจากกฎเกณฑ์ของสังคม การมองธรรมชาติของการกระทำผิด โดยพิจารณาจากกฎเกณฑ์ของสังคมนั้น นักสังคมวิทยาได้วิเคราะห์ศึกษากฎเกณฑ์ของสังคมที่จะบ่งชี้ว่าพฤติกรรมอย่างไรถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ โดยแบ่งเป็นบรรทัดฐาน 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ บรรทัดฐานที่ไม่มีรูปสถาบัน (Noninstitutionalized Norms) ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นและรักษาไว้โดยทัศนคติของสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคม อาจแบ่งย่อยได้เป็นอำนาจสูงสุดคือ จารีต (Mores) และ อำนาจต่ำสุดคือ วิถีประชา (Folk Ways) และประเภทที่ 2 คือบรรทัดฐานที่มีรูปทางสถาบัน (Institutionalized

Norms) คือ บรรทัดฐานที่ถูกกำหนดไว้โดยผู้มีอำนาจอันชอบธรรมทางการเมือง เช่น กฎหมาย, ระเบียบแบบแผนต่างๆที่มีอำนาจบังคับ หรือกำหนดโทษเอาไว้ ซึ่งรุนแรงไม่เท่ากัน

มองจากปฏิกิริยาตอบโต้จากสังคม โดย Silver (1981 อ้างถึงใน ร้อยตำรวจเอกบุญญราย เมทนีกรชัย, 2542) ได้กล่าวเอาไว้ว่า นักสังคมวิทยารุ่นใหม่มองธรรมชาติของการกระทำผิดในมุมมองนี้โดยพิจารณาทัศนคติของสมาชิกในสังคมต่อพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ว่าเป็นความผิดหรือละเมิดต่อบรรทัดฐานในช่วงเวลานั้นๆหรือไม่ การมองธรรมชาติของการกระทำผิดในลักษณะนี้มีชื่อเรียกว่า แนวทัศนคติในการประทับตรา (Labeling Perspective) ซึ่งมีสาระสำคัญคือ การกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้ประทับตรา โดยการประทับตรานั้นจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดครั้งแรกและผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าบุคคลเหล่านี้มีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้กระทำผิดก็ยอมรับการประทับตรา และเริ่มกำหนดทิศทางการประพฤติตนในอนาคตให้สอดคล้องกับการรับรู้ของสังคม จึงกล่าวได้ว่า โดยมุมมองนี้การกระทำผิดเกิดขึ้นจากปฏิกิริยาระหว่างบุคคลกับสังคม

เช่นเดียวกับที่ Cohen (1964 อ้างถึงใน ร้อยตำรวจเอกบุญญราย เมทนีกรชัย, 2542) ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า ผลของการประทับตราว่าบุคคลเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือเป็นอาชญากรจากปฏิกิริยาของสังคม จะมีผลเชิงลบเกิดขึ้นต่อตัวเขา ผลที่ออกมาก็คือ ผู้ถูกประทับตราจะมีความโน้มเอียงที่จะมองตนเองว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น ฆาตกร คนคุก ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างต่อเนื่องในขั้นต่อไป ไม่ว่าเขาจะมีความยึดมั่นผูกพันกับการกระทำเบี่ยงเบนนั้นอย่างแท้จริงหรือไม่ แต่ที่สำคัญคือเมื่อบุคคลถูกมองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนโดยผู้อื่น เขาย่อมมีความโน้มเอียงที่จะให้นิยามแก่ตนเองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนด้วย ซึ่งส่งผลกระทบให้เขากระทำซ้ำในพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นมากขึ้น และในที่สุดก็กลายเป็นผู้เบี่ยงเบนอย่างถาวร

เมื่อกล่าวในทางปฏิบัติแล้ว การประทับตราในเยาวชนอาจเกิดขึ้นได้โดย เมื่อเยาวชนได้กระทำความผิด ซึ่งเป็นการละเมิดกฎเกณฑ์ หรือกฎหมายของสังคมนั้นๆ แล้วถูกจับได้ จนต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่นๆ ซึ่งเป็นสถาบันที่กำหนดว่า เยาวชนผู้นั้นกระทำความผิดมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากสังคม ดังนั้นจึงสมควรได้รับการลงโทษตามที่กฎหมายระบุเอาไว้ หรือตามที่ศาลมีคำสั่งพิพากษา นั่นคือ เยาวชนผู้นั้นถูกประทับตราอย่างชัดเจนว่า เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและกระทำความผิด หลังจากนั้นเมื่อเขาพ้นจากโทษที่กฎหมายบังคับ หรือศาลมีคำสั่งพิพากษาแล้วกลับออกมาสู่สังคมเดิมแล้ว อาจจะช่วยสถานะทางสังคมที่เขาได้รับการ

อยู่ในสถานฝึกและอบรม หรือการปฏิบัติต่อเขาจากสังคมภายนอกในฐานะเยาวชนผู้กระทำผิด ซึ่งต่างจากการปฏิบัติกับคนปรกติธรรมดาทั่วไป เขาจึงไม่สามารถอยู่ในบทบาทที่เป็นสถานะของคนปรกติคนหนึ่งในสังคมได้ จึงเสมือนถูกบีบให้ต้องกำหนดพฤติกรรมและสถานะทางสังคมของตนเองให้สอดคล้องกับการประทับตราเหล่านั้น และหากมองจากทฤษฎีพัฒนาการทั้ง 8 ชั้น ของ Erikson ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่เยาวชนกำลังค้นหาเอกลักษณ์แห่งตนอยู่แล้ว จึงทำให้เขาได้รับสถานะนี้เข้ามาได้อย่างง่ายดายกว่าวัยอื่นๆ ซึ่งทั้งหมดนี้จะนำไปสู่การกระทำผิดที่เกิดขึ้นอย่างซ้ำไปซ้ำมา จนสุดท้ายก็จะเกิดเป็นพฤติกรรมที่ถาวร เคยชิน และกลายเป็นพฤติกรรมปกติทั่วไปในที่สุด

พัฒนาการของทฤษฎีประทับตรา

Tannenbaum (1938 อ้างถึงใน ร้อยตำรวจเอกบุญรวย เมทนีกรชัย, 2513) เป็นนักอาชญาวิทยาคนแรกที่ใช้คำว่า "การระบายสีสรรแห่งความชั่วร้าย" (Dramatization of Evil) เพื่ออธิบายพฤติกรรมอาชญากร กล่าวคือ ในแง่ทฤษฎีนี้ แม้พฤติกรรมอาชญากรจะเป็นสิ่งชั่วร้าย แต่ที่ชั่วร้ายยิ่งกว่า คือการที่สังคมพยายามผลักดันให้ผู้กระทำผิดถลำลึกลงไปทางที่เป็นภัยต่อส่วนรวมมากยิ่งขึ้น จนผู้ประพฤติดีไม่มีโอกาสหรือช่องทางใดๆที่จะกลับมาประพฤติดีเป็นพลเมืองดี กระบวนการที่สังคมพยายามชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมที่เยาวชนทำนั้นเป็นสิ่งไม่ดีควรถูกต่อต้าน และสังคมชี้ให้เห็นว่าเยาวชนทำเลวร้ายไม่ต่างกับการทำให้เห็นว่าเยาวชนเลวร้าย แทนที่จะสนใจที่พฤติกรรมดังกล่าวของเยาวชนนั้นไม่ดี ด้วยการทำเช่นนี้จึงนำไปสู่การที่เยาวชนถูกมองว่าไม่ดี เมื่อเยาวชนคนนั้นๆถูกมองว่าไม่ดี ผลที่ตามมาเขาก็จะถูกแยกโดดเดี่ยวออกจากสังคม และมองตนเองตามที่สังคมนิยามซึ่งก็คือเด็กเลวนั่นเอง (ร้อยตำรวจเอกบุญรวย เมทนีกรชัย, 2513)

อย่างไรก็ตามทฤษฎีประทับตราเริ่มเป็นที่สนใจอย่างจริงจัง และได้รับความนิยมนำมาพัฒนาอย่างต่อเนื่องในช่วงทศวรรษที่ 1960 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยมีนักทฤษฎีประทับตราหลายๆคนที่สามารถใช้อธิบายการกระทำผิดกฎหมายซ้ำด้วยทฤษฎีประทับตราได้อย่างชัดเจน

Lemert (1967 อ้างถึงในร้อยตำรวจเอกบุญรวย เมทนีกรชัย, 2542) ได้เสนอทฤษฎีการเบี่ยงเบนทางสังคมวิทยาอย่างเป็นระบบเพื่ออธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนทุกอย่างของบุคคลในสังคม โดยแบ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเบี่ยงเบนในระดับพฤติกรรม คือ การกระทำใดๆที่บุคคลแสดงออกมาโดยผิดแปลกหรือเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐาน, กฎเกณฑ์ หรือค่านิยมของสังคมนั้น ในระดับนี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น เช่น การสูบบุหรี่ในสถานที่ห้ามสูบบุหรี่ เป็นเพียงพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมพฤติกรรมหนึ่ง แต่อาจเป็นเรื่องปกติยอมรับได้ในอีกสังคมหนึ่ง

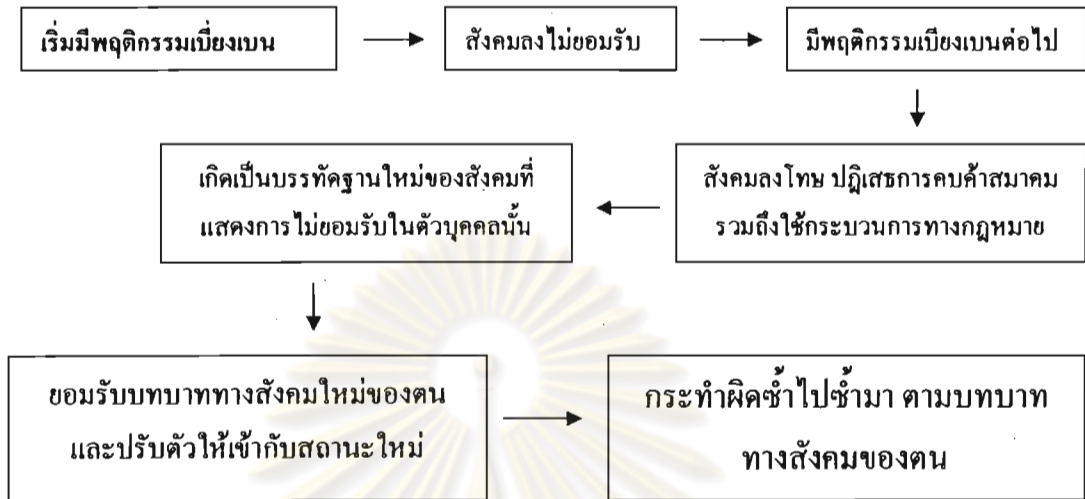
2. ความเบี่ยงเบนในระดับตัวตน คือ การรับรู้ตัวตนของตนเองผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม ซึ่งเกิดเป็นความเข้าใจในตัวเอง ตกผลึกเป็นเอกลักษณ์แห่งตน ซึ่งการเบี่ยงเบนในระดับตัวตนนี้ก็คือ อดีตตาเดิมได้รับการพัฒนาผ่านการรับรู้ตนเองในสังคมจนตกผลึกเป็นอดีตตาใหม่ ซึ่งเป็นอดีตตาของผู้เบี่ยงเบน

ซึ่งการเสนอความเบี่ยงเบน 2 ประเภทนี้ ทำให้สามารถมองการเบี่ยงเบนของพฤติกรรมได้เป็น 2 ชั้นตอน คือ การเบี่ยงเบนขั้นปฐมภูมิ อันเกิดขึ้นโดยอิทธิพลต่างๆทางสังคม วัฒนธรรม และจิตใจ ซึ่งอาจนำไปสู่การเบี่ยงเบนขั้นต่อไปคือ การเบี่ยงเบนขั้นทุติยภูมิ ซึ่งเป็นความผิดที่เกิดขึ้นโดยผู้กระทำคนเดียวกันนั้นได้รับการตอบโต้จากสังคมมากพอที่จะกระทบกระเทือนจิตใจของเขา เพราะได้ถูกประทับตราจนกระทั่งต้องเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อตนเองไปในทางเสื่อมในที่สุด (Lemert, 1967 อ้างถึงในร้อยตำราวิจัยเอกนุญราย เมทนีกรชัย, 2542)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความเบี่ยงเบนทั้งสองระดับนี้เป็นแนวคิดที่อธิบายถึงการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนได้อย่างดี ดังที่ Lemert (1951) อธิบายถึงการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถาวรด้วยทฤษฎีประทับตราเอาไว้เป็นขั้นตอนดังนี้

1. บุคคลมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากกฎเกณฑ์ กฎหมาย ค่านิยม หรือบรรทัดฐานของสังคม อาจจะด้วยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ
2. เกิดการไม่ยอมรับ หรือต่อต้านจากสังคม
3. บุคคลยังคงมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนอยู่อีก ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดๆก็ตาม อาจจะเป็นความตั้งใจ, ขาดการอบรมสั่งสอนทางจริยธรรม, หรือมีปัญหาในการปรับตัวก็ตาม
4. ถูกสังคมลงโทษ ด้วยการไม่ยอมรับ และ หรือลงโทษผ่านกระบวนการทางกฎหมาย
5. ในที่สุดก็จะเกิดเป็นบรรทัดฐานใหม่ของสังคมที่แสดงการไม่ยอมรับในตัวบุคคลนั้น
6. บุคคลรับรู้สถานะใหม่ของตนและปรับตัวให้เข้ากับสถานะดังกล่าวที่เป็นบรรทัดฐานใหม่ของสังคม เกิดเป็นตัวตนใหม่ในฐานะและบทบาทของผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากสังคม
7. บุคคลกระทำผิดซ้ำไปซ้ำมาอย่างง่ายดาย เพราะเป็นบทบาทของตนในสังคมอยู่แล้ว

แผนภาพที่ 1 แสดงวงจรของกระบวนการประทับตรา (ร้อยตำรวจเอก บุญรววย เมทนีกรชัย, 2542)

หลังจากที่เยาวชนรับรู้ตัวเองในฐานะและบทบาทใหม่ที่ตนเองตัดสินใจยอมรับมานั้น ก็จะนำไปสู่บรรทัดฐานภายในชุดใหม่ต่อการกระทำผิดของตน ซึ่ง Lemert (1956) เรียกบรรทัดฐานภายในนี้ว่า (Internal Limit) เมื่อบรรทัดฐานดังกล่าวซึ่งไม่ตรงกับบรรทัดฐานของสังคมถูกปรับใหม่ เยาวชนจึงสามารถกระทำผิดซ้ำได้ตลอดเวลาโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นความประพฤติที่ผิดแต่อย่างใด ในขณะที่เดียวกันก็จะหันเหตัวเองเข้าสู่กลุ่มที่มีบรรทัดฐานใกล้เคียงกับตน เพื่อเข้าสู่สังคมที่สถานะของตนไม่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน และเมื่อเยาวชนอยู่ในสังคมใหม่แล้วก็จะเกิดเป็นการสร้างบรรทัดฐานภายนอกชุดใหม่ (External Limit) ให้กับตน โดยบรรทัดฐานภายนอกและภายในนี้จะทำหน้าที่เป็นอิทธิพลหลักชุดใหม่ต่อพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในครั้งต่อไป ซึ่งสามารถเข้าใจในรายละเอียดของส่วนนี้ได้ด้วยทฤษฎี Social Disorganization ดังที่กล่าวไปแล้ว

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว การที่บุคคลกระทำผิดซ้ำซ้อนั้นส่วนหนึ่งอาจเป็นแรงผลักดันของสังคมที่ให้ความหมายของการกระทำผิดครั้งแรกและครั้งต่อๆมาว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่อาจยอมรับได้ในสังคม และเกิดเป็นบรรทัดฐานใหม่ของสังคมในการให้คำจำกัดความต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นๆว่าเป็นเป็นผู้ที่เบี่ยงเบนไปจากสังคม และในขณะที่บรรทัดฐานดังกล่าวแผ่ขยายออกไปเรื่อยๆในสังคม ทางเลือกของบุคคลดังกล่าวต่อสถานะของตนในสังคมก็ค่อยๆถูกบีบให้แคบลง จนในที่สุดก็ต้องยอมรับบทบาทที่สังคมมอบให้กับตน หลังจากนั้นความยับยั้งชั่งใจต่อการกระทำผิดของตนเองก็เปลี่ยนรูปแบบไปตามสถานะที่บุคคลรับรู้กับตัวเอง ในขณะเดียวกันก็หันเหตัวเองเข้าสู่สังคมที่มีบรรทัดฐานใกล้เคียงกับตน เกิดเป็นบริบททางสังคมชุดใหม่ที่เอื้ออำนวยต่อ

การกระทำผิดได้ง่ายขึ้น (Lemert, 1951) อย่างไรก็ตามการจะยอมรับบทบาทดังกล่าวหรือไม่ หรือจะตัดสินใจในบทบาทของตนอย่างไร บุคคลอาจจะหยุดพฤติกรรมเบี่ยงเบนของตนเพื่อปรับตัวให้เข้ากับบรรทัดฐานของสังคมก่อนที่จะกลายเป็นการประท้วงตรงอย่างถาวรก็ได้ การตัดสินใจเหล่านี้ยังคงเป็นเรื่องของปัจจัยส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางการเลี้ยงดูของครอบครัว, ปัจจัยทางจิตวิทยา, ความสร้างสรรค์ของการตัดสินใจในแต่ละบุคคล และอื่นๆอีกมาก จึงกล่าวได้ว่าโดยทฤษฎีประท้วงตรงดังกล่าวนี้ บุคคลจะกระทำผิดซ้ำในฐานะผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างถาวรหรือไม่นั้น ยังคงเกี่ยวข้องโดยตรงกับปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันในแต่ละคน ซึ่งจะสามารถอธิบายได้ด้วยพื้นฐานของทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบพิจารณาความเป็นจริงของ (Glasser, 1975) ดังที่กล่าวมาแล้ว

ดังนั้นจากทั้งสองทฤษฎีที่กล่าวมาเมื่อนำมาอธิบายการกระทำผิดซ้ำร่วมกันจึงอาจสรุปได้ว่า การกระทำผิดเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายอาญานั้นอาจเกิดจากการที่ไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นที่เพียงพอ ไม่ว่าจะจากพ่อ แม่ ครอบครัว หรือคนใกล้ชิด นำไปสู่การไม่สามารถเติมเต็มความต้องการของตนในชีวิตได้ จึงพัฒนาเป็นพฤติกรรมที่เกินขอบเขตกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของสังคม นำไปสู่การกระทำผิด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภัทรา ปากาสีร์ ที่ทำการศึกษเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป แล้วพบว่า วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำมีความสัมพันธ์กับผู้ปกครองต่ำกว่าวัยรุ่นชายทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งการไม่เติมเต็มในความรักความอบอุ่นดังกล่าวยังคงเป็นประเด็นเดียวกับความต้องการเป็นที่ยอมรับเพื่อความรู้สึกมีคุณค่าต่อตนเองและผู้อื่น เมื่อเยาวชนไม่สามารถหาได้จากครอบครัวหรือคนใกล้ชิด เขายอมไปหาจากแหล่งอื่นเพื่อเติมเต็มความต้องการของตน อันนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายและบรรทัดฐานของสังคมในที่สุด และไม่ว่าจะผ่านกระบวนการทางกฎหมายอย่างไร ถ้าหากความต้องการส่วนนี้ยังคงไม่ถูกเติมเต็ม เขายอมที่จะกลับไปหาสังคมและสถานะบทบาทเดิมของตนที่ได้รับการยอมรับ และรู้สึกมีคุณค่า เช่นเดียวกับที่อธิบายไว้ในทฤษฎีวิวัฒนาการของ Cohen (1955 อ้างถึงใน Waegel, 1989) ที่กล่าวถึงธรรมชาติของการอยู่ในสังคมที่แตกต่างกันว่า เมื่อบุคคลอยู่ในสถานะที่คับข้องต่อสถานะที่ขาดความมั่นใจในตัวเอง หรือหาสถานะที่เป็นจุดยืนของตนไม่ได้ จะนำไปสู่การถอนตัวออกจากสภาพแวดล้อมนั้นๆ และสร้างสถานะของตนขึ้นในอีกสังคมหนึ่ง กฎเกณฑ์และค่านิยมย่อมถูกกำหนดขึ้นเองภายในกลุ่ม นำมาสู่การมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายของสมาชิกกลุ่มได้ (Waegel, 1989) อย่างไรก็ตามเยาวชนเหล่านี้ก็จะต้องอยู่ในกลุ่มสังคมเดิมต่อไป เพราะเป็นจุดเดียวที่เขาสามารถสร้างตัวตนและสถานะของตนได้อย่างมั่นใจ (Cohen, 1955 อ้างถึงใน Waegel, 1989)

เมื่อเยาวชนดังกล่าวพ้นจากกระบวนการทางกฎหมาย เขายังต้องเผชิญกับการประทับตราของสังคมในสถานะของผู้กระทำผิด กลายเป็นบุคคลที่ไม่เป็นที่ยอมรับโดยบรรทัดฐานของสังคม ด้วยสภาพการณ์ดังกล่าว เยาวชนยิ่งหลีกเลี่ยงเลือกต่อบทบาทของตนเองน้อยลง จนถูกบีบให้หันไปหาสังคมเดิมที่ทำให้เขารู้สึกเป็นที่ยอมรับและมีคุณค่า อันจะนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำต่อไปเรื่อยๆ และในที่สุดเขาก็จะยอมรับสถานะของตนเองในฐานะเยาวชนผู้กระทำผิดอย่างถาวร (Lemert, 1951) อีกทั้งการที่เยาวชนดังกล่าวมีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวเป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพซึ่งมีลักษณะที่จะมองตัวเองในเชิงลบอยู่แล้ว และยังไม่มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น หรือกฎเกณฑ์ใดๆ โดยทั้งหมดนี้ล้วนเป็นปัจจัยส่งเสริมให้เขาพร้อมเสมอที่จะกระทำผิดซ้ำ นอกจากนี้ผู้ที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว ซึ่งจะมีบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยง อดทน เมีนเฉย ไม่นำพาต่อสิ่งใดๆ ไม่มีเหตุผล ขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น และมีแนวโน้มของพฤติกรรมในทางทำลายหรือทำร้ายทั้งตนเองและผู้อื่นอยู่เสมอ (จงรัก อินทร์เสวก, 2539) จะเห็นได้ว่าลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะของบุคลิกภาพที่มีแนวโน้มจะยอมรับเอาการประทับตราของสังคมมาเป็นบทบาทของตนเองได้ง่ายกว่ามาก

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทั้งในหัวข้อ "กระบวนการทางจิตใจของการกระทำผิดซ้ำในเด็กและเยาวชน หรือ "การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน" จะเห็นได้มีทฤษฎีต่างๆมากมายที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งทฤษฎีทั้งหลายเหล่านี้มีความเป็นสากลอย่างยิ่งที่จะใช้อธิบายพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้โดยทั่วไป อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีทฤษฎีมากมายหลากหลายมุมมองที่อธิบายถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเอาไว้ว่าเป็นสากล แต่คำว่า "การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน" กลับไม่มีความเป็นสากลอย่างยิ่ง กล่าวคือยังคงมีความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละบริบทสังคม เนื่องจากพฤติกรรมบางอย่างอาจจะถือว่ามีผิดในสังคมหนึ่ง แต่อาจจะไม่ผิดในอีกสังคมหนึ่ง อีกทั้งแต่ละสังคมก็ให้นิยามคำว่า "การกระทำผิด" นี้แตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมในส่วนของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในบริบทของสังคมประเทศไทยในปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางที่ชัดเจนในการศึกษา "การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน"

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในการศึกษาวิจัย

สำหรับในประเทศไทยนั้น เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้รับความสนใจอย่างต่อเนื่องจากสังคมและหน่วยงานต่างๆมานานแล้ว โดย เด็ก หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 7 ปี บริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 14 ปีบริบูรณ์ และเยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ (พ.ร.บ. จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2548) ซึ่งตามหลักอาชญาวิทยานั้นไม่ใช้คำว่าประกอบอาชญากรรมกับ

เด็กและเยาวชน เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนไม่มีความรู้สึกผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแม้ว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่ก็ถือว่าเป็นเพียงการกระทำนอกกลุ่มนอกทาง เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความด้อยในประสบการณ์ ความบกพร่องในสภาพแวดล้อม รวมทั้งบุคลิกภาพ สภาพทางจิตใจหรือการกระทำที่ผิดระเบียบแบบแผน (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) และเรียกการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนว่า การกระทำผิด หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Delinquency (บุญเพราะ แสงเทียน, 2545) และเรียกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่า Juvenile Offender (Loeber & Farrington, 1998 อ้างถึงใน สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่าได้มีการให้ความหมายของคำว่า "การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน" ที่ค่อนข้างกว้าง ไม่ว่าจะเป็นเชิงจริยธรรม วัฒนธรรม คุณิภาวะ พฤติกรรม หรือแม้แต่กฎหมาย จะขอยกตัวอย่างดังนี้

สุชา จันทร์อม (2542) ให้ความหมายคำว่าเด็กกระทำผิดว่า หมายถึงเด็กที่กระทำผิดอาญา รวมทั้งเด็กที่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดสำหรับเด็ก

สุพัตรา สุภาพ (2545) กล่าวว่า เด็กกระทำผิด คือเด็กเกเร ไร้รอน ขอดาน หนีโรงเรียน และที่รุนแรงคือ การกระทำผิดกฎหมาย คือ การทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ กระทำอนาจารและข่มขืน กระทำฆ่าเรา กระทำผิดว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ฯลฯ

อรัญ สุวรรณบุปผา (2518 อ้างถึงใน ผกาวัตติ ประดับคำ, 2549) ให้ความหมายเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายหรือประกอบอาชญากรรม ตามหลักอาชญาวิทยานั้นไม่ใช่คำว่าประกอบอาชญากรรมกับเด็กและเยาวชน หรือยุวอาชญากร เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนยังอ่อนต่อวัยและด้อยในประสบการณ์ ไม่มีความรู้สึกผิดชอบเหมือนผู้ใหญ่ ความตั้งใจกระทำการใดๆของเด็ก จึงอยู่บนพื้นฐานของความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และไม่สามารถเห็นผลของการกระทำอย่างแท้จริงได้ ดังนั้นการกระทำของเด็กและเยาวชนแม้ว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย แต่ก็ถือเป็นเพียงการกระทำนอกกลุ่มนอกทาง เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความอ่อนต่อโลก ความบกพร่องในสภาพแวดล้อม รวมทั้งบุคลิกภาพและสภาวะทางจิตใจ หรือการกระทำที่ผิดแบบแผน

เสริน ปุณณะนิตานนท์ (2533 อ้างถึงใน ผกาวัตติ ประดับคำ, 2549) ได้กล่าวเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเอาไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ขัดแย้งกับความต้องการในค่านิยมของวัฒนธรรมที่ครอบงำวิถีชีวิตของเยาวชน นั่นก็คือพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนค่านิยมหลัก แม้ว่ากฎหมายบางอย่างจะไม่ได้ฝังรากลึกกลงไปในจารีตประเพณีของสังคม แต่ก็ปรากฏว่าจารีตประเพณีหลายอย่างได้ถูกนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการบัญญัติกฎหมาย ดังนั้นการกระทำผิดของ

เด็กและเยาวชนจึงมีความหมายไปในทางพฤติกรรมบางรูปแบบที่ขัดแย้งหรือต่อต้านสังคม ทำให้เกิดการเสียระเบียบทั้งในทางสังคมและตัวบุคคล ความประพฤติที่เป็นไปในทางไม่พึงปรารถนาของสังคม ผิดไปจากกรอบบรรทัดฐานและกฎหมายของสังคม เป็นความประพฤติที่มักจะมีผลกระทบต่อกลุ่มไปในทางที่ไม่ดี

Sheldon and Glueck (1968) กล่าวว่า เด็กคนใดก็ตาม แม้กระทำผิดเล็กน้อยเพียงครั้งเดียว ก็เข้าลักษณะเด็กที่กระทำผิด แต่นักวิจัยไม่ถือว่าเป็นเด็กเกเร โดยให้ความหมายว่าเด็กเกเรจะต้องเป็นเด็กที่กระทำผิดอย่างเดียวกันหลายๆหน เพราะการที่เด็กกระทำผิดเพียงครั้งเดียวหรือสองครั้ง อาจจะเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อมลุ่มยั่วใจ เมื่อเติบโตขึ้น อาจจะเลิกทำไปทั้งๆที่การกระทำนั้นๆ เป็นการละเมิดกฎหมายก็ตาม

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้ยกตัวอย่างถึงเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และให้คำจำกัดความว่า เด็กที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคมว่าเป็นเด็กที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ประพฤติตนไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับกรอบวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม ประพฤติตนไปในทางที่แตกต่างออกไปจากคนทั่วไปในสังคมที่เขาประพฤติปฏิบัติกัน โดยยกตัวอย่างเด็กกลุ่มนี้ว่า คือ กลุ่มเด็กเกเร เป็นยุวอาชญากร เป็นต้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าคำว่ากรกระทำผิดของเด็กและเยาวชนกว้างขวางและหลากหลายต่างกันไปในแต่ละมุมมองของผู้จำกัดความ ซึ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะรวมคำจำกัดความที่หลากหลายเหล่านี้เป็นคำจำกัดความเดียวที่ครบถ้วนในรายละเอียดของทุกมุมมอง ด้วยเหตุนี้ คำว่า"การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน" ในงานศึกษาวิจัยชิ้นนี้ มีขอบเขตเฉพาะหมายถึงการกระทำผิดต่อหรือการกระทำที่ขัดต่อกฎหมายอาญาเท่านั้น ซึ่งเป็นกฎหมายที่มุ่งหมายในอันที่จะป้องกันความเสียหายต่อสังคม และรักษาไว้ซึ่งความสงบสุขภายในสังคม อีกทั้งกฎหมายอาญาก็เป็นทั้งกฎและบรรทัดฐานของสังคมที่ยอมรับโดยทั่วกันว่านำมาซึ่งความสงบเรียบร้อยของสังคม และที่สำคัญเพื่อให้สอดคล้องกับความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในบริบทสังคมไทยที่กล่าวถึงไว้ในกฎหมาย ซึ่งสรุปได้จากมาตรา 11(1) (2) และ (4) ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตามกฎหมายไทยนั้น หมายถึงการกระทำผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่นๆ ซึ่งบัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่ง (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) ทั้งนี้ผู้วิจัยไม่สามารถยกข้อกฎหมายอาญาทั้งหมดมาแสดงได้ จึงอาจกล่าวในทางปฏิบัติได้ว่าเด็กและเยาวชนที่มีกอบรมอยู่ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนโดยผ่านกระบวนการทางกฎหมายหรือผ่านการพิพากษาของศาลมา คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายอาญา ซึ่งเป็น การกระทำผิดที่อยู่ในขอบเขตความหมายของการวิจัยครั้งนี้

สำหรับกฎหมายอาญาไทยนั้นแม้ว่าจะไม่ได้บัญญัติความหมายการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้อย่างชัดเจนว่าจะมีอะไรบ้างที่เยาวชนกระทำแล้วเป็นความผิด แต่กฎหมายไทยให้ยึดกฎหมายอาญาในการจำแนกความผิดเช่นเดียวกับประชาชนในวัยอื่นๆ (ทงนศักดิ์ ดุลยกาญจน์, 2543) หากแต่กระบวนการทางกฎหมายจะแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมตัว การพิพากษา หรือการลงโทษ ที่เยาวชนเหล่านี้จะถูกพิทักษ์สิทธิอย่างเข้มงวดจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และผ่านกระบวนการพิพากษาดัดสันแยกต่างหากจากประชากรในวัยอื่นๆ โดยศาลเยาวชนและครอบครัว โดยในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 11 ระบุไว้ว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาคดีพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีดังต่อไปนี้

1. คดีอาญาที่มีชื่อว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด
2. คดีอาญาที่ศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดาได้ออมนามาตามมาตรา 61 วรรคหนึ่ง
3. คดีครอบครัว ได้แก่ คดีแพ่งที่ฟ้องหรือร้องขอต่อศาล หรือกระทำการใดๆ ในทางศาลเกี่ยวกับผู้เยาว์หรือครอบครัว แล้วแต่กรณี ซึ่งจะต้องบังคับปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
4. คดีที่ศาลจะต้องพิพากษาหรือสั่งเกี่ยวกับตัวเด็กและเยาวชนตามบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัว

จะเห็นได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยได้รับการดูแลอย่างเป็นรูปธรรมโดยหน่วยงานเฉพาะที่คำนึงถึงวุฒิภาวะของเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ เพื่อให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมในฐานะผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มิใช่ในฐานะอาชญากร โดยกฎหมายไทยได้ระบุขั้นตอนทางกฎหมายสำหรับใช้กับเด็กและเยาวชนเอาไว้ต่างหากแยกจากกระบวนการทางกฎหมายทั่วไปอย่างชัดเจน ตั้งแต่การถูกจับกุม การสอบปากคำ การกักตัว การพิพากษา ไปจนถึงบทลงโทษ ซึ่งในทุกขั้นตอนนั้นคำนึงถึงสิทธิในฐานะของเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญ

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของเด็กและเยาวชน

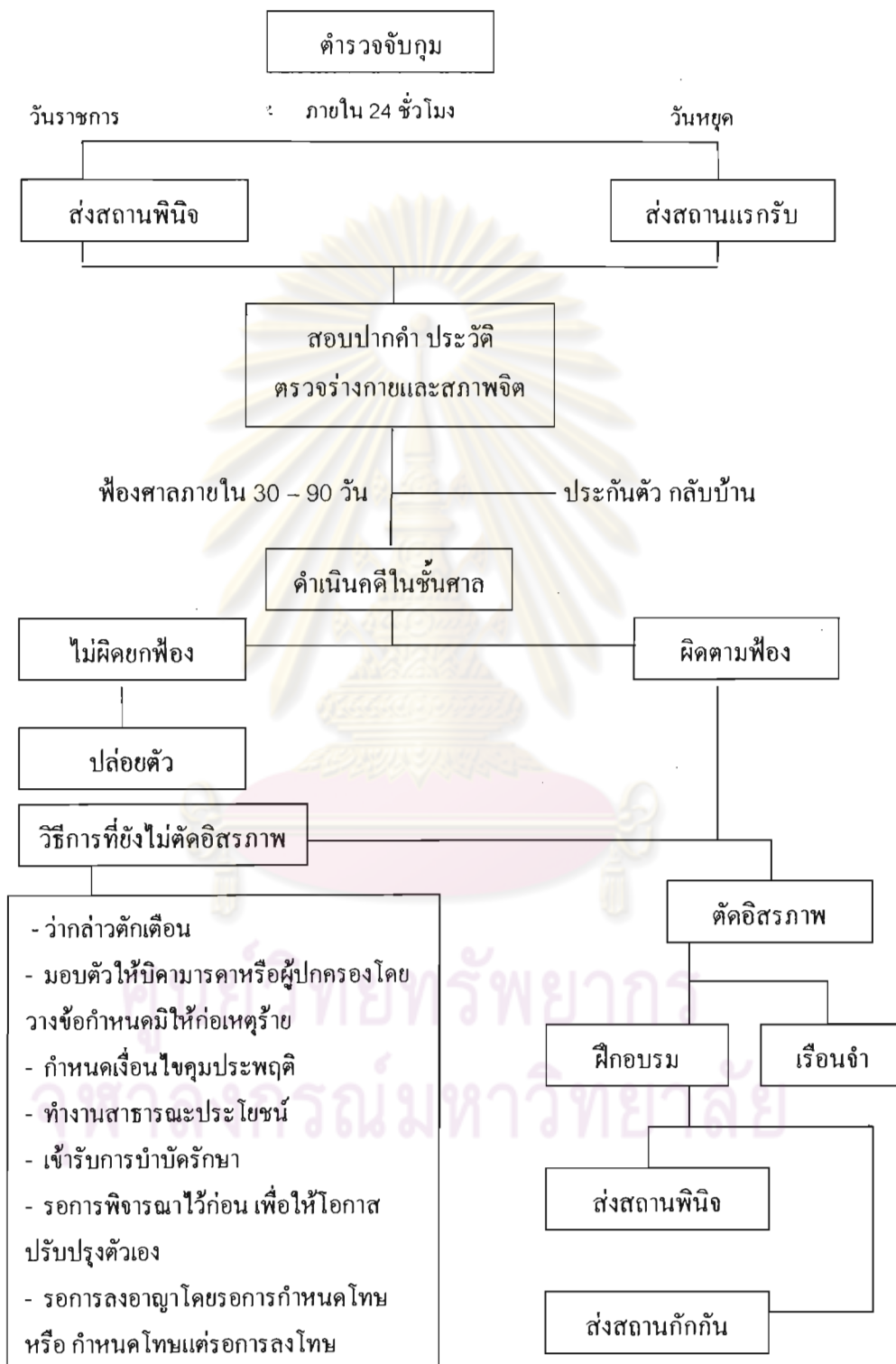
ดังที่กล่าวไปแล้วว่า กระบวนการทางกฎหมายที่ใช้ปฏิบัติกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนั้น ต่างกับการดำเนินคดีกับผู้ที่มีบรรลุนิติภาวะแล้ว ในเกือบจะทุกๆ ขั้นตอน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดมากมายในแง่ของระเบียบการปฏิบัติ เนื่องจากในทางกฎหมายไม่ถือว่าเด็กและเยาวชนเหล่านี้เป็นอาชญากร แต่ให้ถือว่าเป็นเยาวชนที่กระทำผิดโดยขาดวุฒิภาวะที่เพียงพอ

(ประธาน วัฒนวานิชย์, 2530) เริ่มตั้งแต่เมื่อเด็กและเยาวชนต้องหาว่ากระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจประสบพบเห็นด้วยตนเอง หรือมีผู้ไปร้องทุกข์แจ้งความหรือกล่าวโทษ จะต้องมีการดำเนินการสืบสวน สอบสวนตลอดจนจับกุมไปดำเนินคดี ซึ่งถ้าเป็นความผิดซึ่งหน้า มีผู้เสียหายชี้ตัวและยืนยันให้จับ มีผู้ขอให้จับโดยแจ้งว่าได้มีการร้องทุกข์เอาไว้แล้ว หรือมีหมายจับตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถที่จะจับกุมเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ต้องหาว่ากระทำผิดได้ทันที นอกเหนือจาก 4 กรณีดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะทำการจับกุมมิได้โดยเด็ดขาด (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔) ซึ่งในกรณีอื่นนอกเหนือจาก 4 กรณีดังกล่าวข้างต้น จะต้องมาขอออกหมายจับที่ศาล โดยศาลจะเป็นผู้ออกหมายจับหรือหมายค้นแล้วแต่กรณีไป และเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมเด็กและเยาวชนที่ต้องหาว่ากระทำผิดได้แล้วก็จะมีขั้นตอนการปฏิบัติทางกฎหมายดังแผนภูมิในหน้าถัดไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนในการปฏิบัติคดีอาญา ศาลเยาวชนและครอบครัว (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

ขั้นตอนที่ 1 เมื่อถูกตำรวจจับกุม

เมื่อเด็กและเยาวชนอายุ 7 – 17 ปี ได้กระทำความผิดทางอาญา ตำรวจจะนำตัวไปยังสถานีตำรวจและสอบสวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุม ซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๐ (อ้างถึงใน ทนงศักดิ์ ดุลยกาญจน์, 2543)บัญญัติว่า เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด และคดีนั้นจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลเยาวชนและครอบครัว ให้เจ้าพนักงานผู้จับกุมหรือควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นแจ้งการจับกุมหรือควบคุมไปยังผู้อำนวยการสถานพินิจที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอยู่ในเขตอำนาจ ตลอดจนบิดามารดา หรือผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่โดยไม่ชักช้า ซึ่งพนักงานสอบสวนจะต้องถามปากคำเด็กหรือเยาวชนให้เสร็จภายใน 24 ชั่วโมง จากนั้นให้ส่งตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปยังสถานพินิจเด็กและเยาวชนกลาง (ทนงศักดิ์ ดุลยกาญจน์, 2543) หรือในกรณีที่ตรงกับวันหยุดราชการจะต้องส่งตัวเด็กหรือเยาวชนดังกล่าวที่สถานแรกรับเสียก่อน (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) นอกจากนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การถามปากคำเด็กและเยาวชนในฐานะเป็นผู้เสียหายหรือพยาน ให้แยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสม และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำนั้นด้วย ยกเว้นในกรณีมีเหตุอันควร จำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง โดยต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรบกวนบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน โดยพนักงานสอบสวนต้องจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยาน โดยการถามปากคำในช่วง 24 ชม ดังกล่าวเป็นไปเพียงเพื่อถามข้อมูลโดยทั่วไป เช่น ชื่อ ที่อยู่ อายุ (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551)

ขั้นตอนที่ 2 ส่งสถานพินิจฯกลาง หรือสถานแรกรับ

เมื่อเด็กและเยาวชนผู้ต้องหาถูกจับกุมครบ 24 ชั่วโมงแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องนำตัวเด็กและเยาวชนดังกล่าวไปส่งและควบคุมตัวไว้ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เพื่อเป็นการแยกเด็กและเยาวชนไม่ให้ปะปนกับผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ และเพื่อเป็นการป้องกันและคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชน (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2544) ซึ่งเจ้าหน้าที่จะทำเรื่องรับตัวแล้วส่งตัวเด็กและเยาวชนไปควบคุมตัวไว้ที่สถานแรกรับ โดยเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดคดีแรกจะถูกส่งตัวไปที่สถานแรกรับ “บ้านเมตตา” ส่วนเด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดซ้ำจะถูกส่งไปควบคุมตัวไว้ที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ “บ้านกรุณา” สำหรับเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นคดีแรกหรือคดีที่ 2 ขึ้นไปก็จะถูกส่งไปควบคุมตัวไว้ที่สถานแรกรับ “บ้านปราณี” (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) โดยผู้อำนวยการสถานพินิจดังกล่าวจะควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้ยังสถานพินิจ หรือจะปล่อยชั่วคราวโดยมอบตัวเด็กหรือ

เยาวชนให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ โดยมีประกันหรือไม่มีประกันก็ได้ หรือจะมอบตัวเด็กหรือเยาวชนไว้กับบุคคลหรือองค์การที่เห็นสมควรก็ได้ (ทงศกัณฑ์ ดุลยกาญจน์, 2543)

ขั้นตอนที่ 3 การสอบปากคำ ประวัติ การตรวจร่างกาย และสภาพจิต

หลักจากเด็กและเยาวชนถูกควบคุมตัวที่สถานแรกรับแล้ว เด็กและเยาวชดังกล่าวจะอยู่ในความรับผิดชอบของผู้อำนวยการสถานพินิจหรือสถานแรกรับนั้นๆ โดยหน้าที่ของผู้อำนวยการสถานพินิจหรือสถานแรกรับนั้น จะต้องสั่งให้พนักงานคุมประพฤติถามปากคำและประวัติต่างๆ สืบเสาะข้อเท็จจริงตามมาตรา 34 (1) (ทงศกัณฑ์ ดุลยกาญจน์, 2543) ในการให้ปากคำของเด็กและเยาวชนต่อผู้คุมประพฤตินี้ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองจะต้องนำหลักฐานที่แสดงอายุของเด็กหรือเยาวชนที่ถูกจับกุมมาแสดงต่อพนักงานคุมประพฤติ เช่นสูติบัตร สำเนาทะเบียนบ้าน บัตรประจำตัวประชาชน อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมด พร้อมกับบัตรประจำตัวของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้พนักงานคุมประพฤตินี้มีหน้าที่ในการสืบเสาะข้อมูลจากบ้านพัก ที่โรงเรียน แล้วจึงนำมาประมวลข้อเท็จจริงสำหรับการทำรายงานสิ่งแวดล้อมและประวัติของเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดผู้นั้น (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) หลังจากการถามปากคำเด็กและเยาวชนแล้ว สถานผู้อำนวยการสถานพินิจเด็กและเยาวชน หรือ สถานแรกรับดังกล่าว มีหน้าที่ให้เด็กและเยาวชนได้รับการทำความสะอาดร่างกายและเปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้เรียบร้อย จากนั้นจะต้องให้แพทย์ตรวจร่างกาย และถ้าเห็นสมควรให้จิตแพทย์ตรวจจิตใจด้วย และในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วย ให้มีอำนาจสั่งให้ได้รับการรักษาพยาบาลในสถานพินิจหรือสถานพยาบาลอื่นตามที่เห็นสมควร (ทงศกัณฑ์ ดุลยกาญจน์, 2543)

ขั้นตอนที่ 4 การดำเนินคดีของศาล

เมื่อพนักงานคุมประพฤติได้ทำการสอบปากและสืบเสาะยังบ้านพักแล้ว ก็จะทำกรรวบรวมรายงานทั้งหมดเพื่อเป็นรายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาเพื่อนำส่งให้พนักงานสอบสวน (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) ซึ่งมีหน้าที่ต้องรีบดำเนินการสอบสวน และส่งสำนวน พร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการ เพื่อให้พนักงานอัยการฟ้องคดีต่อศาลเยาวชนและครอบครัวให้ทันภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนถูกจับ หากการสอบสวนเสร็จไม่ทันภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการต้องยื่นคำร้องขอผิดฟ้องต่อศาล ซึ่งจะผิดฟ้องออกไปได้นานสูงสุด 90 วัน ขึ้นอยู่กับอัตราโทษที่เด็กหรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำความผิด (ทงศกัณฑ์ ดุลยกาญจน์, 2543) สำหรับการพิจารณาคดี ในกรณีที่จำเลยมีความผิดตามที่ฟ้องศาลจะต้องกำหนดบทลงโทษเพื่อให้มีความเหมาะสมกับความผิดตามดุลพินิจของศาล โดยพระราชบัญญัติ

จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวฯ พ.ศ. 2534 (อ้างถึงใน สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) ได้ให้อำนาจศาลในการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษทางอาญาหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังและอบรมในสถานกักกันและอบรมของสถานพินิจฯ แต่ต้องไม่เกินระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์
2. การเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมยังสถานพินิจฯ สถานศึกษาหรือสถานฝึกและอบรมตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์
3. การเปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมประพฤติโดยกำหนดเงื่อนไขเช่นเดียวกับกรณีที่มีได้กระทำความผิด
4. การใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน หากเป็นความผิดที่ไม่รุนแรงมาก ศาลอาจให้โอกาสโดยรอกการลงโทษ รอกการกำหนดโทษ หรือใช้วิธีการคุมประพฤติ การปรับ หรือทำการว่ากล่าวตักเตือน การมอบตัวเด็กและเยาวชนให้ผู้ปกครองดูแล และวางข้อกำหนดผู้ปกครอง มอบตัวเด็กและเยาวชนให้บุคคลหรือองค์กรอื่นดูแลอบรมสั่งสอน หรือส่งตัวเด็กและเยาวชนไปโรงเรียนหรือสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์

ขั้นตอนที่ 5 สถานฝึกและอบรม / สถานบำบัด

เมื่อเด็กและเยาวชนถูกศาลพิพากษาให้ส่งตัวเข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมโดยคำพิพากษาดังกล่าวแบ่งได้ 2 ประเภท (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรื่องไพศาล, 2543) คือ

1. การฝึกอบรมโดยไม่มีกำหนดขั้นต่ำ ขั้นสูง ซึ่งเรียกว่าการฝึกอบรมตามปกติ
2. การฝึกอบรมโดยที่ศาลมีกำหนดขั้นต่ำ ขั้นสูง

ซึ่งเจ้าหน้าที่จะส่งตัวเด็กและเยาวชนดังกล่าวเข้าสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนตามที่พิจารณาเห็นสมควร โดยรายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกอบรมและสถานฝึกอบรม จะขอล่าถึงในหัวข้อ การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม ต่อไป

ขั้นตอนที่ 6 การปล่อยตัว

เมื่อเด็กและเยาวชนถูกฝึกอบรมจนครบขั้นต่ำแล้ว ทางสถานฝึกและอบรมจะต้องรายงานสถานพินิจถึงผลการฝึกอบรม หากสถานพินิจเห็นว่า เด็กหรือเยาวชนผู้นั้นได้มีความสำนึกและ

กลับเนื้อกลับตัวประพฤติดีแล้ว ก็จะมีการประเมินผลการฝึกอบรม และเสนอให้ปล่อยตัวก่อนครบกำหนด โดยอาจจะวางเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติไว้ด้วย หรือในกรณีที่สถานฝึกอบรมเห็นว่าการฝึกไม่เป็นผล ก็จะทำรายงานเสนอต่อศาลเพื่อเพิ่มระยะเวลาการฝึกอบรมก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนผู้นั้นจะมีอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์ หรืออาจส่งตัวไปควบคุมตัวไว้ที่เรือนจำแล้วแต่กรณี

จากกระบวนการและขั้นตอนการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า เมื่อเด็กและเยาวชน กระทำความผิดและถูกดำเนินคดีตามกระบวนการทางกฎหมาย ในกรณีที่ศาลพิพากษา ตัดสินแล้วว่าเด็กและเยาวชนนั้นเป็นผู้กระทำความผิดจริง ส่วนใหญ่แล้วเด็กและเยาวชนจะถูกส่งตัวไปฝึกและอบรมยังศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของสถานพินิจฯ โดยมีเป้าหมายเพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตนเป็นคนดีและกลับเข้าสู่สังคมได้อย่างปกติ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงเป็นสถานที่ควบคุมตัวเด็กและเยาวชนที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด โดยจะจัดให้มีการฝึก และอบรม ส่งสอนเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุม ด้วยวิธีการต่างๆ จำแนกตามประเภทความผิด เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการฟื้นฟูเด็กและเยาวชนมากที่สุด (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) ซึ่งการฝึกและอบรมในประเทศไทยนั้นอยู่ในความรับผิดชอบของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งในขณะนี้จากกล่าวได้ว่าการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้นแทบจะเป็นโอกาสเดียวของทุกๆหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้กลับตนสู่สังคมได้อย่างมีคุณภาพ ไม่เกิดการกระทำผิดซ้ำซ้อนขึ้นอีกต่อไป ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในประเทศไทย และได้ทำการศึกษาถึงระบบ, ขั้นตอน, ลักษณะการปฏิบัติงาน, หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อให้เข้าใจถึง “การฝึกและอบรม” ที่เด็กและเยาวชนได้รับก่อนที่จะเกิดการกระทำผิดซ้ำขึ้น

การฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นหน้าที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยคำว่าสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน หมายความว่า สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2535 (อ้างถึงใน ทนงศักดิ์ ดุลยกาญจน์, 2543) โดยคำว่า “สถานพินิจ” มีลักษณะเป็นคำรวม ซึ่งในสถานพินิจจะแบ่งเป็น 2 หน่วยงานคือ

1. หน่วยงานสถานพินิจ
2. หน่วยงานสถานแรกรับ และสถานฝึกอบรม

ในกรณีที่เป็นศาลเยาวชนและครอบครัวเต็มรูปแบบ เช่น ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง หรือศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัด จะมี 2 หน่วยงานดังกล่าวอยู่ครบถ้วน แต่สำหรับศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ไม่ใช่ศาลเยาวชนและครอบครัวเต็มรูปแบบ ก็จะมีเฉพาะสถานแรกรับเท่านั้น ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนเอาไว้ระหว่างดำเนินคดีหลังพ้นกำหนด 24 ชั่วโมงนับจากการถูกจับกุมตัว หลังจากนั้นเมื่อศาลมีคำพิพากษาคดีแล้ว ถ้าคำพิพากษานั้นให้ส่งตัวเด็กหรือเยาวชนไปฝึกอบรม เด็กและเยาวชนเหล่านั้นจึงจะต้องถูกส่งตัวไปยังสถานฝึกอบรม (ทงศักดิ์ ดุลยกาญจน์, 2543) เมื่อพิจารณาถึงกระบวนการและขั้นตอนการดำเนินคดีเด็กและเยาวชน อาจกล่าวได้ว่าสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเป็นเกือบจะเป็นบทลงโทษเดียวที่มีบทบาทสำคัญในการบำบัดและฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาพรวมจึงขอกล่าวถึงรายละเอียดต่างๆของสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชน และการฝึกอบรม ดังนี้

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หมายถึง หน่วยงานสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีหน้าที่ให้การฝึกและอบรมแก่เด็กและเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินว่ามีความประพฤติเสียหายหรือมีพฤติการณ์รุนแรงเกินกว่าจะแก้ไขตนเองได้ (สุภัทรา ปากสิทธิ์, 2551) ซึ่งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในประเทศไทยนั้นตั้งอยู่ในกรุงเทพฯจำนวน 2 ศูนย์ และต่างจังหวัดจำนวน 15 ศูนย์ รวมจำนวน 17 ศูนย์ (กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552) โดยจะขอกกล่าวถึงเฉพาะสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และสถานแรกรับที่มีบทบาทค่อนข้างมากในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลอันจะได้แก่

1. สถานแรกรับบ้านเมตตา

ตั้งอยู่ที่ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ไม่ใช่สถานฝึกและอบรม แต่ให้บริการในรูปแบบการจัดบ้านพักรับเด็กและเยาวชนที่ต้องการในคดีอาญาเป็นครั้งแรก ซึ่งพนักงานสอบสวนนำส่งไว้ระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดีของศาล ทำการวิเคราะห์เบื้องต้นเกี่ยวกับความประพฤติและบุคลิกลักษณะของเด็กและเยาวชนในการควบคุมเป็นรายบุคคล เพื่อรวบรวมเป็นรายงานของสถานพินิจฯ เสนอศาลประกอบการพิจารณาพิพากษา ตลอดจนการดำเนินการศึกษาอบรมวิชาสามัญถึงระดับประถมศึกษาปลายกับวิชาชีพเบื้องต้น คือ ช่างไฟฟ้า ช่างโลหะ การประดิษฐ์เศษวัสดุ และอบรมจริยศึกษาแก่เด็กและเยาวชนระหว่างควบคุมด้วย (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

2. สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี

ตั้งอยู่ที่ตำบลคลองโยง อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เป็นสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงซึ่งอยู่ในระหว่างการสอบสวน การพิจารณาคดีของศาล และเป็นเด็กหรือเยาวชนหญิง ซึ่งศาลพิพากษาเอาตัวไว้ฝึกอบรม มีการฝึกวิชาชีพ เช่น ช่างเย็บ การฝีมือ ช่างเสริมสวย ช่างประดับ मुख และให้การศึกษาระหว่างการสอบสวนและพิจารณาคดี (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

3. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่บ้านกรูณา

ตั้งอยู่ที่ถนนสุขุมวิท ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกและอบรม มีการสอนวิชาสามัญ ฝึกวิชาชีพ ช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดผม ช่างพิมพ์ ช่างศิลปกรรม ดนตรี ช่างโลหะ ช่างเครื่องยนต์ และวิชาชีพเกษตรกรรม ตามหลักสูตรการศึกษาพิเศษของกระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนี้ ยังให้การอบรมจริยศึกษา พลศึกษา แก้ไขความประพฤติผิดปกติของเด็กและเยาวชน (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

4. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็กบ้านมูทิตา

ตั้งอยู่ที่ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร เป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายซึ่งมีอายุไม่เกิน 14 ปี (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

5. สถานกักกันและอบรมบ้านอุเบกขา

ตั้งอยู่ที่ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร เป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซึ่งศาลสั่งให้รับตัวไว้ฝึกและอบรม แต่ปฏิบัติตัวไม่ก้าวหน้า ไม่ประพฤติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผน มีนิสัยเกะกะเกราะจะเป็นพิษเป็นภัย และเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชนอื่น บ้านอุเบกขานี้จะมีระเบียบการควบคุมที่เข้มงวดกว่าสถานฝึกอบรมอื่นๆ (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

สถานฝึกอบรมเหล่านี้จะมีบทบาทเมื่อศาลสั่งใช้วิธีการฝึกอบรม คือเอาตัวเด็กและเยาวชนไว้ฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจคุ้มครองเด็ก ซึ่งเป็นงานหลักของศาลคดีเด็กและเยาวชนในการที่จะแก้ไขฟื้นฟูความประพฤติของเด็กและเยาวชนเพื่อสวัสดิภาพและอนาคต (ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543) โดยจุดมุ่งหมายของการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น เป็นไปเพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ความประพฤติที่บกพร่อง โดยให้ได้รับการเล่าเรียนหรือฝึกวิชาชีพและทำกิจกรรมบำบัดต่างๆตามระยะเวลาอันเหมาะสม เพื่อให้เด็กและเยาวชนสามารถกลับตนเป็นคนดีต่อไปได้ (วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ,

2549) โดยมีการกำหนดรูปแบบการจัดฝึกและอบรมของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทั้งใน ส่วนกลางและในส่วนภูมิภาคคล้ายคลึงกันดังนี้

1. การสอนวิชาสามัญ จัดให้เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาวิชาสามัญด้านหลักสูตร การศึกษาผู้ใหญ่ในระดับต่างๆคือ ระดับ 1 (ประถมศึกษา) ระดับ 2 (มัธยมศึกษา) และระดับ 3 (มัธยมศึกษาตอนปลาย)

2. การสอนวิชาชีพ จัดให้เด็กและเยาวชนฝึกฝนวิชาชีพตามความถนัดและสมัครใจ แต่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้ฝึกอบรมด้วย วิชาชีพที่จัดสอนอยู่ในปัจจุบันมุ่งหมายจะ ให้เป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชน เมื่อพ้นการฝึกอบรมมีความรู้ไปประกอบอาชีพต่อไป เช่น ช่าง ไม้ ช่างยนต์ ช่างศิลป์ ช่างไฟฟ้า ช่างเชื่อมโลหะ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และเกษตรกรรม เป็นต้น

3. การพัฒนานิสัย จัดให้มีการอบรมด้านจริยธรรมเพื่อฟื้นฟูจิตใจให้กลับตนเป็นพลเมือง ดี โดยมีเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีความรู้โดยเฉพาะ เช่น นักจิตวิทยา อนุศาสนาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิจาก ภายนอก เป็นต้น

4. การพัฒนาสุขภาพอนามัย จัดให้มีการออกกำลังกาย เล่นกีฬาและกายบริหาร ตลอดจนด้านการกินอยู่หลับนอนให้ถูกสุขลักษณะ การจัดที่อยู่มีลักษณะเป็นโรงเรียนกินนอน ประจำ

โดยในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทุกประเภทนั้นจะมีส่วนที่คล้ายกันคือกิจกรรม ภายใน 1 เดือนแรก ซึ่งจะมีการปฐมนิเทศ จำแนกประเภทซ้ำ(เฉพาะบางราย) กิจกรรมปรับตน และบำบัดแก้ไข ฟื้นฟู กิจกรรมการเข้ามามีส่วนร่วมกับครอบครัว ชุมชนและ NGO กิจกรรมแนะ แนวการดำเนินชีวิต เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 ตารางแสดงกิจวัตรประจำวันของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม
(ร้อยตำรวจเอก เรืองชัย เรืองไพศาล, 2543)

เวลา	กิจวัตร
06.00 น.	ตื่นนอน ทำความสะอาดร่างกาย ช่วยกันทำความสะอาดเครื่องนอน หอนอน
07.00 – 07.30 น.	วิ่งออกกำลังกาย ฝึกกายบริหาร อาบน้ำ
08.00 น.	เคารพธงชาติ รับประทานอาหารเช้า
09.00 – 12.00 น.	แบ่งกลุ่มปฏิบัติงานโยธา เรียนวิชาสามัญ เรียนวิชาชีพ แล้วแต่กรณีรายบุคคล
12.00 น.	รับประทานอาหารกลางวัน
13.00 - 16.00 น.	แบ่งกลุ่มปฏิบัติงานโยธา เรียนวิชาสามัญ เรียนวิชาชีพ เล่นกีฬา ฝึกพลศึกษาหรือวิชาลูกเสือ และพบญาติในห้องเยี่ยม
16.00 น.	อาบน้ำ
17.00 น.	รับประทานอาหารเย็น
18.00 น.	ขึ้นหอนอน อบรมการสวดมนต์ ดูโทรทัศน์
21.00 น.	เข้านอน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่ากรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความพยายามอย่างมากที่จะจัดการฝึกและอบรมให้เหมาะสมที่สุดกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยเฉพาะในรายที่กระทำผิดซ้ำ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้มีโอกาสกลับตนเป็นคนดีและกลับสู่สังคมได้อย่างมีคุณภาพไม่กระทำผิดซ้ำอีก

อย่างไรก็ตามการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่ผ่านการฝึกและอบรมในสถานฝึกอบรมมาแล้ว ก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่นจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพและเร่งด่วนที่สุด (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551) ซึ่งเป็นความเป็นมาของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

การวิจัยเชิงคุณภาพแนวการศึกษารายกรณี

การศึกษารายกรณีเป็นการศึกษาเชิงคุณภาพแบบหนึ่งที่มีผู้นำมาใช้มานานแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาทางด้านจิตวิทยา การศึกษาวิธีนี้จะมุ่งศึกษาเฉพาะกรณี ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคคล โดยมีจุดประสงค์เพื่อค้นหา และสร้างสมมติฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบางตัว และแยกเอาตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องกับความชววนการเกิดพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาของบุคคลเหล่านั้น ออก เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่ชัดเจนขึ้น (เบญญา ยอดดำเนิน และคณะ, 2541) เป็นการศึกษาอย่างเป็นระบบในการแสวงหาเหตุการณ์เฉพาะในขนาดเล็กเพื่อพรรณนาหรืออธิบายเหตุการณ์ที่นักวิจัยสนใจ และนำผลการศึกษามาตั้งเป็นข้อเสนอในการวิจัยต่อไป (Bromley, 1990 อ้างถึงใน เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย, 2550) สำหรับในกรณีศึกษาที่เป็นปัจเจกบุคคลจะเป็นการศึกษาเชิงชีวประวัติที่เน้นส่วนสำคัญของชีวิตในแต่ละปัจเจกบุคคล ถือว่าคนที่ศึกษาเป็นหน่วยการวิเคราะห์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความเข้าใจอย่างเป็นระบบในตัวปัจเจกบุคคลอันเป็นกรณีศึกษาดังกล่าว ซึ่งการศึกษารายกรณีนั้นจะใช้หน่วยการวิเคราะห์น้อยกว่า ซึ่งในทางปฏิบัติคือจำนวนการศึกษาที่น้อยนั่นเอง หน่วยการวิเคราะห์นั้นอาจเป็นบุคคล สถานที่ หรือองค์กร (Stake, 1978, 1995) จากที่กล่าวมาการศึกษารายกรณีจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงที่ยังไม่เคยมีมาก่อน และนำผลการศึกษานี้ไปสร้างสมมติฐานหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบางตัวที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่ชัดเจนขึ้น (เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย, 2550)

Creswell (1998) มองวิธีการศึกษารายกรณีในฐานะเป็นวิธีการวิจัยที่ออกแบบมาเพื่อศึกษา "กรณีที่มีขอบเขตชัดเจน" ที่ว่ามีขอบเขตชัดเจนหมายความว่า กรณีศึกษานั้นเป็นหน่วยที่มีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง ทั้งในแง่ของเนื้อหา เวลา และสถานที่หรือบริบท อย่างไรก็ตามวิธีการที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพแบบวิธีศึกษาเฉพาะกรณีนั้น ไม่ได้ต่างจากวิธีการที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพแบบอื่นๆแต่อย่างใด แต่เป็นเรื่องของสิ่งที่ต้องการจะศึกษา หรือตัว Case มากกว่า (Stake, 2000) จุดเน้นของการศึกษารายกรณีจึงอยู่ที่สิ่งที่ถูกศึกษา(Case) ซึ่งจะต้องมีลักษณะเฉพาะเจาะจง มีขอบเขตที่กำหนดได้ชัดเจน มีความสมบูรณ์ในตัวเอง เพื่อศึกษารายกรณีที่เฉพาะเจาะจงตามจุดประสงค์การวิจัยที่นักวิจัยตั้งเอาไว้ จะเห็นได้ว่าการศึกษารายกรณีจะไม่ได้เน้นค่านิ่งที่วิธีการศึกษา แต่ค่านิ่งถึงข้อมูลที่ได้มาว่าสอดคล้องครอบคลุมกับกรณีที่ต้องการศึกษาหรือไม่ ในบางครั้งวิธีการศึกษารายกรณีจึงมีการนำวิธีการศึกษาในเชิงปริมาณมาร่วมใช้ด้วย แต่ก็เข้าไปเพื่อจุดประสงค์ในการอธิบายให้ได้ทั้งแนวกว้างและแนวลึกครอบคลุมกรณีที่เลือกมาศึกษามีใช่เพื่อการวัดเอาค่าของตัวแปรมาเป็นคำตอบของการศึกษาวิจัย (ชาย โพธิ์สิตา, 2547) สำหรับการทำกรณีศึกษาในฐานะเป็นการวิจัยเอกเทศเรื่องหนึ่งโดยตัวมันเองนั้น การทำกรณีศึกษาแบบนี้

จะมีลักษณะเหมือนการศึกษาเชิงพรรณนาทุกประการ แตกต่างกับงานวิจัยเชิงพรรณนาอื่นๆเพียงหน่วยการศึกษาที่มีขนาดเล็กและเฉพาะเจาะจงกว่า (ชาย โพธิ์สิตา, 2547)

อย่างไรก็ตาม สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ จึงจะไม่มีการเก็บข้อมูลในเชิงปริมาณแต่อย่างใด เว้นเสียแต่ต้องการข้อมูลเชิงจำนวนบางอย่างเพื่อการอธิบายภาพรวมของกรณีที่ต้องการศึกษา แต่จะมีจุดเน้นเพื่อการแสดงภาพรวม มิใช่เพื่อการวัด เช่นในงานวิจัยเชิงปริมาณ

ประเภทของกรณีตัวอย่าง

Stake (2000) ได้จำแนกกรณีที่นักวิจัยศึกษาออกเป็น 3 ประเภท โดยใช้ความสนใจของนักวิจัยหรือจุดมุ่งหมายในการศึกษาเป็นเกณฑ์ คือ

1. (Intrinsic Cases) หรือกรณีที่ศึกษาเพื่อประโยชน์ของความอยากรู้ในสิ่งนั้นเป็นด้านหลัก มีจุดประสงค์เพื่อทำความเข้าใจ และเปิดเผยรายละเอียดของกรณีนั้น การศึกษาเป็นไปเพื่อความสนใจอยากรู้ของนักวิจัย
2. (Instrumental Case) หรือกรณีศึกษาเพื่อแสดงตัวอย่างในการสนับสนุนข้อสรุป หรือข้อโต้แย้งอย่างใดอย่างหนึ่งของตน การศึกษาเป็นไปเพื่อแสดงความเป็นตัวอย่างหรือเป็นตัวแทนของกรณีอื่นๆที่นักวิจัยต้องการจะทำความเข้าใจ
3. (Collective Case) หมายถึง (Instrumental Case) หลากๆกรณี เพื่อจุดประสงค์ในการสนับสนุนหรือโต้แย้งในเรื่องเดียวกัน เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่ต้องการแสดงนั้นมีความชัดเจน และเพื่อให้มั่นใจในข้อสรุปที่ได้

ขั้นตอนการวิจัยแนวการศึกษากรณี

วิธีดำเนินการวิจัยแนวการศึกษากรณี ส่วนใหญ่คล้ายกับการวิจัยเชิงพรรณนาอื่นๆ ผู้วิจัยจึงสรุปรวมกันจากขั้นตอนการดำเนินการวิจัยเชิงพรรณนาของ ชาย โพธิ์สิตา (2547) และแนวความคิดในการทำกรณีศึกษาของ Stake (1995)

1. กำหนดหัวข้อ และคำถามในการวิจัย โดยคำถามการวิจัยต้องเป็นคำถามที่กว้างปราศจากโครงสร้าง และจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีที่ต้องการศึกษา และผู้ให้ข้อมูลหลัก
2. เลือกกรณีที่ต้องการศึกษา โดยกรณีที่เลือกมาศึกษาต้องเป็นกรณีที่มีขอบเขตชัดเจน สมบูรณ์ในตัวเอง ยิ่งกรณีที่ศึกษาครอบคลุมประชากรที่หลากหลาย ผลการศึกษา ก็จะมีน้ำหนักมากขึ้น
3. ทบทวนองค์ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษา

4. รวบรวมข้อมูลที่หลากหลายเกี่ยวกับกรณีศึกษา จำเป็นต้องใช้เทคนิคหลายแบบในการรวบรวมข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการสัมภาษณ์ การสังเกต การค้นคว้าจากเอกสาร หรือวิธีใดๆก็ตาม เพื่อเป้าหมายหลักในการให้ภาพที่ชัดเจนและสมบูรณ์ของกรณีศึกษา
5. ในกรณีที่มีการรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์ร่วมด้วย นักวิจัยจำเป็นจะต้องกำหนดประเด็นหรือแนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อให้การรวบรวมข้อมูลครอบคลุมและลงลึกชัดเจนในกรณีที่ต้องการศึกษา
6. ในกรณีที่กรณีศึกษาเกี่ยวข้องกับบุคคล ผู้วิจัยต้องให้ข้อมูลที่จำเป็นแก่ผู้ที่ถูกเลือกมาศึกษา รวมทั้งจัดการกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมในการวิจัย
7. พรรณารายละเอียดของสิ่งที่ศึกษา เป็นการนำเสนอเรื่องราวของกรณีศึกษาที่ได้จากการรวบรวมข้อมูล การนำเสนอเป็นไปโดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการตอบคำถามการวิจัย
8. วิเคราะห์และตีความข้อมูล โดยใช้การเปรียบเทียบและตีความที่เหมาะสมกับข้อมูลที่ได้อีกมา และต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมาย คำถามและวัตถุประสงค์ในการศึกษา ตลอดจนบริบทของสิ่งที่ต้องการศึกษาด้วยเสมอ
9. ตรวจสอบความถูกต้องเชื่อถือได้ และความจริงแท้ ตามระเบียบขั้นตอนการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของงานวิจัยที่จะกล่าวต่อไปในระเบียบวิธีการดำเนินการวิจัย
10. เขียนรายงานการวิจัย

อย่างไรก็ตามระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแนวการศึกษาวิจัยกรณีนั้น มีความยืดหยุ่นสูง ไม่ตายตัว ไม่จำเป็นจะต้องเป็นไปตามลำดับ ในทางปฏิบัติจริงนั้น กิจกรรมการวิจัยตามขั้นตอนดังกล่าว มีสภาพลักษณะดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เป็นพลวัตร และยืดหยุ่น ปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมกับสภาวะการณ์และเงื่อนไขต่างๆขณะทำการศึกษา (องอาจ นัยพัณณ, 2548)

การเก็บข้อมูลในการศึกษารายกรณี

ดังที่ได้กล่าวไปว่าการศึกษารายกรณีนั้น เน้นให้ความสำคัญกับกรณีศึกษาและคุณภาพของข้อมูลที่ได้อีกมากกว่า ไม่ได้เน้นหรือให้ความสำคัญกับระเบียบวิธีการเท่าไรนัก กล่าวคือผู้วิจัยจะทำอย่างไรก็ได้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนสอดคล้องเหมาะสมกับกรณีที่ต้องการศึกษา การเก็บข้อมูลในการศึกษารายกรณีจึงมีความหลายหลายมากมาย สามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้ (เบญญา ยอดดำเนิน และคณะ, 2541)

1. บันทึกประวัติชีวิตบุคคล(Life History)
2. การศึกษาเอกสารส่วนบุคคล (Personal Documents Review)
3. การสัมภาษณ์ (Interview)
4. การสังเกต (Observation)
5. การทดสอบ (Test)
6. การให้รายงานด้วยตนเอง (Self Report)
7. การศึกษาเอกสารอื่นๆ เช่น ข่าว สถิติ เอกสาร วัตถุ หลักฐาน

อย่างไรก็ตาม การเก็บรวบรวมข้อมูลที่นิยมใช้ในการศึกษารายกรณีเชิงคุณภาพนั้น มักนิยมใช้วิธีการเหล่านี้ร่วมกัน คือ การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการศึกษาทบทวนเอกสาร วัตถุและร่องรอยของหลักฐาน แม้ว่าในที่สุดการเลือกวิธีการเก็บข้อมูลจะต้องพิจารณาปัจจัยเกี่ยวข้องอื่นๆของการวิจัยร่วมด้วยก็ตาม (องอาจ นัยพัฒน์, 2548)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น นักวิจัยสามารถกระทำได้ทันทีที่เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลมาได้จำนวนหนึ่ง สารที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมในช่วงแรกนั้น จะช่วยบอกทิศทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะต่อไป ดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นจะมีลักษณะเป็นพลวัตรและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ากิจกรรมทั้งสองจะต้องเสร็จสิ้นในเวลาเดียวกัน แต่การวิเคราะห์ข้อมูลจะดำเนินไปอย่างเข้มข้นยิ่งขึ้นเมื่อนักวิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว (องอาจ นัยพัฒน์, 2548)

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษารายกรณีนั้นจำแนกได้ 2 วิธีการหลัก (Stake, 1995) คือ

1. การค้นหาข้อสรุปผลรวม (Categorical Aggregation) เป็นการสืบค้นหาความหมายโดยรวมของข้อมูลย่อยหลายหน่วยโดยมุ่งเน้นค้นหาความหมายโดยรวมที่เผยแพร่ออกมาจากกลุ่มของกรณีตัวอย่างหรือเหตุการณ์เฉพาะที่สนใจจำนวนหลายๆเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อันเป็นข้อมูลที่รวบรวมได้จากสภาวะการณ์ที่แตกต่างกัน

2. การตีความโดยตรง (Direct Interpretation) เป็นวิธีการสืบค้นหาความหมายของข้อมูลเฉพาะในส่วนที่มีลักษณะเด่นเป็นพิเศษเพียงอย่างเดียว นั่นคือ วิธีการนี้มุ่งเน้นค้นหาความหมายที่เผยแพร่มาจากกรณีตัวอย่างหรือเหตุการณ์เฉพาะที่สนใจเพียงเหตุการณ์เดียวเท่านั้น (Single Instance)

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 วิธีการนั้น สามารถผสมผสานกันได้ด้วยการค้นหาข้อสรุปผลรวมในขั้นตอนเพื่อแยกแยะข้อมูลหลักฐานที่เก็บรวบรวมได้ออกเป็นส่วนหรือหน่วยย่อยๆ แล้วจึงทำการสืบค้นหาความหมายที่เกี่ยวข้องกับประเด็นคำถามการวิจัยที่เผยแพร่มาจากกลุ่มข้อมูลแต่ละส่วนเหล่านั้นตามประเด็นที่ตรงกับความสนใจ (องอาจ นัยพัฒน์, 2548) และเนื่องจากว่าระเบียบวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษารายกรณีนั้นเหมือนกับกรวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยทั่วไป ผู้วิจัยจึงเลือกดัดแปลงวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพของ Giorgi.(1997 อ้างถึงใน สมภพ แจ่มจันทร์, 2550) มาใช้ ซึ่งเป็นวิธีที่สอดคล้องกับการผสมผสาน 2 วิธีการหลักดังกล่าวเข้าด้วยกัน โดยได้อธิบายถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพเอาไว้ดังนี้

1. ทำความเข้าใจข้อมูลดิบอย่างเป็นองค์รวม (Intuitive/Holistic Understanding of the Raw Data) ผู้วิจัยใช้การอ่านข้อมูลทุกชนิดเข้าไปเข้ามาเพื่อทำความเข้าใจกรณีตัวอย่างที่ศึกษามาอย่างเป็นองค์รวม และนักวิจัยต้องพิจารณาถึงอคติในตัวเองเพื่อทำตัวเองให้ว่างจากอคติและการตัดสินใจใดๆที่จะมีผลต่อข้อมูล
2. การสร้างโครงร่างความคิด (Forming a constituent profile) เป็นการสรุปข้อมูลดิบที่ได้มา โดยที่ผู้วิจัยจะให้ความหมายของข้อมูลดิบได้จากผู้ให้ข้อมูลและจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม ให้เหลือเพียงประเด็นหลักๆ และนำประเด็นที่คล้ายคลึงกันหรือแก่นของกรณีตัวอย่างที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาสร้างเป็นประเด็นหลัก
3. การจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลัก (forming a thematic index) ขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยทำการจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลักซึ่งเน้นที่ประเด็นหลัก (major theme) ที่ปรากฏขึ้นจากโครงร่างทางความคิดที่ได้จากข้อมูล สร้างโครงร่างทางความคิดขึ้นมาใหม่โดยนำประเด็นหลักที่คล้ายกันมารวมกัน และตัดประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป และสกัดสัดส่วนที่เป็นความหมายออกมา รวมถึงการพิจารณาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาหลักที่ได้มา
4. การตรวจสอบหมวดหมู่เนื้อหาหลัก (searching the thematic index) เป็นการเปรียบเทียบความรู้เดิมที่มีอยู่กับประเด็นและโครงร่างทางความคิดหลัก เพื่อสร้างกลุ่มของประเด็นหลักที่ถูกตีความหมาย (interpretive theme) ขึ้นมา โดยจะให้ความสำคัญกับการอธิบายข้อมูลซึ่งรายงานความหมายของกรณีตัวอย่างที่ศึกษาอย่างละเอียด

5. การขยายการบรรยายประสบการณ์ (arriving at an extended description) ในขั้นนี้ ประเด็นหลักที่ถูกตีความหมายแล้วถูกนำมาใช้ในการอธิบายความหมายของกรณีตัวอย่างที่ศึกษา อย่างเข้มข้น

6. การสังเคราะห์ประสบการณ์ที่ได้รับขยาย (synthesis of extend description) ขั้นตอนนี้เป็นการสรุปประเด็นที่ถูกตีความหมายเพื่อให้เห็นภาพเชิงลึกของกรณีตัวอย่างที่ศึกษา

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการศึกษาระบบการศึกษาเชิงคุณภาพแนวการศึกษารายกรณี เหมาะที่จะนำมาใช้ในการศึกษากับกรณีที่เฉพาะเจาะจง เช่นในการวิจัยครั้งนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมขึ้นโดยมีจุดประสงค์ เพื่อให้เห็นถึงภาพรวมของการศึกษาถึงการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในประเทศไทยในปัจจุบัน โดยจากการทบทวนเอกสาร ตำราและงานวิจัย ในการศึกษาวิจัยเรื่องประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ ผู้วิจัยพบงานวิจัยที่กล่าวถึงอิทธิพลของการกระทำผิดซ้ำซึ่ง อาจแยกเป็นกลุ่มๆ ได้ดังนี้

ระดับการศึกษา

อุษา คงสาย (2538) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้ชาย จบการศึกษาเพียงระดับชั้น ประถมศึกษา ซึ่งถือเป็นระดับการศึกษาขั้นต่ำ

เกษรราชค์ จินะแสน (2541) ศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็ก และเยาวชนที่อยู่ระหว่างการถูกคุมความประพฤติ คือ ครอบครัว ระดับการศึกษา และการคบ เพื่อน

ภัทรพร วงษ์ไทย (2541) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ในทัณฑสถานหญิงกลาง พบว่า ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำ ส่วนใหญ่มีการศึกษาเพียงระดับ ประถมศึกษา สถานภาพสมรส หย่าร้าง มีรายได้ต่ำ ส่วนใหญ่กระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับทรัพย์สิน และ การกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย

สถานภาพของครอบครัว

Sutherland and Cressey (1978) ผู้มีชื่อเสียงในวงการอาชญวิทยา ได้กล่าวไว้ว่า ถ้า ภายในครอบครัวไม่ราบรื่น ไม่เป็นสุข ไม่น่าอยู่ เยาวชนก็จะออกไปหาสิ่งชดเชยนอกบ้าน ซึ่งถ้าเขา ถูกเพื่อนเสเพลชักจูง นัมน้าวให้กระทำผิด เขาก็จะกลายเป็นเด็กเสเพลไป

Weinberg (1958) กล่าวว่า ในครอบครัวที่บิดามารดาทอดทิ้งบุตร ไม่มีอาชีพเป็นหลักเป็นแหล่ง ว่างงาน หรือพิการ ทำให้เด็กประสบความหิวโหย อดอยากยากแค้น ต้องหาทางช่วยตัวเอง และรับภาระเลี้ยงดูครอบครัวตั้งแต่ยังเด็ก เด็กก็อาจประพฤติผิดได้ง่าย

Shcaffer and Kundyon (1970) กล่าวถึงปัจจัยทางครอบครัวที่มีผลกับการกระทำผิดของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีความสุข บิดามารดารักใคร่สนิทสนมกัน มีความห่วงใยในตัวลูก และเป็นตัวอย่างที่ดีของลูก เด็กจะมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ สุขภาพอ่อนโยน ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กมาจากครอบครัวที่ไม่มีความสุข บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันเสมอ เด็กจะมีบุคลิกภาพที่ก้าวร้าว ขอบทะเลาะวิวาท

สุชาติพิทย์ จันทรวินศรุต (2538 อ้างถึงใน ผกาวดี ประดับคำ, 2549) ศึกษาเรื่อง "สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน" พบว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวมีอายุเฉลี่ย 16 ปี สถานภาพเป็นโสด และมีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาเท่านั้น ในขณะที่สถานภาพสมรสของบิดามารดามีการหย่าร้างสูงและกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ เป็นบุตรคนโตของครอบครัว และไม่ได้อาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดาอย่างพร้อมหน้า

การคบเพื่อนที่กระทำผิด

Trade (1978 อ้างถึงใน ลักษณะนา แก้วตระกูล 2544) เชื่อว่าไม่มีใครเป็นอาชญากรโดยกำเนิด แต่เชื่อว่าการแสดงออกในสังคมอยู่ภายใต้การนำของตัวอย่างที่ได้มีประสบการณ์ เขาตั้งข้อสังเกตว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นมีความคล้ายคลึงกัน และบุคคลจะเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลอื่นก็ต่อเมื่อมีการติดต่อใกล้ชิดกัน ซึ่งในเยาวชนนั้นเป็นวัยที่กำลังติดเพื่อน ใกล้ชิดกับเพื่อน เพื่อนจึงมีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมของเขา

Reckless (1971) ได้ศึกษาและพบว่า การคบเพื่อนเลว เป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาการกระทำผิด เด็กที่กระทำผิดส่วนใหญ่จะคบเด็กที่กระทำผิดด้วยกัน

Esther (1996) ได้ศึกษาการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายจะเป็นตัวทำนายการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

วัชร กิตติ (2521 อ้างถึงใน ลักษณะนา แก้วตระกูล 2544) ศึกษาพบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเหล่านั้นได้รับการปล่อยปละละเลยมาตั้งแต่เด็ก เมื่อมีการคบเพื่อนที่กระทำผิด จึงทำให้เด็กซึมซับเข้ามาโดยไม่รู้ตัว และเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมเมื่อโตขึ้น

จากการศึกษาถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ทำให้เห็นถึงภาพรวมของการศึกษาทั้งในประเทศ และต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการศึกษาในประเด็นนี้กว้างขวาง และมีประเด็นการศึกษาที่หลากหลาย ทั้งในแง่ของรูปแบบการศึกษา หรือตัวแปรที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาลงถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยพบว่าปัจจุบันยังขาดการศึกษาเชิงคุณภาพที่ศึกษาแบบองค์รวมในเชิงลึก กับกลุ่มประชากรเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในประเทศไทย เพื่อให้เห็นถึงโลกทัศน์ของเยาวชนชายผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้ ซึ่งประเด็นดังกล่าวนำมาสู่วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้นั่นเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำผิดกฎหมายและผ่านกระบวนการทางกฎหมายโดยการรับการฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมากกว่า 1 ครั้ง การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและเก็บข้อมูลด้วยวิธีการศึกษารายกรณี (Multiple Case Study Qualitative Research) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่ออธิบายถึงประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการให้การปรึกษาเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม ที่ผ่านการกระทำผิดต่อไป รายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย มีดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

มีพื้นที่ศึกษา คือ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน บ้านอุเบกขา สังกัดกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตั้งอยู่เลขที่ 512 ถนนสรรพาวุธ แขวงบางนา เขตบางนา จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10260 เป็นสถานฝึกและอบรมสำหรับเด็กและเยาวชนชายที่ผ่านการดำเนินคดีมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง ซึ่งศาลสั่งให้รับตัวไว้ฝึกและอบรม แต่ปฏิบัติตัวไม่ก้าวหน้า ไม่ประพฤติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผน มีนิสัยเกะกะเกราะและเป็นพิษเป็นภัย และเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชนอื่น โดยบ้านอุเบกขานี้จะมีระเบียบการควบคุมที่เข้มงวดกว่าสถานฝึกอบรมอื่นๆ มีลักษณะทางกายภาพภายนอกที่มั่นคงแข็งแรงปานกลาง และมีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่แน่นหนารัดกุม ปัจจุบัน (23 กุมภาพันธ์ 2553) มีจำนวนเด็กและเยาวชนในความดูแลทั้งสิ้น 171 คน โดยทั้งหมดผ่านการกระทำผิดกฎหมายมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง

ผู้วิจัยเลือกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาเป็นพื้นที่ศึกษา โดยใช้การคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้ได้พื้นที่ศึกษาที่ตรงกับเป้าหมายการศึกษาวิจัยที่สุด โดยมีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีจำนวนเด็กและเยาวชนตามเกณฑ์เพียงพอสำหรับการศึกษา คือเด็กและเยาวชนที่เป็นผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดต้อง

ผ่านการกระทำผิดกฎหมายซ้ำหลังจากถูกดำเนินคดีมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง และด้วยเหตุผลส่วนตัวว่าศูนย์ฝึกและอบรมแห่งนี้ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ทำให้สะดวกในการเดินทางไปมา ระหว่างการเก็บข้อมูล และการปรึกษาและรายงานผลต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เนื่องจากผู้วิจัยคาดว่าความเชื่อถือได้ในการศึกษาเชิงคุณภาพ (Trust Worthiness) ส่วนหนึ่งมาจากการดำเนินการเก็บข้อมูลไปพร้อมๆกับการรายงานผลการเก็บข้อมูลกับอาจารย์ที่ปรึกษาอย่างต่อเนื่อง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักคือเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำผิดกฎหมายและผ่านการดำเนินคดีมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง และผู้ให้ข้อมูลประกอบ คือ เจ้าหน้าที่ของศูนย์ฝึกและอบรมแห่งนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้ข้อมูลจากเอกสาร คือ เอกสารประจำตัวและแฟ้มประวัติของผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้งนี้ สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น จากการศึกษาสำรวจของผู้วิจัยในปีการศึกษา 2551 ทำให้ทราบว่า เยาวชนผู้ที่กระทำผิดซ้ำมา มากกว่า 1 ครั้งไม่ได้หมายความว่า จะผ่านการดำเนินคดีมากกว่า 1 ครั้ง กล่าวคือ เด็กและเยาวชนบางคนกระทำผิดหลายครั้ง ทางกรมมีประวัติบันทึกการกระทำผิด หรือมีหมายจับ แต่เยาวชนไม่ได้ถูกจับกุมมาดำเนินคดีได้สำเร็จทุกครั้ง ดังนั้นเมื่อถูกจับกุมมาดำเนินคดีในครั้งแรก คดีอื่นๆที่เคยมีประวัติก็จะถูกนำมาพิพากษาปรับโทษด้วยเช่นกัน ดังนั้นก็เป็นผลให้เยาวชนต้องมาอยู่ในสถานฝึกอบรมเพื่อรับโทษครบทุกคดีที่เคยมีบันทึกเอาไว้ โดยจะมีลักษณะเข้าๆออกๆศูนย์ฝึก โดยที่ไม่ได้กระทำความผิดคดีใดๆเพิ่มเติมหลังจากถูกดำเนินคดีในครั้งแรกเลย แต่ด้วยระบบกฎหมายที่เป็นผลให้พวกเขาถูกศาลตัดสินดำเนินคดีที่ละคดี จนต้องอยู่ในสภาพเข้าๆออกๆศูนย์ฝึกและอบรมตามที่ได้กล่าวมาแล้ว แม้ว่าไม่ได้กระทำความผิดอะไรเพิ่มเติมเลย เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์การวิจัยในครั้งนี้แล้ว ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องเจาะจงคัดเอาเฉพาะผู้ให้ข้อมูลที่ผ่านการดำเนินคดีไปแล้วและกระทำผิดซ้ำอีกเท่านั้น

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกอบรมบ้านอุเบกขา จำนวน 6 คน ซึ่งใช้การคัดเลือกแบบเจาะจงเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักจะคัดเอาเยาวชนตามเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้

- 1) เป็นเยาวชนชายที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินให้ได้รับการฝึกและอบรม หรือฝากตัวในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขามีระยะเวลาอย่างน้อยจนถึงเดือนมกราคม 2554
- 2) เป็นเยาวชนชายในช่วงอายุ 15-21 ปี
- 3) เป็นเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง
- 4) เป็นเยาวชนชายที่ผ่านการถูกดำเนินคดีมากกว่า 1 ครั้ง

5) เป็นเยาวชนชายที่ได้รับการฝึกและอบรมจากศูนย์ฝึกและอบรมในสังกัดของกรมพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนมากกว่า 1 ครั้ง

6) เป็นเยาวชนชายที่ยินดีให้ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย

การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้วิจัยใช้เวลาในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก ตั้งแต่การเริ่มฝังตัวในพื้นที่ศึกษา จนกระทั่ง ได้ผู้ให้ข้อมูลหลักครบทั้ง 6 คน รวมทั้งสิ้น 9 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยเริ่มเข้าไปฝังตัวในพื้นที่ศึกษาวันที่ 1 กันยายน 2551 ในฐานะผู้ช่วยนักสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่ง จะต้องสอบประวัติและพูดคุยกับเยาวชนที่ถูกย้ายเข้ามาใหม่ทุกคน รวมถึงให้การปรึกษา รายบุคคลในบางกรณี ด้วยตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวจึงเป็นการง่ายที่จะสร้างสัมพันธภาพกับ เยาวชนที่ถูกย้ายเข้ามาใหม่ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับเยาวชนทุกคนที่มีโอกาสได้ใกล้ชิด ด้วย เช่น การชวนคุย ถามถึงความ เป็นอยู่ การนำหนังสือมาให้อ่าน หรือการให้การปรึกษาเมื่อ เยาวชนมีท่าทีไม่ปกติ เป็นต้น ระหว่างการสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยจะคอยสังเกต และถามถึง คุณสมบัติที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย รวมถึงตรวจสอบเอกสารประจำตัว แฟ้มประวัติของ เยาวชนแต่ละคน จนกระทั่งถึงสัปดาห์ที่ 3 ของเดือนตุลาคม 2553 ผู้วิจัยมีกลุ่มเยาวชนที่มี สัมพันธภาพที่ดีกับผู้วิจัยประมาณ 8-11 คน จากนั้นผู้วิจัยจึงเริ่มคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักตาม เกณฑ์การคัดเลือกที่ตั้งเอาไว้ทีละคน เมื่อสามารถคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละรายได้แล้ว จึงเริ่ม อธิบายให้ฟังถึงการศึกษาวิจัยของผู้วิจัย และชักชวนให้มาร่วมเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก เมื่อเยาวชน ตอบตกลง ผู้วิจัยจึงเริ่มนัดหมายเพื่อการสัมภาษณ์เชิงลึกพร้อมทั้งนัดหมายเพื่อลงชื่อในเอกสาร ยินยอมให้ข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการด้วยขั้นตอนดังกล่าวไปเรื่อยๆจนกระทั่งได้ผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น 6 คน และดำเนินการสัมภาษณ์อย่างต่อเนื่องจนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว

2. ผู้ให้ข้อมูลประกอบ

ในส่วนของผู้ให้ข้อมูลประกอบ ผู้วิจัยจำเป็นต้องขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของศูนย์ ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุบะกษา เพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของเยาวชน ผู้กระทำผิด รวมถึงการแนะนำสถานที่และกฎระเบียบต่างๆในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ผู้ใกล้ชิดกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักวิชาการอบรม ครูสอน วิชาชีพ พนักงานพินิจ ซึ่งเป็นบุคคลที่ดูแลเด็กและเยาวชนเหล่านี้โดยตรง รวมทั้ง นักจิตวิทยา และ นักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดเด็กและเยาวชนเหล่านี้ เพื่อตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับ และ ความตรงของข้อมูล เช่นข้อเท็จจริงของข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลหลัก รวมถึงลักษณะพฤติกรรม

และข้อมูลเชิงภาพรวมทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับกับข้อมูลหลักที่ได้มาเพื่อนำข้อมูลส่วนนี้มารวมวิเคราะห์อภิปรายผลให้เกิดความชัดเจนของข้อมูล

ในส่วนของเอกสารประจำตัวประวัติของผู้ให้ข้อมูลหลักนั้น จะนำมาใช้เพื่อเตรียมพร้อมศึกษาผู้ให้ข้อมูลหลักก่อนการเข้าหาหรือการสัมภาษณ์จริง เนื่องจากเอกสารดังกล่าวจะประกอบด้วยข้อมูลโดยละเอียดของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็นประวัติครอบครัว ประวัติการถูกดำเนินคดี ประวัติการใช้สารเสพติด รายละเอียดการทำผิดแต่ละครั้ง และที่สำคัญคือรายงานสภาพแวดล้อมของผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงชีวิตโดยรวมภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสามารถนำมาใช้เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำมารู้จักกับผู้ให้ข้อมูลหลัก หรือนำมาใช้ในการเตรียมข้อมูลก่อนการสัมภาษณ์เชิงลึกได้ นอกจากนี้ยังสามารถนำมาใช้ในการตรวจสอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อีกด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเก็บข้อมูลจากเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้เป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในฐานะผู้ให้ข้อมูลประกอบ ด้วยการถามถึงประสบการณ์ชีวิตต่างๆผ่านทัศนคติของพวกเขา เช่นถามถึงประวัติความเป็นมาของชีวิต การกระทำผิดกฎหมายในแต่ละครั้งทั้งที่ถูกดำเนินคดีและไม่ถูกดำเนินคดี ทัศนคติและมุมมองต่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยจะบันทึกเอาไว้ในบันทึกผู้วิจัย เพื่อนำมาใช้ให้เข้าใจถึงภาพรวมของประเด็นการศึกษาวิจัย และในบางกรณีผู้วิจัยใช้ในการตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ในกรณีที่เยาวชนทั้งสองฝ่ายรู้จักกันดีพอ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้เทคนิควิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวการศึกษารายกรณี ซึ่งต้องอาศัยความใกล้ชิดกับกรณีเฉพาะที่ต้องการศึกษา ในกรณีนี้ก็คือ เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในศูนย์ฝึกอบรม หลังจากที่ถูกผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลจากท่านคณบดี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อดำเนินเรื่องเข้าขออนุญาตกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในการเข้าเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาเป็นเวลา 4 เดือนแล้ว จากนั้นผู้วิจัยจึงติดต่อขอความอนุเคราะห์จากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาด้วยตนเองเพื่อขออนุญาตเข้าไปปฏิบัติหน้าที่เป็นประจำในฐานะผู้ช่วยสังคมสงเคราะห์ประจำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ซึ่งมีหน้าที่ในการสอบประวัติ คัดแยก และทำบันทึกทางสังคมสงเคราะห์ในเยาวชนแต่ละคน รวมถึงพูดคุยให้การปรึกษารายบุคคลกับเด็ก

และเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรม อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นไปเพื่อการคัดเลือก และสร้างความคุ้นเคยกับผู้ให้ข้อมูลหลัก และเพื่อให้การเก็บข้อมูลเป็นไปในบริบทเดียวกับกรณี เฉพาะที่ศึกษา ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้เวลาในการเข้าฝึงดัวปฏิบัติหน้าที่และการเก็บข้อมูลเป็นเวลาทั้งสิ้น 16 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็นเข้าประจำสัปดาห์ละ 2 วันใน 8 สัปดาห์แรก และสัปดาห์ละ 3 วันใน 8 สัปดาห์สุดท้าย โดยเริ่มเข้าประจำในพื้นที่ศึกษาตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2551 และสิ้นสุดในวันที่ 29 ธันวาคม 2551

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (participant observation) เนื่องจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ต้องทำในพื้นที่ศึกษาที่แตกต่างออกไปจากสังคมทั่วไป รวมถึงกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลักก็เป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มสังคมเฉพาะ มีธรรมชาติ บริบท บรรทัดฐาน วัฒนธรรม และค่านิยมทางสังคมที่เฉพาะตัว การเรียนรู้และเข้าใจในสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องใช้เวลาในการคลุกคลีเพื่อปรับตัวให้เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ศึกษา เพื่อการเก็บข้อมูลที่ได้คุณภาพ และถูกต้องตามความเป็นจริงของได้รับ รวมถึงเข้าใจในภาพรวมอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของประเด็นศึกษา ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเข้าไปเป็นอาสาสมัครในการช่วยงานภายในพื้นที่ศึกษา ในสถานะ ผู้ช่วยนักสังคมสงเคราะห์ เป็นเวลา 4 เดือน โดยรูปแบบของงานจะเน้นเกี่ยวกับการสอบประวัติ ทำบันทึก และพูดคุยเชิงปรึกษารายบุคคล หรืองานปฏิบัติอื่นๆที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้การประจำปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นไปตามความตั้งใจของผู้วิจัยที่จะเก็บข้อมูลโดยมีเป้าหมายดังนี้

- 1) ปรับบริบทของผู้วิจัยให้เป็นส่วนหนึ่งของประเด็นศึกษา ด้วยเป้าหมายสูงสุดที่ผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลด้วยมุมมองเดียวกันกับประเด็นศึกษา มิใช่การเก็บข้อมูลด้วยมุมมองของผู้ศึกษาวิจัย เพื่อการเก็บข้อมูลที่ได้คุณภาพสูงสุดตรงตามความเป็นจริงที่สุด ตามแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี
- 2) เพื่อให้ผู้วิจัยเห็นและเข้าใจอย่างชัดเจนถึงสภาพการณ์จริงในพื้นที่ศึกษา
- 3) เพื่อให้ผู้วิจัยเข้าใจในธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลักอย่างแท้จริงโดยปราศจากอคติและการรับรู้เดิมที่มีของผู้วิจัย
- 4) เพื่อให้ผู้วิจัยเข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลักที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการศึกษาวิจัยอย่างละเอียดชัดเจน
- 5) เพื่อให้ผู้วิจัยมีส่วนร่วมและเป็นเนื้อเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อความตรงสูงสุดของข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์

- 6) เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับได้จากหลากหลายแหล่งข้อมูลที่สุด และสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับประเด็นการศึกษาที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

2. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) เมื่อสามารถคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักได้แล้ว จึงค่อยๆ พยายามสร้างสัมพันธภาพอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้วิจัยเป็นส่วนหนึ่งของบริบทของผู้ให้ข้อมูลหลัก รวมทั้งเพื่อให้เข้าใจในตัวผู้ให้ข้อมูลหลักในภาพรวมมากยิ่งขึ้น ในระหว่างนี้ก็จะศึกษาเอกสารประจำตัวประวัติของผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อความตรงของข้อมูล และความเชื่อถือได้ของงานวิจัย รวมถึงเพื่อเตรียมแนวคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ และเพิ่มความไวต่อข้อมูลที่สำคัญกับการศึกษาวิจัย (Sensitivity) และเมื่อสัมพันธภาพและความเข้าใจในตัวผู้ให้ข้อมูลหลักอิ่มตัวแล้ว ผู้วิจัยจึงอธิบายถึงการศึกษาที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาวิจัยอยู่ รวมทั้งถามถึงความยินยอมในการให้ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเข้าใจในรายละเอียดต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยจะให้ผู้ให้ข้อมูลหลักลงชื่อในเอกสารยินยอมสำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก (Inform Consent) จากนั้นจึงนัดหมายกับผู้ให้ข้อมูลหลักเพื่อทำการสัมภาษณ์ โดยการสัมภาษณ์จะใช้แนวคำถามในการสัมภาษณ์ (Interview Guideline) ประกอบกับการบันทึกเทประหว่างการสัมภาษณ์ โดยก่อนการสัมภาษณ์ในครั้งแรก ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเล่าถึงชีวิตตนเองทั้งหมดตั้งแต่จำความได้จนถึงปัจจุบัน เพื่อให้เห็นถึงภาพรวม และบริบทโดยรวมของชีวิตผู้ให้ข้อมูลหลัก จากนั้นจึงนัดหมายผู้ให้ข้อมูลหลักเพื่อเริ่มทำการสัมภาษณ์ในประเด็นประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำ ด้วยแนวคำถามที่พัฒนาขึ้นชุดแรก แล้วจึงสัมภาษณ์ซ้ำในประเด็นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในเชิงลึกที่สุดในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับประเด็นศึกษา และในกรณีที่ยังมีประเด็นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมอีก ผู้วิจัยก็จะนัดหมายเพิ่มเติม เพื่อสัมภาษณ์ถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไป จนกระทั่งข้อมูลอิ่มตัว ทั้งนี้โดยส่วนมากของการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์แบบบันทึกเสียง 3 ครั้ง ไม่รวมการสัมภาษณ์นำร่อง และการสัมภาษณ์โดยไม่ได้แกะเทปในประเด็นย่อยทั่วไปที่แสดงถึงภาพรวมในประเด็นการศึกษา

3. การบันทึกข้อมูลภาคสนาม ด้วยการจดบันทึกข้อมูลสำคัญที่พบในระหว่างการฝังตัวในพื้นที่ศึกษา และระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือวิจัย

1. ตัวผู้วิจัย ในฐานะผู้เก็บข้อมูลและสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยเตรียมความพร้อมในการเก็บข้อมูลด้วยการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ทั้งในเชิงอาชววิทยา และในเชิงจิตวิทยา เพื่อให้เห็นภาพรวมของประเด็นการศึกษา และเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาแนวคำถามในการสัมภาษณ์ รวมถึงเพื่อให้เกิดความไวต่อข้อมูล(Sensitivity) ขณะสัมภาษณ์เก็บข้อมูล นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้เตรียมความพร้อมด้านระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการลงทะเบียนเรียนวิชาการวิจัยเชิงคุณภาพ “การวิจัยเชิงคุณภาพทางการพยาบาล” ซึ่งผ่านการทดลองทำการวิจัยนำร่องในเชิงคุณภาพแล้วในหัวข้อวิจัยเดียวกันนี้ อีกทั้งได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และบทความต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์นิยม และเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลโดยวิธีสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำวิจัยครั้งนี้

2. แนวคำถามในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพัฒนาแนวคำถามขึ้นด้วยการสัมภาษณ์นำร่องในภาพรวมด้วยคำถามที่เน้นการถามถึงชีวิตส่วนตัว และความเป็นมาของผู้ให้ข้อมูลหลักก่อนที่จะมาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุบะกษาในปัจจุบัน การสัมภาษณ์จะเน้นการถามเพื่อทำความเข้าใจถึงภาพรวมของชีวิตผู้ให้ข้อมูลหลัก จากนั้นผู้วิจัยถอดเทปและนำข้อมูลที่ได้มาศึกษาร่วมกับความรู้และประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการทำหน้าที่สอบประวัติเยาวชนผู้กระทำผิด และจากการให้การปรึกษาหรือพูดคุยทั่วไประหว่างกับผู้กระทำผิด และประกอบกับองค์ความรู้จากเอกสาร งานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้รวบรวมเอาไว้ รวมถึงประสบการณ์และข้อมูลที่มีอยู่แล้วจากการศึกษาวิจัยนำร่องในประเด็นศึกษาเดียวกันก่อนหน้านี้ เพื่อพัฒนาแนวคำถามที่จะใช้จริงในการสัมภาษณ์ครั้งแรกขึ้น โดยจัดหมวดหมู่แนวคำถามเป็นหัวข้อย่อยๆ และไม่กำหนดจำนวนข้อคำถาม จากนั้นหลังจากการสัมภาษณ์เชิงลึกในครั้งแรก จึงกลับไปถอดเทปและศึกษาข้อมูลที่ได้มาใหม่และค้นหาประเด็นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม แล้วทำการร่างแนวคำถามเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ซ้ำในประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไป ในกรณีที่ยังคงมีประเด็นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ซ้ำไปเรื่อยๆจนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว

3. เครื่องบันทึกเสียง

4. แบบบันทึกข้อมูลภาคสนาม

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลภาคสนามในช่วงเดือนกันยายน – ธันวาคม 2553 รวมทั้งสิ้นเป็นเวลา 4 เดือน

การพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย

เนื่องจากการเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน นั้น ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจเกี่ยวข้องกับตัวศูนย์ฝึกอบรม, เจ้าหน้าที่ในศูนย์ฝึก หรือ บุคคลที่ 3 ที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับเยาวชนเหล่านี้ ข้อมูลเหล่านี้จึงเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนมาก จำเป็นที่จะต้องระมัดระวังไม่ให้ข้อมูลเหล่านี้ย้อนกลับสร้างความเดือดร้อนกับผู้ให้ข้อมูล จึงจำเป็นที่จะต้องมีการมาตรการที่จะทำให้ผู้ให้ข้อมูลมั่นใจว่าจะไม่เกิดผลเสียหายใดๆกับตัวเองจากการให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ โดยมาตรการในการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาคครั้งนี้ ผู้วิจัยถือเป็นระเบียบอันเคร่งครัดที่จะต้องให้ผู้ให้ข้อมูลทุกคนได้ลงนามในเอกสารขอความยินยอมเสียก่อน อันเป็นมาตรฐานกลางทางจริยธรรม และผู้วิจัยกำหนดว่าในการเก็บข้อมูลทุกครั้งต้องมีการขอ อนุญาตก่อนที่จะบันทึกเสียงของผู้ให้สัมภาษณ์ เมื่อมีข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลนั้นว่าไม่ต้องการเปิดเผย ผู้วิจัยก็จะตัดช่วงนั้นออกไปไม่นำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และหากผู้วิจัยพิจารณาแล้วว่าข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใดที่มีผลกระทบต่อบุคคลที่ 3 โดยไม่มีความหนักแน่นเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการตัดออกจากการรวบรวมข้อมูลโดยทันที ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาการเก็บข้อมูลจนถึงการวิเคราะห์และอภิปรายผล จะไม่มีการเปิดเผยชื่อ และข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล โดยผู้วิจัยจะเสนอผลการวิจัยในภาพรวม และจะทำลายเทปการ สัมภาษณ์ทันทีหลังเสร็จสิ้นการวิจัย

นอกจากนี้งานวิจัยครั้งนี้ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรม การวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 18 ตุลาคม 2553

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางของ Schweitzer (1989 อ้างถึงใน Holroya 2001) ที่ดัดแปลงวิธีการวิจัยแนวปรากฏการณ์นิยมของ Giorgi มาใช้ โดยผู้วิจัยนำมา เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลดังขั้นตอนต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาทำการถอดเทปบทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด แบบคำต่อคำ (Verbatim)
2. ผู้วิจัยอ่านบันทึกการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่กำลังศึกษาอย่างเป็นองค์รวม และพยายามทำตัวเองให้ว่างโดยปราศจากอคติและการตัดสินใดๆในการวิเคราะห์หรืออยู่เสมอ
3. ผู้วิจัยทำการเข้ารหัส (Coding) จากข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน ด้วยการให้ความหมาย ประกอบกับลดทอนประสบการณ์ที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลให้เหลือเพียงประเด็นหลักๆที่เกี่ยวข้องกับคำถามวิจัย แล้วนำมาประกอบกับข้อมูลในประเด็นที่คล้ายกันของผู้ให้ข้อมูล เพื่อสร้างเป็นประเด็นหลัก
4. ผู้วิจัยทำการจัดหมวดหมู่เนื้อหาหลักด้วยการเน้นที่ประเด็นหลักที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน สร้างโครงร่างทางความคิดขึ้นใหม่โดยนำประเด็นหลักที่คล้ายกันมารวมกัน และตัดประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป รวมทั้งสกัดส่วนที่เป็นความหมายออกมา และพิจารณาความรู้เดิมเกี่ยวกับประเด็นนั้นๆที่มีอยู่
5. ผู้วิจัยเปรียบเทียบความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับประเด็นและโครงร่างทางความคิดหลักที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยให้ความสำคัญกับการอธิบายข้อมูลซึ่งรายงานความหมายของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคำถามวิจัยอย่างละเอียด จากนั้นจึงสรุปประเด็นหลักทั้งหมดอย่างสอดคล้องกับข้อมูลที่มี เพื่อให้เห็นภาพเชิงลึกของประสบการณ์ดังกล่าวของผู้ให้ข้อมูลที่เกิดขึ้นจากกรณีที่ทำการศึกษา

ความน่าเชื่อถือของงานวิจัย

ในการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของงานวิจัย ผู้วิจัยได้ทำตามขั้นตอนต่างๆดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลและพื้นที่ศึกษาที่มีประสบการณ์และเกี่ยวข้องโดยตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตามหลักการตรวจสอบความน่าเชื่อถือจากภายใน (ชาย โพธิสิตา, 2549) คือ เยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในบ้านอุเบกขา โดยจะคัดเอาเฉพาะเด็กและเยาวชนที่เคยหรือได้กระทำผิดซ้ำหลังผ่านการกระทำผิดและผ่านกระบวนการทางกฎหมายมาแล้ว มากกว่า 1 ครั้ง เนื่องจากการที่เด็กและเยาวชนเข้ามาอยู่ในสถานฝึกอบรมมากกว่า 1 ครั้ง ไม่ได้หมายความว่าเด็กและเยาวชนดังกล่าวกระทำผิดซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง ทำให้ผู้วิจัยต้องตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ว่าผู้ให้ข้อมูลผ่านกระบวนการทางกฎหมาย หรือถูกดำเนินคดีมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลและพื้นที่ศึกษามีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา อันเป็นคุณสมบัติที่ดี

ของงานวิจัยที่มีความน่าเชื่อถือในเกณฑ์ความเชื่อถือได้ของงานวิจัย (Credibility) (นิสา ชูโต, 2548) อีกทั้งได้เลือกใช้กระบวนการศึกษาตามหลักแนวคิดปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งสอดคล้องเหมาะสมกับการศึกษาเพื่ออธิบายความหมายของประสบการณ์ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเยาวชนผู้กระทำผิด

2. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยและความไว้วางใจกับผู้ให้ข้อมูลไประหว่างทำการเก็บข้อมูล และใช้เวลาเก็บข้อมูลที่มากเพียงพอ เพื่อให้เกิดความตรงต่อความเป็นจริงของข้อมูลที่สุดและเพื่อให้ข้อมูลมีประเด็นที่ลึกลงไปเรื่อยๆ โดยผู้วิจัยจะเข้าไปพูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลเป็นประจำทั้งในรูปแบบของการเก็บข้อมูล และการให้การปรึกษา รวมถึงการพูดคุยธรรมดา และปฏิบัติหน้าที่สอบประวัติของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัย รวมถึงสร้างความเชื่อมั่นกับผู้ให้ข้อมูลว่าผู้วิจัยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศูนย์ฝึกและอบรม และจะปกปิดชื่อจริงของผู้ให้ข้อมูลเมื่องานวิจัยได้รับการเผยแพร่ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความน่าเชื่อถือในเชิงการได้มาซึ่งข้อมูลในการวิจัย (ชาย โพธิ์สิตา, 2549)

3. เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพอย่างเคร่งครัดตามหลักการ เพื่ออธิบายสิ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากข้อมูลที่ได้มา และหาข้อมูลเพื่อใช้ในการตอบคำถามงานวิจัย เพื่อให้งานวิจัยชิ้นนี้มีคุณภาพสูงที่สุดในการที่จะสามารถการถ่ายโอนผลการวิจัย (Transferability) ได้ อันเป็นคุณสมบัติที่ดีของงานวิจัยที่มีความน่าเชื่อถือ (นิสา ชูโต, 2548)

4. ผู้วิจัยทำการบันทึกเกี่ยวกับวันและเวลาที่เข้าไปเก็บข้อมูล และสามารถตรวจสอบได้จากเจ้าหน้าที่ของศูนย์ฝึกและอบรม อีกทั้งผู้วิจัยรายงานขั้นตอนการทำงานแก่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้งานวิจัยมีความน่าเชื่อถือจากการมีขั้นตอนที่ตรวจสอบได้

5. ระหว่างการเก็บข้อมูลในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะนำเนื้อหาที่ได้จากการถอดเทปในครั้งก่อนมาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้มาและบันทึกเอาไว้ โดยการบอกเล่าถึงความเข้าใจที่ผู้วิจัยมีต่อข้อมูลให้ผู้ให้ข้อมูลรับทราบ และแก้ไขข้อมูลเมื่อพบว่ามีความเข้าใจที่ผิดพลาด เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือของงานวิจัยในเกณฑ์ การยืนยันผลการวิจัย (Confirmability) ในขั้นตอนการเก็บข้อมูล (นิสา ชูโต, 2548)

6. ในการยืนยันความถูกต้องของข้อมูลที่ได้มา ผู้วิจัยใช้การตรวจสอบข้อมูลจากหลายแหล่ง ได้แก่ เอกสารประจำตัวและแฟ้มประวัติของผู้ให้ข้อมูลหลัก การตรวจสอบกับเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน การตรวจสอบกับเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้ใกล้ชิดกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือของขั้นตอนการเก็บข้อมูล ด้วยการตรวจสอบข้อมูลสามเส้า (Triangulation Checking)

6. ผู้วิจัยตรวจสอบความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปตรวจสอบความน่าเชื่อถือโดยใช้วิธีให้ผู้ที่มีความรู้ในด้านจิตวิทยา คือ อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัย และนักศึกษาระดับปริญญาโทชั้นปีที่ 3 คณะจิตวิทยา ตรวจสอบและแสดงความคิดเห็น (Peer Review) และเน้นพิจารณาถึงความคิดเห็นที่สอดคล้องตรงกันในหลายๆ แห่งๆ เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือของการวิจัยในเกณฑ์การพึ่งพาเกณฑ์อื่น (Dependability) (นิสา ชูโต, 2548)

7. ภายหลังการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบข้อมูล ด้วยวิธีการฟังเสียงสะท้อนกลับจากผู้ให้ข้อมูล (Playback Method) โดยนำผลการวิจัยไปให้ผู้ให้ข้อมูลฟัง เพื่อรับคำวิจารณ์ และดูว่าข้อสรุป และการตีความของผู้วิจัยนั้นถูกต้อง เหมาะสมเพียงใดสำหรับผู้ให้ข้อมูล เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือของงานวิจัยในเกณฑ์ การยืนยันผลการวิจัย (Confirmability) ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล (นิสา ชูโต, 2548)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี (Case study qualitative research) โดยการฝังตัวในสนามวิจัยเป็นเวลา 4 เดือนเพื่อทำความเข้าใจถึงบริบทของประเด็นการศึกษา และทำการสัมภาษณ์เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจำนวน 6 คน เพื่อศึกษาถึงประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายผู้กระทำผิดซ้ำ

ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อมูลเป็นสองส่วนคือ ส่วนแรก ข้อมูลพื้นฐาน และส่วนที่สอง ข้อมูลจากการวิเคราะห์ด้วยระเบียบวิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยสามารถสรุปข้อมูลทั้งหมด และแยกให้เห็นได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐาน
 - 1.1 ข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา
 - 1.2 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.1 บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 - 2.2 วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 - 2.2.1 ชีวิตนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 - 2.2.2 ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 - 2.3 การรับรู้ตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำหลังได้รับการปล่อยตัว

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ข้อมูลพื้นฐาน

เนื่องจากการศึกษาวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพแนวการศึกษารายกรณี ซึ่งข้อมูลเชิงบริบทของกรณีศึกษาที่มีส่วนสำคัญอย่างมากต่อภาพรวมของผลการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอแนะนำเสนอข้อมูลพื้นฐานของกรณีศึกษา เพื่อให้เข้าใจชัดเจนขึ้นในบริบทภาพรวมของผลการวิจัย โดยจะนำเสนอเป็นสองหัวข้อย่อยคือ 1. ข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา 2. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี โดยผู้วิจัยใช้การฝังตัวในสนามวิจัยเพื่อเก็บข้อมูลเป็นเวลาทั้งสิ้น 4 เดือน เพื่อให้ข้อมูลที่ได้ เป็นข้อมูลเชิงลึกจากบริบทเดียวหรือใกล้เคียงที่สุดกับกรณีที่ต้องการศึกษาและกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้งนี้จากที่ได้แสดงให้เห็นไปแล้วในตอนต้นว่าหนึ่งในประเด็นหลักสำคัญที่ค้นพบจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือประเด็นวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตนี้ก็คือชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญที่จะแสดงให้เห็นถึงข้อมูลพื้นฐานของสนามวิจัย อันเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ โดยสนามวิจัยในที่นี้ก็คือศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา

จากการเข้าไปฝังตัวในสนามวิจัยนั้น อาจอธิบายถึงสภาพแวดล้อมและบริบทภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาได้ดังนี้

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาหรือที่เรียกกันว่าบ้านแก้วไร่ เนื่องจากถือว่าเป็นศูนย์ฝึกที่เล็กที่สุดในบรรดาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทั้งหมด ศูนย์ฝึกและอบรมแห่งนี้มีสองส่วน คือ ส่วนนอก เป็นสำนักงานที่ทำการ บ้านพักเจ้าหน้าที่ และลานจอดรถ และส่วนในเป็นส่วนควบคุมตัวเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด ประกอบด้วยเรือนนอน ลานกิจกรรม โรงอาหาร และห้องน้ำรวม อยู่ในแนวรั้วกำแพงเดียวกัน มีประตูเหล็กสองชั้น กำแพงเสริมเหล็กค้ำแน่นหนา มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเฝ้าด้านหน้าตลอดเวลา ภายในมีป้อมสังเกตการณ์ 4 ป้อม 4 มุม มีเจ้าหน้าที่ประจำป้อมตลอด 24 ชั่วโมง

กิจกรรมภายในศูนย์ฝึกและอบรมแห่งนี้นั้นแยกได้เป็นสองส่วน ได้แก่

1. กิจกรรมพัฒนาพฤตินิสัย อันเป็นหน้าที่หลักของนักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ และเจ้าหน้าที่ทุกคน โดยเด็กและเยาวชนทุกคนจะมีครูที่ปรึกษาประจำกลุ่ม โดยจะมีการรวมกลุ่มทุกวันหลังเลิกแถวช่วงเช้า เพื่อตรวจสอบสมุดบันทึกประจำวันของเด็กและเยาวชนแต่ละคน และให้การ

ปรึกษา ให้ความรู้ อบรม หรือดำเนินกิจกรรมกลุ่มใดๆที่เป็นประโยชน์กับเด็กและเยาวชนเหล่านี้ นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมกลุ่มอื่นๆ เช่นการปฐมนิเทศกลุ่มเด็กและเยาวชนเข้าใหม่ การอบรมพัฒนา ทัศนศึกษากลุ่มก่อนปล่อย เป็นต้น

2. การฝึกวิชาชีพ อันเป็นหน้าที่ของครูฝึกวิชาชีพในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เยาวชนสามารถเลือกการเรียนการสอน หรือการฝึกวิชาชีพได้อย่างอิสระหลังจากเข้าสู่ศูนย์ฝึกและ อบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาเป็นเวลามากกว่า 1 เดือน จากตัวเลือกดังต่อไปนี้ ช่างโยธาธิ การ ช่างไม้ ช่างเชื่อม ช่างศิลป์ ช่างตัดผม คนตรี และการศึกษาออกโรงเรียน โดยทุกวิชาชีพมีพื้นที่ ให้ปฏิบัติงานจริงทุกวิชาชีพ และเด็กและเยาวชนสามารถเข้าใช้งานพื้นที่ได้ตลอดเวลา นอกเหนือจากเวลาเรียกรวมและเวลาขึ้นนอน

ลักษณะทางสังคมภายในศูนย์ฝึก

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาเป็นศูนย์ฝึกสุดท้ายที่มักจะต้องรับตัว เยาวชนที่มีปัญหาที่ถูกส่งตัวต่อจากศูนย์ฝึกอื่นๆอีกทอดหนึ่ง เยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนแห่งนี้ส่วนใหญ่จึงเป็นเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำซ้อน เกเร และมีพฤติกรรมเป็นข่าใหญ่จาก การเข้าๆออกๆศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในแต่ละที่บ่อยครั้ง ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน จะประกอบด้วยเรือนนอนสองหลัง หนึ่งหลังในส่วนนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนสำหรับเยาวชนประพฤติดีหรือกลุ่มใกล้ปล่อยตัว ซึ่งมีจำนวนเป็นส่วนน้อย และอีกหนึ่ง หลังในส่วนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสำหรับเยาวชนปกติ โรงนอนมีประตูเหล็กและ ระบบป้องกันแน่นหนา เปิดเพียงสองครั้ง คือเวลาเย็นนำเยาวชนเข้านอน และตอนเช้าเวลาตื่น นอกเหนือจากโรงนอน จะประกอบด้วยโรงอาหารสนามแบบมีโรงครัวในตัว 1 โรง ห้องอาบน้ำแบบ ไม่มีประตูสองห้อง และสุขาอีกจำนวนหนึ่ง นอกจากนี้ก็จะเป็นโรงฝึกวิชาชีพต่างๆ ห้องพยาบาล และห้องพักรู ด้วยสภาพดังกล่าว จะเห็นได้ว่าเยาวชนทุกคนจะต้องกิน นอน อาบน้ำร่วมกัน ทำ ทุกอย่างร่วมกัน ทั้งนี้จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมของผู้วิจัย ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนแห่งนี้เยาวชนส่วนใหญ่จะมีการรวมกลุ่มกันเองตามถิ่นที่อยู่อาศัยเดิมภายนอกศูนย์ฝึก แต่ ละกลุ่มอาจมีจำนวนตั้งแต่ 5 คน ไปจนถึง 20 คน กลุ่มแต่ละกลุ่มนี้จะถูกเรียกกันเองว่าบ้าน เช่น บ้านกรุงเทพฯ บ้านฉะเชิงเทรา บ้านราชบุรี บ้านสมุทรปราการ ฯลฯ แต่ละบ้านจะมีจุดรวมกลุ่ม ของตน เช่นหน้าล็อกเกอร์ หลังโรงครัว หลังโรงนอน ฯลฯ เยาวชนจะสนิทกันมากเป็นพิเศษภายใน กลุ่ม และโดยมากจะมีกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มเท่านั้น ในแต่ละกลุ่มจะมีพ่อบ้านหนึ่งคนที่ได้รับ การยอมรับจากเยาวชนส่วนใหญ่ภายในกลุ่ม ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคอยดูแลสมาชิกกลุ่ม และเป็น ผู้ตัดสินใจในการกระทำต่างๆของกลุ่มตน พ่อบ้านจะมีอิทธิพลที่สุดต่อกลุ่มเยาวชนแต่ละกลุ่ม ไม่ ว่าจะเป็นการยุยงส่งเสริม หรือการประณินประนาม ทั้งนี้ ปัญหาของคน 1 คนในกลุ่มจะถือว่าเป็น

ปัญหาของคนทั้งกลุ่ม ซึ่งมักเป็นเหตุผลของการทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาเป็นศูนย์ฝึกขนาดเล็ก เยาวชนในนี้ส่วนใหญ่เป็นเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำประเภทรุนแรง การทะเลาะวิวาทของผู้กระทำผิดซ้ำประเภทรุนแรงในพื้นที่ขนาดเล็กจะนำมาสู่ความเสียหายร้ายแรง ประกอบกับเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขาส่วนใหญ่เป็นวัยเด็กโตมีเหตุผลและมีความเป็นผู้ใหญ่สูง ทุกคนต้องการจะเลี่ยงปัญหาร้ายแรงดังกล่าว จึงเป็นที่มาของระบบสภาในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ซึ่งเป็นการก่อตั้งกันเองของเยาวชนภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแห่งนี้อย่างไม่เป็นทางการ ระบบสภาจะมีหัวหน้าสภาหนึ่งคนและเลขาธิการสามคน สมาชิกสภาจะประกอบด้วยตัวแทนหนึ่งคนจากแต่ละบ้าน ระบบจะใช้การประชุมและโหวตตามเสียงข้างมาก ซึ่งการตัดสินใจใดๆจะถือเป็นที่ยอมรับร่วมกันของทุกกลุ่ม ระบบสภามักจะถูกนำมาใช้เมื่อเกิดปัญหาขัดแย้งกันขึ้น หรือเมื่อมีประเด็นที่ต้องตัดสินใจร่วมกันของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ด้วยระบบดังกล่าวนี้ประกอบกับจำนวนเยาวชนที่ไม่มากนักและขนาดพื้นที่ที่ดูแลได้ทั่วถึง จึงทำให้ศูนย์ฝึกแห่งนี้มีปัญหาเรื่องทะเลาะวิวาทน้อยกว่าที่อื่นๆ อีกทั้งเยาวชนที่อยู่บ้านเดียวกันส่วนใหญ่ก็จะมีควมสามัคคีปรองดอง ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน แบ่งปันสิ่งต่างๆอย่างเท่าเทียมกัน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแห่งนี้จึงเป็นสิ่งคมย่อย ที่มีบรรทัดฐาน วัฒนธรรม ค่านิยม สถานะทางสังคม และสมาชิกในสังคมเป็นของตนเองอย่างชัดเจนและครบถ้วน

อย่างไรก็ตามแม้ว่าศูนย์ฝึกแห่งนี้จะเต็มไปด้วยผู้มีอิทธิพล แต่ก็ยังมีเยาวชนอีกส่วนหนึ่งที่ยังเป็นเด็กและเยาวชนหน้าใหม่อยู่ จึงเกิดระดับชั้นทางสังคมในนี้ขึ้น เยาวชนที่มีประสบการณ์ในศูนย์ฝึกมากกว่าหรือกระทำผิดซ้ำบ่อยกว่านั้น จะมีอำนาจมากกว่าเยาวชนที่ด้อยประสบการณ์หรือเคยเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไม่กี่ครั้ง เด็กใหม่มักจะถูกแกล้ง ถูกบังคับหรือถูกใช้งานจากเยาวชนผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า จะเห็นได้ว่าเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำบ่อยกว่าจะอยู่ในสภาวะที่สะดวกสบายกว่ามาก ไม่ต้องซักผ้าเอง ไม่ต้องหยิบจับอะไรเองทั้งสิ้น จึงกล่าวได้ว่า ยิ่งเยาวชนกระทำผิดซ้ำและถูกส่งตัวมาอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซ้ำเท่าไร เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็ยิ่งคุ้นเคยกับสถานที่และอยู่สบายมากขึ้นเท่านั้น

ในบางกรณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงมิได้แยกเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายออกจากสังคมย่อย บริบท สภาพแวดล้อมของการกระทำผิดกฎหมาย โดยเฉพาะเยาวชนส่วนหนึ่งที่ผ่านการกระทำผิดซ้ำมาแล้ว และมีสังคมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแล้ว การถูกส่งตัวมาฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนกลุ่มนี้จึงไม่ได้ทำให้พวกเขาออกจากวิถีชีวิตของผู้กระทำผิดกฎหมาย ตรงกันข้าม อาจเป็นการนำพวกเขาเข้าสู่สังคมของการกระทำผิดกฎหมายมากยิ่งขึ้น อีกทั้งด้วยสภาพแวดล้อมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่เอื้อให้

เยาวชนมีความรักใคร่กลมเกลียวกัน ซึ่งความสามัคคีรักใคร่กลมเกลียวในกลุ่มสังคมของเยาวชน ผู้กระทำผิดซ้ำไม่เป็นผลดีต่อตัวเยาวชนเองและต่อสังคม จากความเป็นจริงที่ว่า ยิ่งพวกเขาฝึกกลุ่มสังคมที่เหนียวแน่น ก็จะต้องตอกย้ำให้พวกเขาเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำลึกยิ่งขึ้น และสังคมของพวกเขา ก็จะยิ่งขยายกว้างขวางยิ่งขึ้น และบ่อยครั้งก็นำมาสู่การกระทำผิดกฎหมาย ร่วมกันในภายหลัง ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นแล้ว นอกจากนี้ สังคมของเยาวชน ผู้กระทำผิดกฎหมายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก็มีระดับชั้นทางสังคมซึ่งเติบโตได้ด้วย ประสบการณ์และระยะเวลาของการอยู่ในสังคมผิดกฎหมาย ผู้ที่มีประสบการณ์น้อยกว่ามี พฤติกรรมดีกว่า มักจะถูกกลั่นแกล้ง เรียกใช้งาน เช่นการซักผ้า หาน้ำดื่ม แบ่งขนม ด้วยสภาวะ ดังกล่าว เยาวชนผู้กระทำผิดบางคนจึงต้องปรับตัวและมีความต้องการที่จะอยู่ในระดับชั้นทาง สังคมที่สูงขึ้น ซึ่งมักจะหมายถึงการมีพฤติกรรมไปในทางที่ไม่ดี และหมายถึงการเข้าสู่วิถีชีวิตของ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ในขณะที่เยาวชนผู้กระทำผิดที่มีระดับชั้นทางสังคมสูงกว่า จะมีชีวิต ที่สะดวกสบายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จึงเป็นแรงจูงใจให้เยาวชนเหล่านี้ยังคงมี พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนต่อไปเพื่อรักษาสถานภาพดังกล่าวเอาไว้ และด้วยสภาวะดังกล่าวนี้ จึงเป็น ผลให้การตัดสินใจกระทำผิดกฎหมายซ้ำหลังได้รับการปล่อยตัวทำได้ง่ายขึ้นจากชีวิตที่ สะดวกสบายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของพวกเขา และยังกระทำผิดซ้ำ และถูกส่งตัว เข้าฝึกอบรมบ่อยครั้งมากขึ้น สถานะทางสังคมก็จะยิ่งสะดวกสบายมากขึ้น การกระทำผิด กฎหมายซ้ำก็จะยิ่งเกิดได้ง่ายขึ้นอีก เป็นวงจรเช่นนี้ไปเรื่อยๆไม่สิ้นสุดอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชน ผู้กระทำผิดซ้ำนั่นเอง

1.2 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี ซึ่งใช้ การฝังตัวเพื่อเก็บข้อมูลและเพื่อคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของข้อมูล พื้นฐาน ที่จะทำให้เข้าใจถึงภาพรวม และธรรมชาติของผู้ให้ข้อมูลหลักในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งที่ เกี่ยวข้องกับประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคน การทำความเข้าใจในส่วน ของข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวจะสามารถทำให้เข้าใจถึงประเด็นการศึกษาประสบการณ์การกระทำผิด ซ้ำได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 คนในการศึกษาวิจัยมีดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 คน

ลำดับ ผู้ให้ ข้อมูล	การ ศึกษา สูงสุด	พื้นฐาน ครอบครัว	ผู้ปกครอง /บุคคลที่ พึ่งพาได้	บุคคลที่ ใกล้ชิด ที่สุด	บุคคลที่มี อิทธิพลต่อ การกระทำผิด	ลักษณะ แหล่งที่อยู่ อาศัย	การใช้ยา เสพติด
1	ป.6	บิดามารดา แยกทางกัน	ยาย/ ตนเอง	กลุ่มเพื่อน	รุ่นพี่ใน ละแวกบ้าน	เป็นแหล่ง ยาเสพติด	ใช้เป็น ประจำ
2	ป.6	บิดามารดา แยกทางกัน	ยาย/ ตนเอง	กลุ่มเพื่อน	ครอบครัว	เป็นแหล่ง ยาเสพติด	ใช้มาก เป็น ประจำ
3	ม.2	บิดามารดา แยกทางกัน	ยาย/ ตนเอง	กลุ่มเพื่อน	เพื่อน/รุ่นพี่ใน ละแวกบ้าน	เป็นแหล่ง ยาเสพติด	ใช้เป็น ประจำ
4	ป.6	บิดามารดา แยกทางกัน	แม่/ ตนเอง	กลุ่มเพื่อน	เพื่อน	เป็นแหล่ง ยาเสพติด	ใช้มาก เป็น ประจำ
5	ม.1	บิดามารดา แยกทางกัน	แม่/ ตนเอง	กลุ่มเพื่อน	เพื่อน/รุ่นพี่ใน ละแวกบ้าน	เป็นแหล่ง ยาเสพติด	ใช้เป็น ประจำ
6	ป.2	บิดามารดา แยกทางกัน	อา/ ตนเอง	กลุ่มเพื่อน	เพื่อน	เป็นแหล่ง ยาเสพติด	ไม่ใช้

ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นรายคน ทั้ง 6 คน โดยข้อมูลพื้นฐานจะประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนแรก ประวัติส่วนตัวและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งผู้วิจัยสรุปให้เห็นจากข้อมูลจากแฟ้มข้อมูลประจำตัวประกอบกับบันทึกที่ได้จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในสนามวิจัย และ ส่วนที่สอง ข้อมูลที่แสดงถึงประวัติชีวิตโดยรวมของผู้ให้ข้อมูลหลัก ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน ข้อมูลทั้ง 2 ส่วน สามารถนำเสนอเป็นรายบุคคลได้ดังนี้

1.2.1 ข้อมูลพื้นฐานผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

ประวัติชีวิตโดยย่อของผู้ให้ข้อมูลคนที่ 1 “แดง(นามสมมติ)”

บิดาและมารดาของแดง แยกทางกันตั้งแต่แดง พึ่งจำความได้ บิดาแยกไปมีภรรยาใหม่ มารดาย้ายไปอยู่ที่อื่น แแดงและน้องได้รับการเลี้ยงดูโดยยายเพียงลำพังตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โดยอยู่ร่วมกันเพียงสามคนในบ้านเดี่ยวมาโดยตลอด การอยู่ร่วมกันเพียงลำพังและการที่แดงเป็นที่คนโตทำให้เขาต้องรับผิดชอบภายในบ้านหลายๆเรื่อง ด้วยสภาพดังกล่าวทำให้แดงโตกว่าวัย และมีความคิดก้าวหน้ามากกว่าอายุของตนมาก เมื่อแดงเรียนจบชั้น ป.6 ก็ไม่ได้เรียนต่ออีกด้วย

เหตุผลว่าต้องเสียสละให้น้องได้เรียน ในวัยนี้เขาเริ่มรับรู้ว่าการเงินที่แม่ส่งมาให้ยายนั้นไม่เคยพอใช้จ่ายเลย ในขณะที่การวิ่งนำเงินไปจ่ายค่าเช่าบ้านเป็นหน้าที่ประจำของแดงอยู่แล้ว เมื่อเดือนไหนยายไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าบ้าน เขาจึงรับรู้ได้มาโดยตลอดและอดอัดร้อนใจไม่น้อยไปกว่ายายแดงพยายามหารายได้ด้วยวิธีต่างๆมาจนเจือค่าเช่าบ้านเสมอ เช่นการรับจ้างเล็กๆน้อยๆ ซื้อของล้างรถ ไปจนถึงเป็นลูกจ้างประจำในร้านอาหารตามสั่งเล็กๆที่อยู่ตรงข้ามบ้านตัวเอง แต่ก็ไม่ได้แค่อาชีพชั่วคราว ไม้มีความมั่นคง เพราะเมื่อร้านอาหารตามสั่งปิด แแดงก็ต้องสูญเสียรายได้ส่วนนี้ไป ด้วยวัยที่ยังเป็นเด็กอยู่และวุฒิการศึกษาที่จำกัด ศักยภาพในการหาเงินด้วยตนเองนั้นเป็นไปได้ยากที่จะหาเงินมาจ่ายค่าเช่าบ้านได้ทุกเดือน ตัวแดงและยายจึงอยู่ในสภาวะที่ขัดสนเสมอมา แม้จะเป็นเด็กแต่แดงก็พยายามมองหาช่องทางที่จะหารายได้ที่เพียงพอกับชีวิตของตนกับยายเสมอ จนกระทั่งวันหนึ่งที่อืด(นามสมมุติ) ซึ่งเป็นรุ่นพี่ในซอยที่รู้จักกันตั้งแต่เด็กให้เงินแดงมาจำนวนหนึ่งด้วยความเห็นใจ เขาจึงคิดที่จะขอยืมที่อืดทำ เมื่อสบโอกาส แแดงจึงทำตามความตั้งใจของตน และที่อืดก็ตอบตกลง แม้ว่าจะยังไม่รู้ว่าทำอะไร แต่ก็เหมือนแดงจะรู้อยู่แก่ใจว่าคงไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้องนัก หลังจากนัดหมายกันแล้ว คิณนั้นแดงต้องรอให้ยายหลับก่อนแล้วจึงออกมา ในวันนั้นทั้งสองออกไปร่วมกันปล้นทรัพย์โดยแดงเป็นคนขี่มอเตอร์ไซค์และที่อืดเป็นคนกระชากกระเป๋า นี่นับเป็นการกระทำผิดกฎหมายครั้งแรกของแดง แม้จะทั้งกลัวและตื่นเต้น แต่สถานการณ์ก็ผ่านไปได้อย่างดี เมื่อถึงเวลาแบ่งทรัพย์สินกัน เงินสดที่ได้มาทั้งหมด 960 บาท ที่อืดให้แดง 900 บาท ด้วยรู้ว่าแดงต้องนำเงินไปจ่ายค่าเช่าบ้าน แแดงจึงยิ่งประทับใจที่อืดมากขึ้น และร่วมกันปล้นทรัพย์ด้วยวิธีเดิมอีกหลายครั้ง เงินที่ได้มาแดงจะนำไปจ่ายค่าเช่าบ้านด้วยตัวเองก่อน และส่วนที่เหลือจะแอบนำไปหยอดกระปุกยายเพราะไม่ต้องการที่จะนำไปใช้ แม้ตอนหลังยายจะสงสัยถึงเงินที่เพิ่มขึ้นมาเยอะ แต่แดงก็หาข้ออ้างได้เสมอ จนกระทั่งที่อืดถูกจับ แแดงจึงเริ่มปล้นด้วยตัวเองโดยชวนเพื่อนแถวบ้านเป็นคนขี่มอเตอร์ไซค์ให้บ้าง หรือทำคนเดียวบ้าง จนแดงคุ้นเคยกับการปล้นทรัพย์ด้วยวิธีนี้ และทำถี่ขึ้นเรื่อยๆ โดยมีเป้าหมายต่อไปคือเก็บเงินเพื่อที่จะนำไปเรียนต่อ พฤติกรรมแดงเริ่มเปลี่ยนไป กลับบ้านไม่เป็นเวลา มีปฏิสัมพันธ์น้อยลง ยายเริ่มสงสัยว่าแดงจะติดยา จึงมักดูตาแดงเสมอ แแดงน้อยใจในสิ่งที่โดนดู เมื่อมีปัญหากับยายบ่อยครั้งเข้าเขาจึงหนีออกจากบ้านมาอยู่บ้านเพื่อนและเริ่มเสพยาบ้า หลังจากเสพยาบ้าเขาออกปล้นได้บ่อยขึ้นและถี่ขึ้นกว่าเดิมอีก และในที่สุดหลังจากนั้นไม่นานนักเขาก็ถูกจับดำเนินคดีเป็นครั้งแรก จากการทำทรัพย์คนหนึ่งจำหน้าเขาได้และแจ้งความจับ ในขณะนั้นแดงอายุเพียง 13 ปี เขาถูกส่งไปศูนย์ฝึกและอบรมบ้านเมตตา และส่งต่อไปบ้านกรรณา 1 ปี ในบ้านกรรณาแดงพบกับรุ่นพี่แถวบ้าน ซึ่งรุ่นพี่คนนี้ก็ดูแลแดงอย่างดีไม่ให้ใครรังแก ด้วยระยะเวลา 1 ปี แแดงเริ่มมีเพื่อน มีสังคมในศูนย์ฝึกและอบรมแห่งนี้ แแดงเริ่มคุ้นเคยกับชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ชีวิตในนี้เริ่มเป็นชีวิตธรรมดาของเขา แต่แดงก็

ยังเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมดี ในรอบแรกนี้เขาไม่เคยทำผิดกฎระเบียบใดๆของศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนเลยจนกระทั่งปล่อยตัว ตลอดเวลาที่แดงอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน แม่ของแดงมาเยี่ยมทุกสัปดาห์ ทั้งๆที่แดงไม่เคยเห็นหน้าแม่เลยตั้งแต่แม่ย้ายไปอยู่ที่อื่น จนกระทั่งแดงได้รับการปล่อยตัว แม่ก็ย้ายมาอยู่บ้านยายอย่างถาวร แแดงไม่ได้ออกไปเล่นหรือทำอะไรใหญ่ แต่ชีวิตก็ต้องพลิกผันกลับไปสู่จุดเดิมอีก เมื่อวันหนึ่งแดงและเพื่อนกำลังเดินกลับบ้าน และถูกกลุ่มคนเมาเหล้าเข้ามารังแก แแดงจึงคว้ามีดที่อยู่ใกล้ตัวมาฟันแขนคนหนึ่งในกลุ่ม หลังจากนั้นมาแดงจึงอยู่ในสภาพผู้หนีคดี เร่รอนนอนไม่เป็นที่ เนื่องจากกลัวถูกจับ ในที่สุดเมื่อไม่มีเงินใช้ ประกอบกับสภาพที่มีคดีติดตัวอยู่แล้วยังไงก็ต้องถูกจับ แแดงจึงเริ่มออกไปเล่นหรือทำอะไรใหญ่แล้ว และในที่สุดก็ถูกจับดำเนินคดีอีกครั้ง และถูกส่งตัวไปอบรม เป็นเวลา 1 ปี 6 เดือน ในช่วงนี้ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนครั้งที่สองของแดงเริ่มง่ายขึ้นจากความคุ้นเคยกับสังคมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอยู่แล้ว หลังจากนั้นเมื่อพ้นโทษออกมาแล้ว แแดงเริ่มมีกลุ่มเพื่อนแถวบ้าน เริ่มยกพวกตีกันบ่อยๆ เสพยาบ้า และก็ยังออกไปเล่นหรือทำอะไรใหญ่แล้ว แต่เมื่อเวลาผ่านไป แแดงเริ่มกลัวว่าถ้าหากอายุเกินกว่าวัยเยาวชนแล้วหากตนถูกจับจะต้องถูกจำคุกนานหลายปีเหมือนพี่อืด จึงคิดที่จะเข้ามาขอตัว หลังจากมาขอตัวแดงถูกส่งไปฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านเมตตา บ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี เรือนจำ และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ตามลำดับ ซึ่งสาเหตุของการย้ายศูนย์ฝึกส่วนใหญ่มาจากปัญหาของแดงเอง เช่นการมีพฤติกรรมเกเร ทะเลาะวิวาท ลักลอบเสพยาเสพติด ลักลอบสังกลาย มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมต่างๆ จนกระทั่งมาอยู่บ้านอุเบกขารอบก่อนปัจจุบันช่วงเวลานั้นแดงได้ข่าวจากแม่ ว่ายายป่วยหนัก จึงหนีออกไปจากศูนย์ฝึกและอบรมบ้านอุเบกขาเพื่อกลับไปบ้านดูแลยาย จนกระทั่งยายหายป่วย แแดงก็ไม่ได้กลับมาขอตัวโดยทันที และยังคงอยู่กับกลุ่มเพื่อนละแวกบ้านเช่นเดิม ในขณะนี้แดงเริ่มรับยาบ้ามาขาย ด้วยหวังจะเก็บเงินให้ได้เป็นกอบเป็นกำก่อนที่ตนเองจะพ้นวัยเยาวชน เพื่อใช้เลี้ยงตนเองในอนาคต หลังจากเวลาผ่านไป 7 เดือนกับเงิน 6 แสน แแดงก็ฉีกสมุดบัญชีทิ้งเพื่อไม่ให้ใครเบิกเงินได้ และกลับมาขอตัวที่บ้านอุเบกขาและอยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ตารางที่ 1.1 แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะทางกายภาพ	รูปร่างสันทนต์ ผิวดำแดง สูงประมาณ 165 ซม. มีลายสักทั่วตัว ใบหน้ายาว ดวงตากลมโตเบิกกว้าง แหวงตาแข็งกร้าว ฟันหักและเกหลายซี่ จากการทะเลาะวิวาท มีลายสักบริเวณหน้าผาก หลังหู คอ และเปลือกตา
อายุ	ปัจจุบันอายุ 19 ปี
จำนวนพี่น้อง	เยาวชนเป็นบุตรคนแรก ในจำนวนสองคน
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	เป็นแหล่งมั่วสุมวัยรุ่น เสพและจำหน่ายยาบ้า บ่อนการพนัน
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	บิดามารดาเลิกรากัน ตั้งแต่เยาวชนยังเป็นเด็ก บิดาแยกไปอยู่ที่อื่น ชาดการติดต่อกับเยาวชน มารดาแยกออกไปมีสามีใหม่ มีบุตรอีก 2 คน เยาวชนเติบโตมาโดยการเลี้ยงดูของยาย โดยอาศัยอยู่กับยายเพียงสองคน จนกระทั่งปัจจุบัน มารดาของเยาวชนมาหาไปอาศัยอยู่ด้วยหลังจากเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย และถูกดำเนินคดีในครั้งแรก
รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชน	เยาวชนมีลักษณะสุขุมรอบคอบ มีความคิดซับซ้อน ฉลาด รักพวกพ้อง เด็ดเดี่ยว และมุทะลุ เยาวชนอาศัยอยู่กับยายในบ้านเช่ามาตั้งแต่เด็ก เคยหนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่ร่วมกับเพื่อน ดำรงชีวิตด้วยการปล้นทรัพย์ตลอดมา เติบโตมาเป็นนักเลงผู้มีอิทธิพลในซอยของตนเอง มีรุ่นน้องให้ความเคารพนับถือ ปัจจุบันมีภรรยา 1 คน แต่ไม่มีบุตร เคยหนีออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน สำเร็จ 1 ครั้ง และกลับมาเองหลังจากนั้น 6 เดือน เยาวชนอ้างว่ายายป่วยหนัก แต่เมื่อยายหายป่วย ก็ไม่ได้กลับมาทันที เยาวชนเริ่มขายยาบ้าในช่วงนี้ โดยกล่าวว่า จะรีบเก็บเงินเนื่องจากอายุจะเลยวัยเยาวชนแล้ว เมื่อสถานการณ์อยู่ตัวแล้ว จึงเข้ามาขอตัวกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก่อนที่จะเลยวัยเยาวชน ตลอดเวลาเยาวชนเป็นผู้มีอิทธิพลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านจุกเบกษาในฐานะ "พ่อบ้าน"

ตารางที่ 1.2 แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

รายการ	บุหรี	สุรา / เบียร์	สารระเหย	กัญชา	ยาบ้า
อายุที่เริ่ม เสพ	12	12	13	12	13
จำนวนครั้งที่ ที่เสพ	5 ครั้ง	1 ครั้ง	นานๆครั้ง	นานๆครั้ง	7 ครั้งต่อวัน
ระยะเวลาที่ เสพ	9 ปี	9 ปี	6 ปี	9 ปี	8 ปี

ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1 ถูกดำเนินคดีพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งที่ 4 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 1.3

ตารางที่ 1.3 แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

ครั้งที่	ฐานความผิด	ระยะเวลาฝึกอบรม
1	ปล้นทรัพย์	6 เดือน
2	ทำร้ายร่างกาย	1 ปี 6 เดือน
3	ปล้นทรัพย์	1 ปี 8 เดือน
4 (ปัจจุบัน)	กระทำชำเราพรากผู้เยาว์	อยู่ระหว่างการฝึกอบรมใน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนบ้านอุเบกษา

1.2.2 ข้อมูลพื้นฐานผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

ประวัติชีวิตโดยย่อของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2 “ผืน(นามสมมุติ)”

ผืนเกิดมาในครอบครัวใหญ่ค้าขายยาเสพติด อาศัยอยู่ร่วมกันในบ้านเดียวกับพ่อ พี่น้องฝ่ายพ่อ แม่ และยาย บ้านของผืนเป็นแหล่งขายยาบ้ารายใหญ่ในละแวกบ้าน ซึ่งพ่อและแม่ก็ถูกตำรวจจับดำเนินคดีจำคุกหลายสิบปีตั้งแต่เขายังเรียนไม่จบ ป.2 ไม่นานนักพ่อก็ถูกฆ่าตายในเรือนจำโดยคู่อริ ชีวิตของผืนตั้งแต่จำความได้จึงได้รับการเลี้ยงดูโดยยาย ซึ่งก็ไม่ได้ใกล้ชิดมากนัก ผืนเป็นเด็กธรรมดาที่ไปเรียนและกลับบ้าน มีเพื่อนเหมือนเด็กปกติทั่วไป แต่ก็ไม่ได้สนใจในการเรียนนักตามธรรมชาติของเด็กผู้ชายที่ไม่มีพ่อแม่คอยเข้มงวดกวดขันดูแลเรื่องการเรียนรู้ ในบ้านของผืนเต็มไปด้วยยาเสพติด ทั้งผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็น ลุง น้า หรือผู้ชายรายเล็กรายใหญ่ที่หมุนเวียนกันเข้ามาในบ้านผืนตลอดเวลาจนชินตา ผืนเริ่มทดลองเสพยาบ้าตอนอายุ 11 ปีเท่านั้น ซึ่งยาบ้านี้

ก็หยิบเอาจากในบ้านผืนนี้เอง และหลังจากนั้นก็ชวนเพื่อนเสพกันมาโดยตลอด จนกระทั่งเรียนจบ ป.6 ด้วยสถานะทางเศรษฐกิจที่ขัดสนของตน ผืนก็เริ่มขายยาบ้าอย่างเต็มตัว โดยรับมาจากลุงใน ราคาส่ง และนำไปขายหน้าบ้านในราคาปลีก เป็นเช่นนี้มาเรื่อยๆ จนกระทั่งลุงและน้าโดนตำรวจ จับดำเนินคดี ผืนจึงขาดแหล่งซื้อขายยาบ้า ขณะนั้นเขาอายุ 13 ปี ประสบการณ์การขายยาบ้า 1 ปี กว่าๆทำให้มีเงินเก็บอยู่เกือบ 4 แสนบาท เขาเอาเงินเก็บที่มีทั้งหมดไปซื้อยาบ้าจากรุ่นพี่ในซอยใน ราคาส่ง และดำเนินการซื้อขายด้วยตัวเองอย่างเต็มตัวตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผืนเริ่มเข้าสู่วงการค้ายา เสพติด ด้วยพื้นฐานชื่อเสียงทางบ้านที่ดี และฐานลูกค้าที่มีจำนวนมาก ผืนก้าวขึ้นเป็นผู้ขายยาบ้า รายใหญ่อย่างรวดเร็ว เครือข่ายซื้อขายของเขาเริ่มกว้างขวางขึ้นเรื่อยๆ ผืนร่ำรวยจากการซื้อขาย ยาบ้า จนถึงตอนนี้ผืนมีทรัพย์สินมากมาย ไม่ว่าจะเป็นรถมอเตอร์ไซด์หลายคัน เฟอร์นิเจอร์ เกมส์ เสื้อผ้า และเงินเก็บอีกเกือบล้านบาท ด้วยปริมาณยาบ้าที่เหลือเฟือ ผืนเสพยาบ้ามากขึ้นเรื่อยๆ เฉลี่ยวันละ 20 เม็ด ผืนใช้ชีวิตอย่างเปรมปรีดเช่นนี้อยู่ราวๆ 1 ปี ก่อนที่จะถูกจับกุมดำเนินคดีเป็น ครั้งแรกในคดีพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต โทษจำคุก 1 ปี แต่เข้าไปอยู่ เพียง 3 วันก็ประกันตัวออกมา และใช้ชีวิตเหมือนเดิมในเครือข่ายค้ายาเสพติดของตน หลังจาก ออกมาได้เพียง 10 วัน ผืนก็ก่อคดีอีกครั้ง โดยไปยิงคู่อริเสียชีวิตสองคน ในคดีนี้ผืนเข้ามอตัวและ ประกันตัวออกมาได้หลังจากอยู่ในศูนย์แรกรับเพียง 10 วัน หลังจากนั้นผืนก็ไปกบดานอยู่บ้านพ่อแม่ ของแฟนได้เดือนกว่าๆ ก่อนที่จะถูกออกหมายจับ และส่งตัวไปฝากขังที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนบ้านเมตตาเป็นเวลา 1 ปี ในคดีแรกพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับ อนุญาต แต่ในคดี 2 ฆ่าคนตายโดยเจตนา รุ่นพี่และยายของผืนหาทางไกลเกลี่ยจนกระทั่งคดีถูก ยกฟ้อง ผืนได้รับการปล่อยตัวออกมาใช้ชีวิตเช่นเดิมได้อีกไม่ถึงครึ่งปีก็ถูกจับกุมดำเนินคดีอีกครั้ง ในคดีปัจจุบัน คือจำหน่ายยาเสพติดให้โทษและพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับ อนุญาต รวมแล้วต้องได้รับการฝึกอบรม ชั้นต่ำ 3 ปี - ชั้นสูง 5 ปี ด้วยความประพชาติที่เกเร ทะเลาะวิวาท ไม่เป็นไปในทางที่ดี ผืนได้รับการส่งตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้าน อุเบกขาบ้านเมตตา มาบ้านกรุณา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ซึ่งเป็นช่วง ชีวิตปัจจุบันของผืนนั่นเอง

ตารางที่ 2.1 แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะทางกายภาพ	รูปร่างสันทนต์ ผิวขาวเหลือง สูงประมาณ 170 ซม. เสียงแหบจากการเสพยาบ้า เป็นจำนวนมาก มีลายสักบริเวณหน้าอก หลัง และต้นแขนสองข้าง ใบหน้ารูปไข่ กะโหลกใหญ่ แหวตาแข็งกร้าวแต่ไม่คุกคาม มีรอยสักที่เปลือกตา ใต้คาง และศรีษะในโรมม
อายุ	ปัจจุบันอายุ 19 ปี
จำนวนพี่น้อง	เยาวชนเป็นบุตรคนที่ 4 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาทั้งสิ้น 6 คน
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	เป็นแหล่งมั่วสุมวัยรุ่น เสพและจำหน่ายยาบ้า
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	บิดาเสพและจำหน่ายยาบ้าจนถูกดำเนินคดีและเสียชีวิตในคุกตั้งแต่เยาวชนยังเป็นเด็ก มารดาเสพและจำหน่ายยาบ้าปัจจุบันถูกดำเนินคดีตัดสินจำคุก เยาวชนเติบโตมาโดยอาศัยอยู่ในบ้านร่วมกับครอบครัวใหญ่ ประกอบด้วยยาย ลุง น้ำ และพี่น้องของเยาวชน ซึ่งเป็นแหล่งจำหน่ายยาบ้าในละแวกอาศัย กระทั่งเยาวชนได้คบหากับแฟน และย้ายไปอาศัยอยู่บ้านของครอบครัวแฟนจนปัจจุบัน ซึ่งบิดามารดาของภรรยา ให้ความใกล้ชิดกับเยาวชนในฐานะลูกคนหนึ่ง แม้ปัจจุบันจะเลิกกับภรรยาไปแล้วก็ตาม
รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชน	เยาวชนมีลักษณะเชื่อมั่นในตนเอง ก้าวร้าว เด็ดเดี่ยว กล้าได้กล้าเสีย เยาวชนอาศัยอยู่ร่วมในครอบครัวใหญ่ที่เป็นแหล่งจำหน่ายยาบ้ามาตั้งแต่เด็ก ระหว่างเรียนหนังสือมีเรื่องทะเลาะวิวาท 2 - 3 ครั้ง จนกระทั่งจบ ป.6 จึงเริ่มจำหน่ายยาบ้าโดยรับต่อมาจากในบ้าน จนปัจจุบันเติบโตมาเป็นผู้จำหน่ายยาบ้ารายใหญ่ในละแวกที่อยู่อาศัย มียอดจำหน่ายหลักหลายแสนบาทต่อเดือน ชีวิตอยู่กับการรวมกลุ่มแก๊งค์ ซี่รถมอเตอร์ไซด์ และมั่วสุมเสพยาบ้า เยาวชนกล่าวว่า เวลาว่างที่ไม่ได้ออกไปกับเพื่อน จะช่วยพ่อแม่แฟนชายกัวยเดียวเป็นประจำ

ตารางที่ 2.2 แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

รายการ	บุหรี่ยี่	สุรา / เบียร์	สารระเหย	กัญชา	ยาบ้า
อายุที่เริ่ม เสพ	-	-	-	-	11
จำนวนครั้งที่ เสพ	-	-	-	-	20 ครั้งต่อวัน
ระยะเวลาที่ เสพ	-	-	-	-	8 ปี

ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2 ถูกดำเนินคดีพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งที่ 4 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

ครั้งที่	ฐานความผิด	ระยะเวลาฝึกอบรม
1	พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาต	1 ปี
2	ฆ่าคนตายโดยเจตนา	ตัดสินยกฟ้อง หลังจากปล่อยตัวในคดีแรก
3	พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาต	6 เดือน
4 (ปัจจุบัน)	ผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	อยู่ระหว่างการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา

ศูนย์วิทยุตำรวจ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2.3 ข้อมูลพื้นฐานผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

ประวัติชีวิตโดยย่อของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3 “ไป”(นามสมมุติ)

ชีวิตของไปในวัยประถมศึกษาเหมือนเด็กทั่วไปที่ชีวิตประจำวันหมดไปกับการไปเรียนหนังสือ การเล่นกับเพื่อน กลับบ้านตามปรกติ จนกระทั่งครอบครัวของไปแยกทางกันตอนทีไปอายุได้ 11 ปี แม่ย้ายออกไปแต่งงานใหม่ พ่อย้ายออกไปอยู่ต่างจังหวัด ตั้งแต่นั้นมาไปและน้องสาว ก็อยู่ในความปกครองของยายมาโดยตลอด หลังจากจบ ป.6 และเรียนต่อในชั้นมัธยมเมื่อได้เพื่อนใหม่ ประกอบกับลำพังตัวยายคนเดียวไม่สามารถที่จะดูแลไปอย่างใกล้ชิดได้มากนัก ในช่วงนี้ ไปเริ่มออกเที่ยวเตร่ ตามเพื่อน โดดเรียน กลับบ้านผิดเวลา พฤติกรรมของไปเริ่มไปในทางเสื่อมเสียมากขึ้นเรื่อยๆ ไปและเพื่อนเริ่มพากันสูบบุหรี่ สูบกัญชา กินเหล้า ซึ่งในช่วง ม.2 ไปแทบไม่เข้าห้องเรียนเลย จึงทำให้ช่วงปลายการศึกษาไปมีวิชาที่เกณฑ์การเข้าเรียนและผลการสอบไม่ผ่านอยู่ 12 วิชา เขาจึงออกมาอยู่กับเพื่อนและไม่ได้ไปโรงเรียนอีกเลย แต่ไปก็ไม่ได้บอกยายในเรื่องนี้และยังคงเข้าออกบ้านตามปรกติเหมือนไปโรงเรียนอยู่ ซึ่งในช่วงนี้เองที่ไปและเพื่อนๆ เริ่มลองเสพยาบ้าที่รุ่นพี่เอามาให้ลอง เนื่องจากที่อยู่อาศัยของไปเป็นแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด ยาบ้าจึงหาง่ายและมีอยู่ทั่วไป ความสะดวกเหล่านี้ทำให้ไปและกลุ่มเพื่อนเสพยาบ้ามากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเสพกันนานๆ เข้า พวกเขาจึงติดและต้องเสพมากขึ้นอีก เมื่อต้องเสพมากขึ้นเรื่อยๆ จึงเริ่มรับจากรุ่นพี่มาในปริมาณมากเพื่อนำไปช่วยกระจายขาย ในช่วงที่ไปขายยาบ้านี้ เป็นช่วงที่ไปเริ่มมีอิสระทางการเงินสูงมาก เงินที่ได้มา เขาจะนำไปซื้อเสื้อผ้า ซื้อทีวี ซื้อเกมส์ อีกส่วนหนึ่งก็ใช้เที่ยวเตร่เวลากลางคืน วิถีชีวิตของไปเริ่มเปลี่ยนไป มีการรวมกลุ่มกับเพื่อนในละแวกบ้าน เขาสนิทกับรุ่นพี่มากขึ้นเรื่อยๆ เริ่มติดต่อบริษัทส่งยาบ้ากันบ่อยขึ้นจนเข้าหากัน ไปเริ่มนำมอเตอร์ไซค์ของรุ่นพี่มาแต่งเพื่อใช้ เขาถลำตัวเองเข้าสู่เครือข่ายยาเสพติดโดยไม่รู้ตัว ชีวิตเริ่มเข้าสู่เส้นทางที่มีดมมมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่จะถูกจับกุมดำเนินคดีเป็นครั้งแรกในข้อหาครอบครองยาเสพติดให้โทษในเช้าวันหนึ่งที่เขาขี่มอเตอร์ไซค์กลับบ้านโดยมียาบ้าติดตัวอยู่ด้วยถึง 100 เม็ดโดยไม่ได้ตั้งใจ ไปถูกส่งตัวเข้าสถานแรกรับ และอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมบ้านเมตตา 3 วัน ก่อนที่จะประกันตัวออกมา ไปยังคงใช้ชีวิตเหมือนเดิมอย่างต่อเนื่องร่วมกับรุ่นพี่คนเดิม ปริมาณการซื้อขายของทั้งคู่เริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไปสถานะของไปก็เริ่มขยับขึ้นเรื่อยๆ จากเป็นผู้ค้ารายย่อยธรรมดา จนถึงตอนนี้ไปเป็นผู้ค้ารายใหญ่ที่จะคอยรับยาบ้าชุดใหญ่มากระจายให้กับลูกข่ายของตนโดยที่ตนแทบจะไม่ต้องแตะยาบ้าเลย การโดนตำรวจจับในข้อหายาเสพติดจึงแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับไป แต่ในที่สุดไปก็ต้องมาโดนจับเป็นครั้งที่สองในคดีร่วมกันฆ่าคนตายโดยเจตนา เมื่อวันที่มีวัยรุ่นต่างถิ่นเข้ามาขโมยยาบ้าจากถิ่นของไป การปะทะกันทำให้เขาแผลลั่นโกป็นยิงใส่หนึ่งในกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว ไปโดนจับกุมพร้อมข้อหาครอบครองยาเสพติดและถูกส่งตัวไปฝากฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก

และเยาวชนบ้านเมตตาเป็นเวลากว่า 3 เดือน ก่อนที่คดีร่วมกันฆ่าคนตายโดยเจตนาจะถูกอุทธรณ์ ยกฟ้องและกลับสู่วิถีชีวิตเดิมของเขา ซึ่งเวลาที่ผ่านไป 3 เดือนก็ไม่ได้ทำอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ในวันแรกที่กลับมา ใ้ก็ได้รับยาบ้าชุดใหญ่จากเพื่อนคนเดิมทันที เขาไม่ได้มีโอกาสคิดอะไรมากนักก่อนจะนำไปกระจายให้ลูกชายของตนในละแวกบ้านเพื่อขายปลีกเหมือนเช่นเคย ในครั้งนี้ ใ้ฝากยาบ้าไว้กับยายจำนวนหนึ่งเพื่อให้สะดวกเวลาที่มีผู้ซื้อมาซื้อที่หน้าบ้านใ้ แต่ในวันนั้นยายกลับถูกตำรวจล่อซื้อจับกุมดำเนินคดี หลังจากประกันตัวยายออกมาได้ ใ้จึงหนีไปกบดานอยู่บ้านญาติที่ต่างจังหวัดอยู่ช่วงหนึ่ง ก่อนที่จะกลับมารับยาบ้าขายอย่างเต็มตัวแถวบ้านตัวเองอีกครั้ง จากแหล่งซื้อแหล่งใหม่ เขายังคงมีลูกชายที่จะกระจายยาบ้าออกไปได้เหมือนเช่นเคย คนที่เคยรับก็ยังคงรับ คนที่เคยซื้อก็ยังคงซื้อ ในช่วงเวลานี้ใ้เริ่มมีรายได้และทรัพย์สินมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงตอนนี้มีมอเตอร์ไซค์ 3 คัน รถยนต์อีก 1 คัน เงินสดอีกหลายแสน ชีวิตเริ่มพุ่งเพื่อ ใช้เงินง่ายตายแต่ก็ยังคงเก็บตัวอยู่บ้านซะส่วนใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเหตุผลให้ใ้ปลอดภัยจากการถูกจับกุมมาโดยตลอด ในขณะที่รายใหญ่ในละแวกบ้านค่อยๆถูกจับกุมดำเนินคดีไปที่ละรายๆ จนตอนนี้เหลือแต่เพียงใ้คนเดียว ในช่วงหลังการกระทำของใ้จึงต้องคิดหน้าคิดหลังให้ดีเสียก่อน แต่ก็ไม่พ้นต้องถูกจับกุมดำเนินคดีในที่สุดเมื่อละแวกที่อยู่อาศัยของใ้ถูกเพ่งเล็งเพื่อกวาดล้าง นับเป็นเวลาเกือบ 7 เดือนที่ใ้ได้มีโอกาสใช้ชีวิตอยู่นอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในครั้งนี้ ใ้ถูกส่งตัวต่อจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านเมตตา มาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ซึ่งเป็นช่วงชีวิตปัจจุบันของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3 นี้ นั่นเอง

ตารางที่ 3.1 แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะทางกายภาพ	ตัวเล็ก ไม่สูงนัก ผิวดำแดง สูงประมาณ 160 ซม. มีรอยสักบริเวณอก หลัง และ ต้นแขน พุดจาเร็วแต่สะดุด โบหน้าสั้น แวตกาก้าวร้าวและมีเล่ห์เหลี่ยม ไม่มีรอยสักที่โบหน้า
อายุ	ปัจจุบันอายุ 19 ปี
จำนวนพี่น้อง	เยาวชนเป็นบุตรคนที่ 1 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาทั้งสิ้น 2 คน
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	เป็นชุมชนแออัด มีแหล่งมั่วสุมจำหน่ายยาเสพติด
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	บิดาและมารดาของเยาวชนแยกทางกันตั้งแต่เด็ก เยาวชนอาศัยอยู่กับ ยาย ตา น้า และน้องสาว จนถึงปัจจุบัน

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชน	เยาวชนมีลักษณะไม่เชื่อมั่นในตนเอง คล้อยตามคนอื่น มีโลกส่วนตัวสูง เกเรไม่สนใจเรียน เยาวชนเรียนไม่จบ ม.3 เนื่องจากไม่ตั้งใจเรียน เริ่มเสพและขายยาบ้า หลังออกจากโรงเรียน และเติบโตมาเป็นผู้ค้ายาบ้ารายใหญ่ในซอยของตน มีรุ่นน้องและเพื่อนฝูงให้ความนับถือ มักใช้เวลาว่างทำกิจกรรมส่วนตัวอยู่กับบ้าน เช่น เล่นเกมส์ ดูหนัง หรือขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปเที่ยวกับเพื่อนและรุ่นน้อง
------------------------------	--

ตารางที่ 3.2 แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

รายการ	บุหรี่ยา	สุรา / เบียร์	สารระเหย	กัญชา	ยาบ้า
อายุที่เริ่มเสพ	10	-	-	11	13
จำนวนครั้งที่เสพ	10 ครั้งต่อวัน	-	-	3 ครั้งต่อวัน	5 ครั้งต่อวัน
ระยะเวลาที่เสพ	9 ปี	-	-	3 ปี	6 ปี

ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3 ถูกดำเนินคดีพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งที่ 4 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนข้อมูลหลักคนที่ 3

ครั้งที่	ฐานความผิด	ระยะเวลาฝึกอบรม
1	กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	3 วัน และประกันตัว
2	กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	3 เดือน
3	ร่วมกันฆ่าคนตายโดยเจตนา	ตัดสินยกฟ้องหลังจากปล่อยตัวในคดีที่ 2
4 (ปัจจุบัน)	กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	อยู่ระหว่างการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกษา

1.2.4 ข้อมูลพื้นฐานผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

ประวัติชีวิตโดยย่อของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4 “หลิบ(นามสมมุติ)”

หลิบเติบโตมาในครอบครัวใหญ่ฝั่งแม่ หลังจากที่พ่อแยกทางไปมีภรรยาใหม่ตั้งแต่เขายังจำความไม่ได้ เขาเป็นคนรักสนุกที่มีอุปนิสัยเกเรตั้งแต่เด็ก หลิบเริ่มจับกลุ่มเกเรหนีโรงเรียนกับเพื่อนตั้งแต่ยังไม่จบ ป.4 ถึงแม้ว่าแม่จะพามาส่งถึงห้องเรียนก็ตาม ชีวิตการเป็นนักเรียนของหลิบไม่ได้ใส่ใจการเรียนเท่าไรนัก ชีวิตประจำวันจะอยู่แต่กับเพื่อน เมื่อกลับบ้านเข้าโดนแม่ดุก็จะเดินหลบจนพ้นตัว กระทั่งขึ้น ป.6 ด้วยสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เป็นแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด และสิ่งผิดกฎหมาย ยาบ้าหาได้ง่ายเคลื่อนเต็มชุมชน หลิบได้รับการชักชวนจากเพื่อนบ่อยครั้งให้เอายาบ้าไปส่งให้ผู้ซื้อที่ละ 2 – 3 เม็ด ซึ่งเขามักจะได้กำไรมาครั้งละ 2 – 3 ร้อยบาท ในที่สุด ด้วยความคุ้นเคยกับยาบ้า หลังจากนั้นไม่นานหลิบเริ่มชักชวนกันกับเพื่อนละแวกบ้านเสพยาบ้า และเสพอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด ในช่วงนี้เขาเริ่มมีพฤติกรรมเกเร ติดเกมส์ และประพฤติตัวไปในทางเสื่อมเสียมากขึ้นจนเรียนไม่จบชั้น ป.6 เนื่องจากไม่ได้ไปสอบ หลังจากนั้นเขาย้ายออกมาอยู่กับเพื่อนและได้รับการชักชวนจากพี่ชายซึ่งเป็นผู้จำหน่ายยาบ้าอยู่แล้วให้ลองขายยาบ้าดู ในช่วงแรกหลิบเริ่มขายยาบ้าโดยรับชุดใหญ่จากพี่ชายมาแบ่งขาย เขานำเงินไปเล่นเกมสในร้านเกมส์ พร้อมกับนำยาบ้าไปขายด้วย ชีวิตหลิบวนเวียนอยู่ในร้านเกมส์กับการเสพยาบ้า ในช่วงหลังหลิบเริ่มเข้าสู่สังคมเด็กเกเรแถวบ้าน เริ่มหาซื้อมอเตอร์ไซด์มาขี่ เริ่มรวมกลุ่มกันมีพฤติกรรมเกเรไม่เหมาะสม ออกเที่ยวเตร่ยามค่ำคืน ทะเลาะวิวาท จนวันหนึ่งหลิบมีโอกาสได้เรียนรู้วิธีต่อสายตรงเพื่อสตาร์ทมอเตอร์ไซด์แบบไม่ใช้กุญแจ เขาจึงชวนเพื่อนออกไปลองขโมยมอเตอร์ไซด์ดู และนั่นก็เป็นสาเหตุให้เขาต้องถูกจับในครั้งแรกด้วยคดีลักทรัพย์ หลิบถูกส่งตัวไปฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านเมตตาเป็นเวลาสองสัปดาห์ก่อนที่จะได้ประกันตัวออกมา ถึงตอนนี้ทางบ้านและในชุมชนหลิบเริ่มรู้แล้วว่าหลิบเป็นผู้ค้ายาเสพติดในละแวกบ้าน ในช่วงนี้เขาจึงขายยาเสพติดทุกชนิดอย่างใจจั่งและเปิดเผย เพื่อหาเงินมาใช้จ่ายในชีวิตของตนเป็นหลัก ซึ่งในชุมชนนี้ก็เต็มไปด้วยยาเสพติดอยู่แล้ว รายได้จากการขายยาเสพติดทำให้หลิบสามารถใช้จ่ายได้อย่างฟุ่มเฟือย เขานำเงินไปแต่งรถมอเตอร์ไซด์ เสพยา เที่ยวกลางคืน ฯลฯ มีชีวิตฟุ้งเฟ้ออยู่ได้กว่าสองเดือนก่อนที่จะถูกจับกุมดำเนินคดีในคดีจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ และต้องถูกส่งตัวไปฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านเมตตา และถูกส่งต่อไปศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรรณา และเรือนจำวัยหนุ่มกลาง รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 1 ปี 6 เดือน ในช่วงนี้ชีวิตหลิบเริ่มคุ้นเคยกับสังคมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หลิบมีเพื่อนมากมายทั้งที่รู้จักกันข้างใน และที่รู้จักกันอยู่แล้วจากข้างนอก เขายังคงมีพฤติกรรมเกเร ทะเลาะวิวาท กระทำผิดกฎระเบียบต่างๆ เช่น ลักลอบเสพยาเสพติด ลักลอบลักลอบ ฯลฯ ชีวิตหลิบจึงไม่ได้เป็นไปในทางที่

ดีขึ้นเลย ตรงกันข้ามกลับจมลงไปทางที่แยกลงด้วยซ้ำ กระทั่งได้รับการปล่อยตัวในวันแรก หลิบก็รับยาจากรุ่นพี่ในซอยมาขายโดยทันทีไม่ถึง 1 สัปดาห์หลิบก็โดนจับดำเนินคดีอีกครั้ง ถูกส่งตัวกลับไปฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านเมตตา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุทิตา เรือนจำวัยหนุ่มกลาง ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนราชบุรี รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 2 ปี 6 เดือน ในรอบนี้หลังได้รับการปล่อยตัวหลิบพยายามเลิกขายยาเสพติดจากคำขอร้องของแม่ และเรียนรู้จากครั้งล่าสุดที่ออกมาอยู่ข้างนอกได้เพียง 7 วัน แต่ยังคงมีพฤติกรรมเกรี้ยวเดรัจฉานเหมือนเดิม จนในที่สุดผ่านไปไม่ถึงเดือนหลิบทนอึดอัดกับความขัดสนของตนไม่ไหว จึงเริ่มขายยาบ้าอีกครั้ง ชีวิตหลิบจึงกลับมาเป็นเหมือนเดิมอย่างเต็มตัว และในที่สุดหลังจากนั้น 5 เดือน หลิบก็ถูกจับกุมดำเนินคดีในคดีร่วมกันทำร้ายร่างกาย จากเหตุการณ์ที่กลุ่มของหลิบไปทะเลาะวิวาทกับวัยรุ่นคนหนึ่งชื่อสมเดช ไรซ์ สวณกัน หลิบและกลุ่มเพื่อนถูกแจ้งจับ และถูกแยกส่งตัวไปฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมต่างๆ และในที่สุดหลิบก็มาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ซึ่งเป็นช่วงชีวิตปัจจุบันของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

ตารางที่ 4.1 แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะทางกายภาพ	รูปร่างผอมบาง ผิวดำแดง สูงประมาณ 165 ซม. มีรอยสักทั่วตัว ขางพูด มีมนุษยสัมพันธ์ดี ใบหน้าเล็กเรียว แววดตาสนุกสนาน มีรอยสักบริเวณ ใต้คาง ขอบตา หลังหู และทั่วศีรษะ
อายุ	ปัจจุบันอายุ 18 ปี
จำนวนพี่น้อง	เยาวชนเป็นบุตรคนที่ 2 มีพี่น้องร่วมบิดามารดาทั้งสิ้น 2 คน
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	เป็นชุมชนขนาดเล็ก มีแหล่งมั่วสุมจำหน่ายยาเสพติด
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	บิดาและมารดาของเยาวชนแยกทางกันตั้งแต่เยาวชนเป็นเด็ก หลังจากนั้นเยาวชนอาศัยอยู่กับมารดาและพี่ชายรวมทั้งสิ้นสามคน ปัจจุบัน พี่ชายย้ายออกไปอยู่ด้วยตัวเองกับภรรยา เหลือเพียงเยาวชนและมารดาเพียงสองคน เยาวชนมีสัมพันธภาพที่ดีกับมารดา มารดาให้ความสำคัญและดูแลเอาใจใส่เยาวชนในเรื่องการศึกษา แต่เยาวชนมีนิสัยเกเร และเกียจคร้านจึงเรียนไม่จบ

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชน	เยาวชนมีนิสัยรักสนุก รักพวกพ้อง เกเร ไม่สนใจเรียน เยาวชนเรียนไม่จบ ป.6 เนื่องจากไม่ตั้งใจเรียน เริ่มเสพและขายยาบ้าหลังจากออกจากโรงเรียน เยาวชนรักสนุก ติดเที่ยว ติดเกมส์ ใช้ชีวิตกลางคืน เยาวชนใช้เวลาว่างไปกับการเล่นเกมส์ เที่ยวกลางคืน มั่วสุมเสพยาเสพติด และขี่รถมอเตอร์ไซด์เที่ยวเล่นกับกลุ่มเพื่อน
------------------------------	--

ตารางที่ 4.2 แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

รายการ	บุหรี	สุรา / เบียร์	สารระเหย	กัญชา	ยาบ้า
อายุที่เริ่มเสพ	10	10	13	11	11
จำนวนครั้งที่เสพ	20 ครั้งต่อวัน	นานๆครั้ง	นานๆครั้ง	นานๆครั้ง	8 ครั้งต่อวัน
ระยะเวลาที่เสพ	8 ปี	1 ปี	3 ปี	7 ปี	7 ปี

*หมายเหตุ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4 มีประวัติการเสพยาเสพติดประเภทอื่นๆอีกหลายชนิด เช่น ยาหลอนประสาทชนิดต่างๆ ยาอี ยาไอซ์ ยาเค ยาไฟไฟว์ ยานอนหลับ และอื่นๆอีกมาก

ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4 ถูกดำเนินคดีพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งที่ 4 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

ครั้งที่	ฐานความผิด	ระยะเวลาฝึกอบรม
1	ลักทรัพย์	14 วัน และประกันตัว
2	กระทำผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	1 ปี 6 เดือน
3	กระทำผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	2 ปี 6 เดือน
4 (ปัจจุบัน)	ร่วมกันทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส	อยู่ระหว่างการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกษา

1.2.5 ข้อมูลพื้นฐานผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

ประวัติชีวิตโดยย่อของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5 “เบ็ด(นามสมมติ)”

เบ็ดเป็นเด็กต่างจังหวัดที่พ่อแยกทางไปมีภรรยาใหม่ตั้งแต่เขายังเด็ก เบ็ดย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพพร้อมกับแม่ในช่วง ป.3 เบ็ดเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมปรกติมาโดยตลอด ไปเรียนหนังสือ เล่นกับเพื่อน กลับบ้านตรงเวลา เป็นเช่นนี้มาจนจบ ป.6 จึงย้ายโรงเรียน เมื่อเจอเพื่อนใหม่ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เบ็ดก็เริ่มเกเรตามเพื่อน เริ่มสูบบุหรี่ ทะเลาะวิวาท หนีเรียน กลับบ้านไม่ตรงเวลา ในช่วงนี้เอง เป็นช่วงที่แม่ของเบ็ดได้มีสามีใหม่ และเบ็ดก็เริ่มมีพฤติกรรมที่เหลวไหลมากขึ้น จึงเกิดความขัดแย้งกันขึ้นจากความเป็นห่วงของแม่ที่พยายามจะดูแลเบ็ด ให้มีพฤติกรรมไปในทางที่เหมาะสม แต่เบ็ดกลับปฏิเสธความหวังดีของแม่และหนีออกจากบ้านมาอาศัยอยู่กับเพื่อนตามลำพัง ช่วงนี้เองเป็นช่วงที่เบ็ดเริ่มกระทำผิดกฎหมายด้วยการลักเล็กขโมยน้อย ปล้นทรัพย์ ริดไถเงินผู้อื่น เพื่อนำมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนเอง ในที่สุด เมื่อไม่ได้ไปโรงเรียนเลย เบ็ดจึงเรียนไม่จบชั้น ม.2 และต้องเร่ร่อนอยู่ตามบ้านเพื่อน ดำรงชีวิตด้วยการกระทำผิดกฎหมายหาเงินใช้ไปวันๆ ซึ่งเบ็ดเองก็ไม่ได้มีความสุขกับชีวิตแบบนี้ ในที่สุดเบ็ดจึงกลับบ้านไปขอโทษแม่ และขอกลับไปเรียนอีกรอบหนึ่ง ซึ่งแม่ก็ยินดีและซื้อมอเตอร์ไซค์ให้คันหนึ่งเพื่อให้ใช้ขี่ไปเรียน เบ็ดตั้งใจเรียนได้เพียงแค่ช่วงเดียวและก็กลับไปมีพฤติกรรมเช่นเดิมอีก ประจวบกับเป็นช่วงที่แม่และพ่อเลี้ยงแยกทางกันทั้งสองชายของในบ้านแบ่งทรัพย์สินกัน เมื่อเรื่องแบ่งทรัพย์สินเรียบร้อย แม่จึงชวนเบ็ดกลับบ้านต่างจังหวัด แต่เบ็ดไม่ยอมกลับมาและขออยู่กรุงเทพโดยลำพัง โดยไปขออาศัยหอพักอยู่กับลูกพี่ลูกน้องของเบ็ด เมื่อแม่กลับบ้าน เบ็ดเป็นอิสระ จึงเริ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ในช่วงแรกเบ็ดทำงานรับจ้างในโรงงานเม็ทพลาสติกเพื่อหาเลี้ยงตนเอง แต่ในที่สุดเมื่อทนความลำบากไม่ได้ จึงกลับมาหาเลี้ยงด้วยการปล้นและริดไถเช่นเดิมอีก เขาใช้ชีวิตเช่นนี้อยู่ช่วงหนึ่ง จนกระทั่งได้รับการชักชวนจากรุ่นพี่ที่ร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ให้ลองขายยาบ้าดู เบ็ดลองนำยาบ้าไปขายให้กับแรงงานในโรงงานเม็ทพลาสติกที่ตนทำงานอยู่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้เสพกันอยู่แล้ว จากนั้นจึงขยับขยายไปจำหน่ายให้ผู้อื่น ด้วยรายได้จากการขายยาบ้าที่ดีกว่าการปล้น อีกทั้งการจำหน่ายยานั้นง่ายแล้วก็เหนื่อยน้อยกว่า เบ็ดจึงเลิกปล้นและเป็นผู้จำหน่ายยาบ้าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่ก็ทำได้ไม่นานนักก่อนที่จะถูกตำรวจล้อมซื้อจับกุมดำเนินคดีในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ เบ็ดถูกส่งตัวไปฝึกอบรมในบ้านเมตตาเกือบ 2 เดือน ลูกพี่ลูกน้องของเบ็ดรีบติดต่อแม่ของเบ็ดที่ต่างจังหวัดพร้อมกับนำเงินไปให้ 8000 บาท เพื่อนำไปประกันตัวเบ็ดออกมา หลังจากประกันออกมาเบ็ดติดคุมประพฤติ 1 ปี แม่จึงพาเบ็ดกลับไปอยู่ด้วยที่ต่างจังหวัดเป็นเวลา 1 ปี เมื่อพ้นคุมประพฤติเบ็ดก็กลับเข้ากรุงเทพมาอยู่กับลูกพี่ลูกน้องเพียงลำพังเช่นเดิม ในวันแรกที่กลับมาเบ็ดออกปล้นมอเตอร์ไซค์กับเพื่อนทันที โดยขอยืมกุญแจจี้จากคู่ซ่อมมอเตอร์ไซค์ที่รู้จักกัน แล้วส่งขาย

คู่แยกชิ้นส่วน เปิดปล้นมอเตอร์ไซด์เช่นนี้ได้เดือนกว่า รวมแล้ว กว่า 30 คัน จึงเลิกทำ ในช่วงนี้เปิดเป็นที่รู้จักดีแล้วในสังคมผิดกฎหมายและเด็กเกเร และเปิดก็เป็นผู้กระทำผิดกฎหมายอย่างเต็มตัวแล้วเช่นกัน เปิดเริ่มมีกลุ่มแก๊งค์มอเตอร์ไซด์ ออกเดริตเตร่วมค้าคิน หลังจากเลิกขโมยรถมอเตอร์ไซด์ เปิดก็กลับมารับยาบ้าจากรุ่นพี่จำหน่ายอีกครั้ง เปิดเริ่มมีเงินเยอะขึ้นจากการจำหน่ายยาบ้า ใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อ ติดเที่ยว ติดการพนัน มีเงินเท่าไรจึงไม่พอ และต้องหามาใหม่เรื่อยๆ ในที่สุดก็เกิดเหตุให้ต้องติดใจกับรุ่นพี่ที่เป็นแหล่งยาบ้าของเปิด จากการที่เปิดค้างจ่ายเงินค่ายาบ้าหลายงวด เปิดตัดสินใจไม่จ่ายเงินคืนและตัดสัมพันธ์กับรุ่นพี่ ทำให้เขาไม่มีแหล่งรับยาบ้ามาขายอีกต่อไป หลังจากนั้นชีวิตจึงตกต่ำลุ่มๆดอนๆ อยู่รอดไปวันๆ อาศัย ปล้นจี้ กระจากสร้อย วิวร้าง ลักขโมยเล็กๆน้อยๆ ไปเรื่อยๆ เปิดเริ่มเครียดกับชีวิตมากขึ้นอีกเมื่อแฟนของตนหนีไปคบกับคนอื่น เพื่อนก็ถูกจับหมดแล้ว เปิดจึงเหลือตัวคนเดียว ด้วยความลำบากและความเหงา เปิดจึงหาทางถูกจับด้วยการขโมยมอเตอร์ไซด์ต่อหน้ากล้องวงจรปิด เพื่อที่จะได้เข้าไปอยู่กับเพื่อนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เปิดถูกส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านเมตตา จากคดีลักทรัพย์ และถูกส่งต่อมาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกษา ซึ่งเป็นช่วงชีวิตปัจจุบันของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

ตารางที่ 5.1 แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะทางกายภาพ	ตัวไม่สูงนัก ผิวดำแดง ร่างกายล่ำสัน สูงประมาณ 160 ซม. มีรอยสักทั่วตัว แต่ไม่เยอะนัก น้ำเสียงไม่หนักแน่น ใบหน้ารูปไข่ แวตตาเป็นมิตร มีรอยสักบริเวณใต้คางและหลังหู
อายุ	ปัจจุบันอายุ 16 ปี
จำนวนพี่น้อง	เป็นบุตรคนเดียว
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยธรรมดา มีแหล่งจำหน่ายยาเสพติด
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	บิดาและมารดาของเยาวชนแยกทางกันตั้งแต่เยาว์วัยเป็นเด็ก หลังจากนั้นมารดาเยาวชนมีสามีใหม่ อยู่ร่วมกันกับเยาวชน มารดาเยาวชนเลี้ยงดูค่อนข้างตามใจ หลังจากนั้นไม่นานทั้งหมดก็ได้พากันกลับต่างจังหวัด ก่อนที่จะกลับมากรุงเทพฯอีกครั้งหนึ่ง และแยกทางกัน บิดาเลี้ยงเยาวชนแยกตัวออกไป มารดา กลับต่างจังหวัด เยาวชนอาศัยอยู่หอพักในกรุงเทพฯกับลูกพี่ลูกน้องถึงปัจจุบัน

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชน	เยาวชนมีนิสัยรักสนุก เอาแต่ใจและคล้อยตามเพื่อน เยาวชนออกจากโรงเรียนตอนอยู่ชั้น ม.2 เนื่องจากเกรง ไม่สนใจการเรียน แรกเริ่มอาศัยอยู่กับมารดาและบิดาเลี้ยง จนกระทั่งแยกทางกันจึงย้ายมาอยู่กับลูกพี่ลูกน้องโดยลำพังในปัจจุบัน ดำรงชีพด้วยการ รีดโก๋ จั๊ปลั่น และขายยาบ้า
------------------------------	--

ตารางที่ 5.2 แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

รายการ	บุหรี่	สุรา / เบียร์	สารระเหย	กัญชา	ยาบ้า
อายุที่เริ่มเสพ	14	14	-	-	15
จำนวนครั้งที่เสพ	10 ครั้งต่อวัน	เดือนละครั้ง	-	-	2 ครั้ง
ระยะเวลาที่เสพ	4 ปี	1 ปี	-	-	1 ปี

ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5 ถูกดำเนินคดีพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งที่ 2 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 5.3

ตารางที่ 5.3 แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

ครั้งที่	ฐานความผิด	ระยะเวลาฝึกอบรม
1	ร่วมกันลักทรัพย์	6 เดือน
2 (ปัจจุบัน)	กระทำผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	อยู่ระหว่างการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกษา

1.2.6 ข้อมูลพื้นฐานผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

การเริ่มกระทำผิดกฎหมายของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6 “หม่อง(นามสมมติ)” แม่ของหม่องแยกทางไปมีสามีใหม่ตั้งแต่หม่องยังเด็กเกินกว่าจะจำความได้ พ่อหม่องอายุได้ 7 ปี พ่อก็ป่วยหนักจนเสียชีวิต หลังจากนั้นหม่องก็อยู่ในความดูแลของอา ซึ่งหม่องเรียกอาคนนี้ว่า “ปู่” หม่องเป็นเด็กไม่ตั้งใจเรียนนัก และมักจะติดเล่นกับเพื่อนตามประสาเด็ก หม่องต้องขาลายมาโรงเรียนเป็นประจำจากการทำโทษขอปู จนครูสังเกตเห็นและตั้งใจจะเรียกคุณอามาอบรม หม่องเป็นห่วงคุณอาจึงหนีออกจากโรงเรียนตอน ป.2 และไม่ไปเรียนอีกเลย ชีวิตของ

เขาพลิกผันในวันหนึ่งที่หม่องกลับบ้านผิดเวลา และโดนคุณอาทำโทษด้วยการใช้คัตเตอร์กรีดแขน เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้หม่องเกิดความหวาดกลัว หม่องตัดสินใจหนีออกจากบ้านด้วยตัวคนเดียว ไปอาศัยอยู่วัด อาศัยข้าววัดกิน อาศัยกุฏินอน บวชเณร ช่วยงานวัดเท่าที่ทำได้ เขาใช้ชีวิตเช่นนี้อยู่ได้ 2 ปี ก่อนที่จะพบกับเพื่อนที่พาเขาออกไปอยู่นอกวัด และหาเลี้ยงชีพด้วยการลักเล็กขโมยน้อย จับปล้น จำหน่ายยาบ้า จนในที่สุดก็โดนจับกุมดำเนินคดีในข้อหาลักทรัพย์และครอบครองยาเสพติดให้โทษ ถูกส่งตัวไปฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุขิตารวมแล้ว 5 ปี การอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนานถึง 5 ปี ทำให้หม่องเรียนรู้สังคมในนี้จนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของตนเองหรือพูดได้ว่าเขาเติบโตมาในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในช่วงแรกของการปรับตัว เขาหุดหู่ กินไม่ได้ นอนไม่หลับ แต่ไม่นานนักเมื่อปรับตัวได้หม่องเริ่มมีความสุขกับบ้านใหม่ของตน หม่องพบเพื่อนใหม่ๆ มากมายหลายคนและยังคงคบหากันอยู่จนปัจจุบัน เมื่อพ้นโทษออกมาด้วยวุฒิการศึกษา ป.2 และ การล่องหลอมจากสังคมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หม่องยังคงขายยาเสพติดเพื่อหาเลี้ยงชีวิตตนเองเหมือนเช่นเคย โดยรับมาจากรุ่นพี่ที่รู้จักกันคนหนึ่งเพื่อนำมาขายปลีกให้กับคนในชุมชน หม่องไม่เสพยาเสพติดทุกชนิด ไม่เที่ยวเตร่ ไม่กินเหล้า และมักจะอยู่แต่ในที่ที่เงียบๆ จึงรอดจากการถูกจับกุมดำเนินคดีเมื่อมีการกวาดล้างได้บ่อยครั้ง แต่หม่องก็มีชีวิตเช่นนี้ได้ไม่ถึงปี ก่อนที่จะถูกล่อซื้อจับกุมในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ถูกส่งตัวไปฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านมุขิตา และส่งต่อมาที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา ซึ่งเป็นช่วงชีวิตปัจจุบันของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6 นี้ นั่นเอง

ตารางที่ 6.1 แสดงประวัติและลักษณะทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

หัวข้อ	รายละเอียด
ลักษณะทางกายภาพ	ตัวไม่สูงนัก ผิวขาว มีเชื้อจีน ไม่อ้วนไม่ผอม สูงประมาณ 160 ซม. มีรอยสักที่แขนซ้าย น้ำเสียงยัด ใบหน้าเรียว แหวดตาหงา ไม่มีรอยสักบริเวณหน้า
อายุ	ปัจจุบันอายุ 19 ปี
จำนวนพี่น้อง	เป็นบุตรคนเดียว
สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย	เป็นแหล่งที่อยู่อาศัย มีแหล่งมั่วสุมจำหน่ายยาเสพติดและบ่อนการพนัน
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	บิดาและมารดาของเยาวชนเสียชีวิตตั้งแต่เยาว์วัยเด็ก เยาวชนได้รับการเลี้ยงดูโดยอา จนกระทั่ง ถูกอาใช้มีดกรีดแขนทำโทษที่กลับบ้านดึก เยาวชนจึงกลัวและหนีออกจากบ้านไปอาศัยอยู่วัดตามลำพังในช่วงแรก และออกมาอาศัยอยู่กับเพื่อนด้วยตัวเองจนปัจจุบัน เยาวชนกล่าวว่าอาเคยมารับกลับบ้าน แต่

	เยาวชนไม่ยอมกลับโดยกระโดดหนีลงจากรถ เนื่องจากกลัวถูกใช้มีดกรีดแขนอีก
รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเยาวชน	เยาวชนหนีออกจากบ้านมาอาศัยอยู่วัดในช่วงแรก อาศัยชั่วคราวและนอนในกุฏิ ในช่วงหลังออกมาอาศัยอยู่กับเพื่อน ดำรงชีวิตด้วยการลักขโมยตามร้านขายของชำในช่วงแรก และขายยาบ้าในช่วงหลัง แต่เยาวชนกล่าวว่าไม่เคยเสพยาบ้า เยาวชนใช้เวลาว่างอยู่ร้านโต๊ะสนุกเกอร์ ร้านเกมส์ และขี่รถมอเตอร์ไซด์เล่นกับกลุ่มเพื่อน นอนหลับตั้งแต่รุ่งเช้าถึง 12.00 เป็นส่วนใหญ่ เคยทำงานเป็นพนักงานปั้มน้ำมัน คนขับรถส่งของ และขับรถแท็กซี่

ตารางที่ 6.3 แสดงประวัติการใช้ยาเสพติดผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

รายการ	บุหรี	สุรา / เบียร์	สารระเหย	กัญชา	ยาบ้า
อายุที่เริ่มเสพ	16	-	-	-	-
จำนวนครั้งที่เสพ	3 ครั้งต่อวัน	-	-	-	-
ระยะเวลาที่เสพ	2 ปี	-	-	-	-

ปัจจุบันถูกดำเนินคดีพิพากษาตัดสินให้ส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นครั้งที่ 3 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 6.3

ตารางที่ 6.3 แสดงประวัติการถูกส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

ครั้งที่	ฐานความผิด	ระยะเวลาฝึกอบรม
1	ร่วมกันลักทรัพย์	6 ปี
2	กระทำผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	1 ปี
3 (ปัจจุบัน)	กระทำผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	อยู่ระหว่างการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา

จากการแสดงให้เห็นถึงข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก จะเห็นได้ว่าการศึกษาถึงความ เป็นมาของชีวิตผู้ให้ข้อมูลหลัก จะทำให้เห็นถึงภาพรวมของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะมีผลให้เข้าใจในผลการศึกษาวิจัย และผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นประสบการณ์การ กระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายได้มากขึ้น ทั้งนี้จากการเปรียบเทียบข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้ง 6 คน จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมดล้วนได้รับการศึกษาพื้นฐานที่ต่ำ ขาดความอบอุ่นใน ครอบครัว จึงออกไปแสวงหาในกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนจึงกลายเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด ผู้ให้ข้อมูล หลักทั้งหมดอยู่ในแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด นำมาสู่พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดและการ กระทำผิดกฎหมาย โดยมักจะได้รับอิทธิพลหรือได้รับคำชักชวนจากเพื่อนหรือรุ่นพี่ที่มี ประสบการณ์การกระทำผิดกฎหมายมาก่อน นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมดอยู่ในสถานะที่ต้อง พึ่งพาตนเองตั้งแต่เด็กๆ จึงอาจทำให้การตัดสินใจในเรื่องๆต่างๆไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เหล่านี้จึงเป็นผลร่วมกันให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านี้เข้าสู่สังคมของผู้กระทำผิดกฎหมายซ้ำ และ นำไปสู่การมีพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำต่อไป ซึ่งจะอภิปรายอย่างละเอียดอีกครั้ง ในบทที่ 5

จากข้อมูลพื้นฐานการศึกษารายกรณี ไม่ว่าจะประวัติส่วนตัวและข้อมูลพื้นฐานของ เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายผู้ให้ข้อมูลหลัก รวมทั้งข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา สามารถทำ ความเข้าใจในภาพรวมของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนได้ดีขึ้น และนำมาสู่การเข้าใจในบริบทโดยรวม ของประเด็นศึกษาวิจัยได้อย่างชัดเจนกว่า

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับส่วนของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลเชิงลึกที่ได้จากการถอดเทปสัมภาษณ์ เชิงลึกในผู้ให้ข้อมูลทั้ง 6 ราย และจากบันทึกภาคสนามของผู้วิจัยที่ได้จากการใช้วิธีการเก็บข้อมูล ด้วยการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในสนามวิจัย เมื่อนำข้อมูลเหล่านี้มาวิเคราะห์ร่วมกันและจัด หมวดหมู่อย่างเป็นระบบตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแล้ว จะได้ประเด็นหลักทั้งสิ้น 3 ประเด็น คือ

1. บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
2. วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
3. การรับรู้ตนเองภายหลังได้รับการปล่อยตัว

โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกแสดงให้เห็นถึงบริบทเฉพาะตัวที่ใกล้เคียงกันในผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน ซึ่งบริบทเฉพาะตัวดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่มีมาพร้อมๆกับการเริ่มต้นชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลัก หมายรวมถึง สภาพแวดล้อมรอบตัว สังคมรอบข้าง สภาวะความเป็นอยู่ หรือแม้แต่สถานะทางเศรษฐกิจ ทางสังคม ทางการศึกษา ที่ติดตัวผู้ให้ข้อมูลหลักมาตั้งแต่เกิด อีกทั้งข้อมูลเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นถึงผลกระทบจากการมีอยู่ของบริบทเหล่านี้ต่อการกระทำผิดกฎหมายซ้ำของเยาวชน กล่าวคือ บริบทเฉพาะตัวของผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของพวกเขา ทั้งนี้บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำสามารถแสดงให้เห็นได้เป็น 5 ประเด็นย่อย คือ

- 1.บุคคลใกล้ชิดที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมาย
 - 2.สังคมย่อยที่อุดมไปด้วยการกระทำผิดกฎหมาย
 - 3.การมีต้นทุนในการสร้างอนาคตที่จำกัด
 - 4.สภาวะต้องดิ้นรนเอาตัวรอด
 - 5.สถานการณ์บีบบังคับ
- โดยทั้ง 5 ประเด็นย่อยมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 บุคคลใกล้ชิดที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงให้เห็นถึงบริบทแวดล้อมของพวกเขาที่มักจะมีบุคคลแวดล้อมใกล้ชิดไม่คนใดคนหนึ่งหรือหลายๆคนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกในครอบครัวหรือเครือญาติ เพื่อน รุ่นพี่ หรือคนรู้จักในละแวกบ้าน ดังตัวอย่างข้อมูลดังต่อไปนี้

“น้ำผมขายครับ” ID 2

“แต่ตอนนั้นไม่มีใครติดยา ยังไม่มีใครติดยา แต่คนในบ้านนี้ก็ขายยา กันเหมือนเดิม” ID 2

“คือตอนนั้นพี่ผมออกไปก่อนไง พี่ผมก็ทำรอ พี่ผมปล่อยแล้ว เค้าอยู่บ้านเค้าก็ทำ ยารออยู่ เนี่ยเค้าเพิ่งมาเยี่ยม เค้าก็รอผมอยู่ ยังบอกผมอยู่เลยว่าพร้อมยัง เก็บไว้ให้ ลูกน้องระดมึงไปทำอยู่ บ้าเค้าเอามาให้ก่อนเค้าเกม” ID 4

“บ้าเขารู้ ผมก็เลยฝากเขาขายไว้ ผมก็ให้ตั้งไว้ด้วยไง เขาก็ขายให้ผมด้วย” ID 5

“แล้วในซอยบ้านผมมีรุ่นพี่คือแบบเขาก็เกรโดนจับหลายรอบละ” ID 1

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาเพิ่มประวัติประจำตัวของผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2 ซึ่งข้อมูลที่ได้เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

“บิดาเยาวชนถูกจับกุมดำเนินคดีขอมียาบ้าเพื่อจำหน่ายและถึงแก่กรรมขณะถูกควบคุมตัวที่เรือนจำลาดยาว กรุงเทพมหานคร จากนั้นเมื่อประมาณต้นปี 2552 มารดาเยาวชนถูกจับกุมดำเนินคดีขอมียาบ้าเพื่อจำหน่าย ขณะนี้ถูกควบคุมตัวอยู่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร” รายงานคุมประพฤติ ID 2

ทั้งนี้บุคคลรอบข้างในสังคมของผู้ให้ข้อมูลหลักก็มักจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายของพวกเขา ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของการเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีของผู้ปกครอง การชักชวนไปในทางไม่ดีของเพื่อน การชักชวนทำสิ่งผิดกฎหมายของรุ่นพี่ผู้มีประสบการณ์ การสอนทักษะเฉพาะทางที่ใช้ในการกระทำผิดกฎหมาย เป็นต้น กล่าวได้ว่าผู้ให้ข้อมูลหลักได้รับอิทธิพลในการกระทำผิดกฎหมายส่วนหนึ่งจากบุคคลรอบข้าง ดังจะเห็นได้จากข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า การกระทำผิดกฎหมายของผู้ให้ข้อมูลหลัก มักเกี่ยวข้องกับบุคคลใกล้ชิด ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเพื่อนรุ่นพี่ หรือคนรู้จักใกล้ชิด

“ก็เอายาสูงมาก่อน ขายแล้วค่อยเคลียเงิน ชักพิกก็แยกย้ายกันไป ลุงก็โดนจับ ที่นี้ก็ไม่มีใครขายแล้วครับ ก็มีผมขายอยู่คนเดียว มีพี่แถวบ้านนะครับ เอามาให้ผมทำ” ID 2

“เขาพาไปห้องเขานั่งดูดยา ดูดไร่เจ๊ย ผมก็แบบรอดถามว่าเขาทำงาน ไร่เจ๊ย เขาก็มึนรู้มัยเนี่ยว่าทำงานไร ก็บอกว่าถูปล้นเงินเขา แล้วเขาก็ชวนผม แต่ผมก็ตัดสินใจเองด้วยไงเพราะผมต้องจ่ายค่าบ้าน” ID 1

“เพื่อนนะแหละพี่ เพื่อนชวน ตัวเราเนี่ยแหละถลอกโล” ID 4

“เพื่อนครับ มันก็แบบ หลิบ(นามสมมุติ)ว่างป่าว ผมบอกว่างมันก็บอก เนี่ยเอาเข้าไปให้พี่บ้านนี้เค้าหน่อย เอาไปส่ง หรือวิ่งไปเอา เอาไปส่งพี่ เค้าจ้างให้เอาไปส่ง แต่ก่อนเด็กๆอะพี่นี่ก็ออกปะ” ID 4

“พี่มันก็ถามๆอะพี่ มันก็แบบ เฮ้ยหลิบ(นามสมมุติ) มึงไม่เรียนแล้วทำไรวะ ผมก็ปล่าว มันก็ เออจันเดียวมึงมารอห้องกูเดี๋ยวกูยามาให้ มันก็บอกผม ขายแบบนี้ เท่านี้ๆ อย่างนี้ๆ นั่นแหละพี่ ผมก็ทำแบบนี้เรื่อยมา”

“แล้วที่นี้เจอรุ่นพี่ไง เป็นร้านรถวัยรุ่น ผมก็ชอบไปนั่งเล่นไง แล้วเค้าก็มาคุยกับผม ไปๆมาๆเค้าก็ชวนขาย เพราะเรารู้จักคนเยอะ เค้าก็เลยถามว่าจะลองทำดูไหม ผมก็เออ ก็ลองดู ก็เอาไปขาย ผมก็ทำมาเรื่อยๆ” ID 5

“ในที่สุดก็ได้ยกฟ้อง ผมก็กลับบ้าน วันแรกผมก็ขายเลย ไม่ได้ขายหรอก คือพี่ผมอะ น้ำผมอะ เขาขายอยู่แล้วอะ เค้าก็โยนยามาให้ผมดู ผมก็ไม่รู้จะทำไม ก็ดู ก็มีพี่อีกคนนึง ผมก็รู้จักแหละ พี่ผมก็ให้ไปหาพี่คนเนี่ย แล้วเขาก็เลยโยนยามาให้ผม ไม่ได้กะขายหรอก แต่สุดท้ายก็ขาย ยายอยู่ในมือทำไม” ID 3

“เค้าก็ใช้ให้ผม ต่อสายตรงให้ เค้าก็แบบ เฮ้ย หลิบ(นามสมมุติ) ลูกค้าไม่ได้ทั้งกฎแจ่วไว้ มีงสตาร์ทดี ผมก็บอกว่าทำไมไม่เป็นพี่ เค้าก็ เออๆ งั้นมีงมานี่ แล้วเค้าก็ทำให้ดูแบบเดียวเองพี่ มันก็สตาร์ทหวั่นเลย เออ พี่เค้าก็บอกผม เนี่ยแหละ เวลาแม่งขโมยรถก็มันก็ต่อสายสตาร์ทกันแบบนี้แหละ ผมก็จำเลยพี่ แล้วทีนี้ อีกสองสามวันถัดมาเพื่อนผมมันมารับผมไปดูรถแข่ง ดีๆ เนี่ยแหละพี่ ผมซ้อนไประหว่างทางผมก็ชวนเพื่อนผมว่า เฮ้ยขโมยรถเอาไม่วะ ภูต่อสายตรงได้ เนี่ยพี่เค้าพึ่งสอนกูมาเมื่อวันก่อนแบบเดียวเอง” ID 4

2.1.2 สังคมย่อยที่อุดมไปด้วยการกระทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงให้เห็นถึงภาพรวมของสังคมของผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีบรรทัดฐานทางสังคมเฉพาะตัว ซึ่งในบรรทัดฐานนี้การกระทำผิดกฎหมายถูกมองเป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวัน เห็นได้ดังประโยคต่อไปนี้

“พวกๆแถวบ้านผมมันก็ขายกันอยู่แล้วด้วย มันขายกันเยอะ มันก็หาได้ง่าย ทุกทีดูเนื้อมันต้องไปซื้อ แต่อันนี้เราก็ไปเอาจากพวกๆมาได้เลย” ID 3

“ตอนหลังผมก็เริ่มเอาแล้ว เพื่อนในซอยก็ไม่ได้เรียนด้วย ตอนนั้นยามันก็เริ่มเกลื่อน ตัวละร้อยกว่าบาทเอง” ID 3

“คนในซอยพี่ คนในซอยผมคิดงทั้งนั้นเลย” ID 4

“ก็ขายในละแวกแถวบ้านเนี่ยแหละครับ มันจะมีคนมาซื้ออยู่แล้วครับที่บ้าน ก็ขายไอ้พวกที่มาซื้อเนี่ยแหละครับ” ID 2

“ซื้อในซอยแหละครับ ในซอยบ้านผมมันมี ผมก็รู้ แต่ตอนนั้นผมยังไม่ยุ่ง” ID 2

“ก็มีคนซื้อครับ แถวนั้นคนในซอยเค้าก็มาซื้อกัน” ID 4

“ยาเป็นชีวิตประจำวันอยู่แล้ว เพราะเราไม่มีเงิน เราต้องใช้เงิน ซื้อนู่น ซื้อนี่” ID 4

ทั้งนี้ นอกจากข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งผิดกฎหมายแล้ว ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลักยังแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ในความแตกต่างทางสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งผิดกฎหมายของตน พวกเขารับรู้ได้ ถึงสิ่งแวดล้อม หรือสภาพแวดล้อมรอบๆตัวที่แตกต่าง

ออกไป รู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก ที่จะเข้าใจว่าจะไรถูกหรือผิดในสังคมของตัวเอง อีกทั้งรู้สึกว่าวิถีชีวิตพวกเขา ก็เป็นไปตามสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวที่แตกต่างออกไป ดังประโยคต่อไปนี้

"ก็เหมือนสิ่งแวดล้อมอะ ที่ทำให้ผมเป็นนี้ พี่อาจจะเจอสิ่งแวดล้อมของพี่ที่มันดีๆ"

ID 1

"เหมือนพี่อยู่ในสวนที่จัดเป็นระเบียบ ส่วนผมอยู่ในป่ารก มันยากอะที่พี่จะรู้ว่าเวลามันรกแล้วเป็นไง กับผมก็เหมือนกัน จะมองให้สวยมันก็ยาก เพราะยังงั้นมันก็ป่ารก" ID 1

"คือเราอยู่ในสภาพแวดล้อมนี้มา ถ้าจะให้เปลี่ยน เปลี่ยนเราคนเดียวมันก็คงจะเปลี่ยนไม่ได้หรอก จะดึงผมออกมาอยู่อีกสภาพแวดล้อมหนึ่งมันก็ไม่ได้อีก เพราะมันก็ไม่ใช่ที่ของผม" ID 1

"คือผมคิดว่าถ้ามันมีสองขอยแบบพี่ว่า แต่ละขอยมันก็ไม่ยุ่งกัน ขอยที่ชาย มันก็ไม่เอามาขายขอยที่ไม่มี ใ้พวกที่ทำผิดกฎหมายก็ไม่กล้ามายุ่งกับบคนดีๆ ก็เกรงใจฝั่งนู้น เพราะเค้าไม่ยุ่ง" ID 3

"มันเหมือนคนละโลกกันเลยพี่ ที่ผมอยู่ กับที่คนอื่นเขาอยู่" ID 4

2.1.3 การมีต้นทุนในการสร้างอนาคตที่จำกัด

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคนล้วนแสดงให้เห็นถึงสถานะที่จำกัดในการมีอนาคตที่ดี ไม่ว่าจะเป็น โอกาสทางสังคม รายได้ของครอบครัว การศึกษา หรือสภาพความเป็นอยู่ที่จำกัด ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าตนเองมีต้นทุนในการสร้างอนาคตที่จำกัด ดังข้อมูลต่อไปนี้

"แม่ติดคุกครับ พ่อตายไปแล้ว โดนตีตายในคุกครับ" ID 2

"คือทางบ้าน แล้วก็การศึกษามันน้อยครับ เราไม่รู้จะไปหางานไหนทำ เด็กด้วย พ่อก็ตาย แม่ก็ติดคุก" ID 2

"จบแค่ ป.6 ถ้าเกิดมารวยก็ไม่ทำแบบนี้หรอก" ID 2

"มันไม่เยอะขนาดนั้น แต่เมื่อเราจะไปทำงาน เราจะไปทำอะไรแค่ ป.6 วันหนึ่ง 200 ไม่พอหรอกพี่ ป.6 เต็มที่ก็ได้แค่วันละ 200 วันหนึ่งไม่พอแน่" ID 2

"ใช่พี่ เค้ามีพร้อมทุกอย่าง อย่างผมต้องหาเอง ทำไรเอง" ID 1

"เขาถามผมว่าทำมาก็ครั้ง ก็บอกว่าครั้งแรก ถามทำทำไม ก็บอกไม่มีตั้งค์ใช้" ID 1

1

"ไม่มีทางไป ไม่มีตั้ง ไม่มีอะไรเลย ชีวิตขึ้นๆลงๆ ไม่มีอนาคต อยู่รอดไปวันๆ" ID 5

5

2.1.4 สภาวะต้องดิ้นรนเอาตัวรอด

ข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงให้เห็นถึงสภาวะที่ต้องดิ้นรนทุกวิถีทางเพื่อเอาตัวรอดในแต่ละวัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีเวลาที่จะมาคิดเรื่องอื่นมากนัก นอกเหนือจากการดิ้นรนเอาตัวรอดในแต่ละวัน ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด ไม่ว่าจะถูกหรือผิด กฎหมาย สิ่งเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญรองลงมาจากความอยู่รอดของตัวเอง

“ลำบากพี่ แต่เราก็ยังสู้อะพี่ ยังทำอยู่ แต่เรายังไม่คิดตอนนั้นว่าผลที่ทำมันจะโดนจับแล้วโทษมันจะเท่าไร ตอนนั้นเรายังไม่รู้หรอก” ID 6

“รู้แต่ว่าต้องเอาตัวรอด ต้องหาตั้งคึกกินซังกินข้าวก่อน หาตั้งค์ช่วยชีวิตตัวเองไปก่อน แล้วก็โดนจับก็รู้ว่าชีวิตตัวเองเป็นไง” ID 6

“ข้างนอกนี่เราต้องดิ้นรน เราต้องทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด คือต้องอยู่ต่อไปเพื่อวันพรุ่งนี้” ID 5

“ดิ้นรนครับ มันก็แบบ ดึกว่าแบบ ต้องไปร่อยายแค้นคนๆเดียว เลี้ยงตั้งหลายคน” ID 2

“รู้พี่ แต่มันต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด เพราะไม่รู้ว่าจะไปทำอะไร” ID 2

“เพราะเราต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด” ID 2

“ต้องดูแลยาย ก็ดิ้นรน ก็ขายมา” ID 2

2.1.5 สถานการณ์บีบบังคับ

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก แสดงให้เห็นถึงบริบทหลายๆประการที่มีอิทธิพลร่วมกันเป็นสถานการณ์ที่บีบบังคับในชีวิตของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคนให้ต้องดำเนินชีวิตไปในรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย พวกเขา รู้สึกว่าบริบทในชีวิตของตนบีบให้เหลือทางเลือกน้อยลงในการเอาตัวรอดต่อไปในชีวิต พวกเขาไม่ได้รู้สึกที่ตนเองเป็นผู้เลือกชีวิตเช่นนี้ แต่พวกเขากลับรู้สึกที่สภาพการณ์ได้พาพวกเขามาอยู่ในจุดนี้เอง ดังข้อมูลที่แสดงให้เห็นต่อไปนี้

“ก็หลายๆแรงไขปะ อายุเราขนาดนี้ ไปทำงานใครเค้าก็ไม่รับ วุฒิเราก็ไม่มี ถ้าไม่ทำยากก็ไม่มีเงินให้เราเก็บ ให้เราใช้ ขอพ่อแม่บ้าง เค้าก็ไม่ให้เงินให้เรา” ID 4

“คือแบบ มันเลือกไม่ได้นะครับ เหมือนสถานการณ์มันบีบให้เราต้องเลือกนะครับ” ID 2

“ทีนี้มันก็เหมือนมันบีบเราอะพี่ คือถ้าเราไม่ปล้นเราจะเอาเงินที่ไหนกิน เราก็ต้องทำเหมือนเดิม” ID 1

“ถ้าเลือกได้ก็ตีตีพี่ ถ้าเลือกได้ก็ไม่อยากมาขายยาอีก” ID 2

“ถ้าเลือกได้ อยากทำงาน เรียนสูงๆ แต่เราไม่มีโอกาสอย่างนั้น” ID 2

ด้วยบริบทต่างๆที่เป็นอิทธิพลต่อชีวิตของผู้ให้ข้อมูล จึงเป็นผลให้พวกเขาารู้สึกว่าสถานการณ์ในชีวิตของเขาบีบบังคับให้พวกเขาต้องมีชีวิตเช่นปัจจุบันนี้ ทั้งนี้สถานการณ์ที่บีบบังคับสามารถแสดงให้เห็นได้เป็น 4 ประเด็นย่อยคือ

1. สถานการณ์บีบบังคับจากการไม่สามารถทำงานได้
 2. สถานการณ์บีบบังคับจากการต้องหาเลี้ยงตัวเองและครอบครัว
 3. สถานการณ์บีบบังคับจากการไม่มีที่ไป
 4. สถานการณ์บีบบังคับจากการบรรทัดฐานสังคมย่อยที่แตกต่าง
- โดยทั้ง 4 ประเด็นย่อย มีรายละเอียดดังนี้

2.1.5.1 สถานการณ์บีบบังคับจากการที่ไม่สามารถทำงานได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อยู่ในวัยเยาวชนประสบปัญหาในการหางานสุจริตทำ ด้วยศักยภาพที่จำกัด และอายุน้อย สิ่งเหล่านี้จึงเป็นสภาพการณ์ที่บีบบังคับให้พวกเขาต้องกระทำผิดกฎหมาย ทั้งในครั้งแรก และต่อเนื่องในครั้งอื่น

"ก็ไปหาสมัครงานเจ๊ ก็คนในซอยพาไป ตัวผมเล็กแล้วอายุก็น้อย ก็เลยแบบไม่มีใครเซารับ" ID 1

"ปล่อยมากก็เหมือนเดิมแหละ เราไปสมัครงานที่ไหนเขาก็ไม่รับ เพราะงานที่ทำได้เขาฝากๆทำ" ID1

"แล้วเราอายุอย่างงี้เราจะไปทำงานอะไร คำก็ไม่รับ" ID 4

"พูดตรงๆเขาก็บอกว่าจะเชื่อมึงดีมัยเนี่ยเอาเงินไปจ่ายค่าบ้าน ผมหม่อมมาเป็นพระเอกเลย ผมไม่ใช่ ก็ไม่ยอมทำอย่างนี้นะ แต่ไปสมัครงานแต่ไม่มีงานทำ" ID 1

2.1.5.2 สถานการณ์บีบบังคับจากการต้องหาเลี้ยงตัวเองและครอบครัว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักที่แม้จะอยู่ในวัยเยาวชนแต่ก็มีความต้องการในการใช้เงินเพื่อเลี้ยงชีวิตประจำวันของตนเองหรือครอบครัว ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของเงินที่จำเป็นต้องใช้ในแต่ละวันไปกับสิ่งต่างๆ ในขณะที่สถานภาพทางเศรษฐกิจของพวกเขาและครอบครัวมีไม่เพียงพอ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นเหล่านี้จึงเป็นสถานการณ์หนึ่งที่บีบบังคับให้พวกเขาต้องกระทำผิดกฎหมาย

"ไหนจะค่าน้ำมัน ค่าอะไร เสื้อผ้าก็ต้องใส่" ID 2

"ห่วงพี่ แต่ถ้าเราไม่ทำ เงินที่ได้มาก็ไม่พอ" ID 2

"ใช้ทุกวันอะพี่ ถ้าไม่มีเงินก็อยู่ไม่ได้ แม้กระทั่งข้าวกับน้ำก็ต้องใช้เงินซื้อ"

ID 2

"ไม่อยากจะขอพ่อแม่ใช้ เค้าก็ไม่ค่อยมี ไม่อยากทำให้เค้าเดือดร้อน เพราะถ้าเราไม่ขายยา เราก็ต้องขอเค้ากิน ไม่งั้นเราก็ไม่มีกิน ถ้าเราขายแต่เราไม่ขอเค้า เค้าก็มีกินของเค้า เราก็มีกินของเรา" ID 6

"ตอนนั้นผมไม่สนแล้ว ปล้นเค้าเอา กระชากสร้อยจากคอก็ทำ เอาหมดแหละ คือซื้อตแล้วตอนนั้นไม่มีตั้งค์ใช้แล้ว ออกปล้นอย่างเดียว" ID 5

"เมื่อก่อนผมช่วยทำงานหาเงินให้ยาย ผมไม่มีตั้งค์ใช้" ID 1

"เพื่อความอยู่รอด ต้องเลี้ยงตัวเอง ไหนจะเมียอีก" ID 2

"ตอนนั้นคือค่าบ้านไม่ได้จ่ายมาสองเดือนแล้ว ผมยังไม่โตเท่าไรแต่ผมก็มีความคิดนะ ก็คือ อยากรวยมันแหละ ไม่รู้จะทำไง" ID 1

2.1.5.3 สถานการณ์บีบบังคับจากการไม่มีที่ไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของบ้าน และครอบครัว หากขาดสิ่งเหล่านี้ไป ยิ่งเป็นการบีบให้ทางเลือกในการดิ้นรนเอาตัวรอดของเยาวชนน้อยลงไปอีก ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงสถานะไม่มีที่ไปของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน ซึ่งสถานะดังกล่าวกลายเป็นสถานการณ์ที่บีบบังคับพวกเขาต้องกระทำผิดกฎหมายเมื่อไม่มีที่ไปอื่นอีก

"อย่างผมเนี่ยยังมีบ้าน ยังเข้าบ้านได้ ไปหาง หาอา แต่คนอื่นนี่ไม่รู้ ถ้าไม่มีบ้านนี่ไม่มีทางไปเลยนะพี่" ID 6

"เราจะกลับไปไง เราไม่มีตั้ง ไม่มีงาน ไม่มีอะไรชักอย่างไร พอไม่มีที่ไป เราก็หมดหนทาง ต้องหาทางของเราเอง" ID 5

"ก็มันไม่มีทางไปอะ ไม่มีทางไปแล้วอะพี่ ไปไหนเค้าก็ไม่ต้อนรับแล้ว" ID 5

2.1.5.4 สถานการณ์บีบบังคับจากบรรทัดฐานทางสังคมย่อยที่แตกต่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลบางส่วนยังแสดงให้เห็นถึงบรรทัดฐานทางสังคมที่มีผลต่อพวกเขาที่จะต้องปฏิบัติตัวไปในแนวทางเดียวกันกับสังคมแวดล้อม ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ที่บีบบังคับให้เยาวชนต้องมีชีวิตไปตามสภาพแวดล้อมรอบตัว ซึ่งในที่นี้ก็คือสังคมของการกระทำผิดกฎหมายที่มีผลให้พวกเขาต้องกระทำผิดกฎหมายตามสภาพแวดล้อม

"มันก็เหมือนเป็นแกะดำใช่ปะ คือถ้าเราไม่ทำตัวกลมกลืน เราก็อยู่ไม่ได้" ID 1

"ถ้าชอยบ้านที่มีสิบลหลังขายยากันหมด แล้วมีพี่คนเดียวไปเรียนไม่ทำ
ผิด พี่จะรู้สึกยังไงอะ" ID 1

"คือมันเป็นเรื่องมันแบบนี้อยู่แล้ว มันไม่มีอะไรจะให้คิดจริงๆ" ID 3

"ก็ไม่รู้สิ แถวบ้านผม มันก็ทั้งชอย แบบที่ผมบอกพี่ มันก็เป็นมาตั้งแต่
เด็กๆ ผมก็ไม่รู้จะทำอะไรเหมือนกัน" ID 3

บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ไม่ว่าจะด้วยอิทธิพลของสภาพแวดล้อมรอบตัว สังคมและบุคคลรอบข้าง สภาพความเป็นอยู่ หรือแม้แต่สถานะทางเศรษฐกิจ ทางสังคม ทาง การศึกษา ทั้งหมดนี้เป็นสภาพและสภาพแวดล้อมที่บีบคั้นให้เยาวชนต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพ ที่เป็นอยู่ ในบริบทดังกล่าวนี้ เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำรู้สึกว่าตนเองอยู่ในสถานะที่ต้องดิ้นรนเอาตัวรอด ประกอบกับสภาพแวดล้อมรอบตัวที่ผิดกฎหมายอยู่แล้ว การกระทำผิดกฎหมายอยู่ใน ลักษณะที่เป็นที่ยอมรับ เป็นเรื่องง่ายที่สามารถทำได้ทันที จึงอาจกล่าวได้ว่าบริบทในด้านต่างๆ ของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านี้เชื่อเป็นอย่างยิ่งให้เกิดการกระทำผิดกฎหมายไม่ว่าจะในครั้งแรก หรือ การกระทำผิดต่อเนื่องในครั้งต่อมา ซึ่งในบางรายก็เริ่มกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่องก่อนจะ รู้ตัวด้วยซ้ำว่าจะอะไรถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจึงมีอิทธิพลต่อการ กระทำผิดและกระทำผิดซ้ำของเยาวชนเป็นอย่างยิ่ง

2.2 วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

เมื่อเยาวชนเริ่มกระทำผิดกฎหมายและเข้าสู่ชีวิตผิดกฎหมายอย่างเต็มตัว ก็จะเป็นการ เริ่มต้นของวิถีชีวิตรูปแบบหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะตัว และเติบโตไปพร้อมๆ กับการดำเนินไปในวิถี ชีวิตนี้ อีกทั้งความเคยชินและการมีตัวตนเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำก็มีผล เป็นแรงเหนี่ยวรั้งที่ยึดเหนี่ยวให้เยาวชนกลับสู่หรืออยู่ในวิถีชีวิตเดิมของตนต่อไป ข้อมูลจากการ สัมภาษณ์เชิงลึกและการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้เห็นถึงภาพรวมของชีวิตเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ จากมุมมองของผู้ให้ข้อมูลหลักเอง ดังนั้น ข้อมูลที่น่าสนใจจึงเป็นทั้งประสบการณ์ภายนอก สภาพแวดล้อม สังคม บริบท หรือประสบการณ์ภายใน ทักษะ ความคิด ความรู้สึก ที่ถูกนำเสนอ ร่วมกันให้เห็นถึงชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

อย่างไรก็ตาม สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น ทุกคนล้วนถูกดำเนินคดีมามากมายหลาย ครั้ง ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาจึงสลับเปลี่ยนไปมา อยู่ระหว่างภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชน และภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ดังนั้น ในประเด็น วิถีชีวิตของเยาวชน ผู้กระทำผิดซ้ำ จึงสามารถแยกแยะให้เห็นได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง ชีวิตนอกศูนย์ฝึกและ

อบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และส่วนที่สอง ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

2.2.1 ชีวิตนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้เห็นถึงลักษณะร่วมที่แสดงให้เห็นภาพรวมของการดำเนินชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำขณะอยู่นอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งลักษณะร่วมดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นได้ 4 ประเด็นย่อย คือ

1. ความฟุ่มเฟือยในวัตถุ
 2. ชีวิตสนุกสนานปฏิเสธความลำบาก
 3. การเข้าสู่วงจรของการกระทำผิดกฎหมาย
 4. การเกิดสถานะทางสังคมในสังคมผิดกฎหมาย
- โดยทั้ง 4 ประเด็นย่อย มีรายละเอียดดังนี้

2.2.1.1 ความฟุ่มเฟือยในวัตถุ

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคน ว่าเป็นลักษณะชีวิตที่เงินหามาได้ง่าย และใช้ง่ายเช่นกัน เงินทั้งหมดไปกับการเที่ยว กับยาเสพติดกับการแข่งรถ ทำให้วิถีชีวิตนี้ต้องการเงินมาหล่อเลี้ยงมากกว่าปกติ ค่านิยมเรื่องวัตถุจึงตามมาพร้อมกับเงินที่เฟ้อและความฟุ่มเฟือยในวิถีชีวิตนี้

“มันไม่ต้องใช้ก็ได้ครับ แต่วันหนึ่งมันก็ต้องกินต้องใช้ รถก็ต้องซื้อต้องซ่อม เสื้อผ้าก็ต้องซื้อ ไปเที่ยวต้องใช้เงิน” ID 2

“ตัดสินใจทำยา อย่างแรกเลยพี่ เงินเราไม่มี เที่ยว เล่นเกมส์” ID 4

“คิดเรียบร้อยแล้วพี่ ว่าทำไมเราไม่มีอย่างเค้าวะ ทำไมรอบที่แล้วมันมีวะ มันก็ต้องดึงกลับมาก่อนเว้ย ให้มันเหมือนรอบที่แล้วหน่อย มีมอไซค์ มีมือถือ มีรถขับ” ID 4

“ไปกะไอ้จิม(นามสมมุติ) ไปทะเลบ้าง ไปต่างจังหวัดบ้าง หมดครั้งละสองสามพัน สองสามพัน ดิดผู้หญิงด้วยตอนหลัง” ID 5

“ผมก็เอาเงินไปซื้อนู่นซื้อนี่ ซื้อเกมส์ ซื้อคอมมาเล่น ซื้อนู่นซื้อนี่ แล้วก็เอาเงินมาเที่ยวด้วย” ID 3

“ก็เยอะ ผมทำรถทุกวันเลย แต่งทำมันทุกวัน” ID 3

“มีรถสามคัน พี่โน้เองคันนึง อีกคันนึงแต่งทำรถแข่งเลย แล้วเอานูโวพี่ ผมไปทำรถแข่งอีกคัน แล้วก็รถเก่งพี่ผมอีกคัน” ID 3

“ก็อยากมีรถไว้ขี่เหมือนกันแบบวัยรุ่น กำลังเป็นวัยรุ่น ผมก็เก็บรถคันนั้นไว้ แล้วผมก็ปะยาง คราวนี้มีรถบีบ ไม่มีตั้งค์ แต่เริ่มมีความคิดที่จะปล้นแล้ว” ID

1

“อยู่ข้างนอกเราก็ใช้เงินเก่งด้วย เทียวนู่นเทียวนี่” ID 4

“เกมส์พี ผมถลุงกับเกมหมคนั้นแหละ” ID 4

“เพื่อนผมก็เริ่มดูตลก ดูไอซ์ด้วย แต่ตอนนั้นไม่ค่อยติด ดูวันต่อวัน เวลาไปเทียวเฉยๆ ช่วงนั้นเริ่มมีตั้งติดตัวเรื่อยๆ จะมีตั้งติดตัวที่ละพันสองพัน” ID

5

“ที่นี้ก็ขายยาที่เหลืออยู่ ได้ตั้งมาห้าพัน เงินก็เพื่อ ซื้อเสื้อผ้า เทียว ดูไอซ์” ID 5

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้เห็นได้ว่าวิถีชีวิตของการกระทำผิดนั้น เป็นชีวิตที่ฟุ่มเฟือย ชีวิตจึงเต็มไปด้วยค่านิยมทางวัตถุ ซึ่งระหว่างที่เยาวชนอยู่กับความเคยชินในชีวิตที่ฟุ่มเฟือยและเงินที่หามาได้ง่ายนั้น ขณะเดียวกันก็เป็นแรงหนึ่งหนึ่งที่เป็นผลให้พวกเขาติดขัดที่จะกลับมาใช้ชีวิตธรรมดาที่เงินหามาได้ยากกว่ามาก และอาจจะต้องเริ่มต้นจากการไม่มีอะไรเลย ในขณะที่เคยมีเงินเทียว มีรถขี่ มีโทรศัพท์ มียาเสพติด เหล่านี้เป็นความยึดอัดในใจ และในที่สุดก็จะกลายเป็นแรงบีบให้เยาวชนต้องกลับมากระทำผิดกฎหมายในวิถีชีวิตเดิมอีก

“มันรู้สึกมีไม่เหมือนกับที่เราเคยมีนะครับ จากที่มีสี่ห้าแสนติดตัว ก็มีแค่สองสามหมื่น” ID2

“คิดเรียบร้อยแล้วพี่ ว่าทำไมเราไม่มีอย่างเค้าวะ ทำไมรอบที่แล้วมันมีวะ มันก็ต้องดึงกลับมาก่อนเว้ย ให้มันเหมือนรอบที่แล้วหน่อย มีมอไซค์ มีมือถือ มีรถขี่” ID4

“จะให้กลับไปรับจ้างเขา ได้เงินวันละสองร้อยมันก็ไม่ไหว” ID 1

2.2.1.2 ชีวิตสนุกสนาน ปฏิเสธความลำบาก

ข้อมูลจากการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักที่ติดอยู่กับความสนุกสนาน เพื่อน การเทียวเตร่ และยาเสพติด จนชีวิตเคยชินกับความสนุกสนาน ไม่มีความอดทนต่อความยากลำบาก ดังข้อมูลที่แสดงให้เห็นต่อไปนี้

“ผับที่ แถวพระรามสาม โคตรดัง วันแรกก็ไปเลย มันก็เอา ไอซ์ไป เอาไฟไฟไป เอาเคไป เอาอะไรมาๆทั้งหลายอะไปหมดเลย ผมก็ละเลย จนมา ยับๆแล้วนะ ผมก็ไปต่อที่บลูโซนราชวัตร(นามสมมุติ)กับที่ผมต่อ” ID 4

“อยู่บ้านเฉยๆเป็นเดือนเลย แต่ออกเที่ยวทุกวันเลยนะ เที่ยวเม่ง ทุกคืน ไม่หยุดไม่หย่อน” ID 4

“ก็ไม่เยอะพี ก็ปรกติ ออกไปมันก็มีเลย เหมือนเดิมนะแหละ มีเงินเก็บ เกือบๆแสนแล้ว เที่ยวบ่อยเหมือนเดิม” ID 2

“เล่นเกมพี ช่วงนั้นผมติดเกมส์ บ้านช่องไม่กลับ แม่ต้องมาตามร้าน เกมส์อะ อีกร้อยช่วงนั้นเล่นเกมแล้วก็แบบ เอาเข้าไปขายร้านเกมส์ด้วย ก็ขายๆ ขายพวกคนมาเล่นอะ” ID 6

ด้วยความเคยชินกับชินกับชีวิตที่สะดวกสบาย จึงเป็นการยากที่จะเปลี่ยนวิถีชีวิตตัวเองให้เป็นแบบคนทั่วไป จากการวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักเกิดความเบื่อหน่ายและลำบากเมื่อต้องออกจากวิถีชีวิตนี้ ความรู้สึกเบื่อหน่ายและลำบากดังกล่าวนี้เป็นแรงหนืดที่ย้อนทำหน้าที่เป็นแรงบีบให้เยาวชนต้องกลับมาสู่วิถีชีวิตเดิมที่สะดวกสบายและสนุกสนาน

“จริงเลยพี มันเปลี่ยนไม่ได้ เราเคยเป็นแบบนี้ ให้เราเปลี่ยน แล้วเราจะไปทำอะไร เราเคยสนุก เคยเซฟ เคยเล่น เคยเที่ยว จะให้มาเป็นจับกังหรือไปแบกข้าวสารคลองเคย หรือมาเป็นลูกจ้างทำงานงกๆ” ID 4

“อยู่สบายแต่มันไม่มีเพื่อนพี แบบ เข้าเย็นเข้าบ้านแล้ว มันเบื่อ ก็เลยกลับมาพี พอกลับมามันก็มีทางเดียวที่จะหาเงินได้” ID 5

“ทำพวกเม็ตพลาสติก ทำได้เดือนกว่าๆ ผมก็เลิกทำออกมาเที่ยวเล่นกับเพื่อน มันน่าเบื่อพี” ID 5

“คือเราเคยเที่ยวจี ตอนกลางคืนไปไหนมาไหน อยู่ๆให้อยู่นิ่งๆ มันไม่ไหว” ID 5

“รอบแรกผมออกไป ผมก็ไปอยู่อย่างจี ไม่กี่เดือนผมทนไม่ไหวแล้ว ต้องออกไปหาเพื่อน” ID 5

“เคยทำงานกับลุงตอนเด็กๆ มันลำบาก” ID 2

2.2.1.3 การเข้าสู่วงจรของการกระทำผิดกฎหมาย

เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเข้าไปอยู่ในวิถีชีวิตผิดกฎหมาย ก็คือการเข้าไปอยู่ในสังคมของผู้กระทำผิดกฎหมาย ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักกับสังคมรอบข้าง ซึ่งพวกเขาจะคลุกคลีอยู่ในสังคมผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน ข้อมูลยังแสดงให้เห็นถึงสัมพันธ์ภาพที่กว้างขึ้นขณะอยู่ในสังคมผิดกฎหมาย ทั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมดมีสัมพันธ์ภาพที่กว้างขวางในแวดวงผู้กระทำผิดกฎหมาย ตั้งแต่เพื่อนสนิทไปจนถึงสายงาน

“พอออกไปมันก็มีแบบภาวะ ยิ่งแบบเรามีชื่อที่เราอิงมา เราขายยา คนที่เรารู้จักนะ ก็แบบช่วยเหลือเราตลอด เพราะ เราไม่เคยสร้างแผลไว้ มีใครเอ่ยเราเรารู้จักหมด ออกไปถึงก็มีคนโยนให้เราเลย” ID 2

“ก็ซื้อกันมาเรื่อยๆ เหมือนมีหลายๆสาย ถ้างานสายนี้ขาดก็มาเอาสายนี้ สายไหนขาดก็ไปเอาอีกสายหนึ่ง งานก็ไม่ขาดตอน” ID 2

“ก็ทำยาเหมือนเดิมพี่ คนเดิมมันก็ยังอยู่ เราก็เอามันมาทำเหมือนเดิมแหละ” ID 4

“ที่นี้พอขายไปเรื่อยๆ ก็เริ่มมีคนรู้จักเยอะ ก็เริ่มมีคนเอาปืนมาจำ เอาอะไรมาจำ ผมก็ซื้อปืนมา” ID 3

“ก็คนแถวนั้นแหละพี่ คนในซอยมันก็เดินมาเอานะพี่ พอตอนหลังเค้าเริ่มรู้จักกัน ตอนหลังส่วนใหญ่มันจะโทรมา เพราะเดี๋ยวนี้ผมมีของตลอดแล้วไม่ต้องวิ่งไปมาไปเอาแล้วไง มันก็จะโทรมาถาม แล้วมันก็เข้ามาเอาเองนะแหละ” ID 4

“แต่ตอนนั้นจำได้ ออกมาปั๊บ ผมก็โทรหาเพื่อนเลย ว่าเฮ้ยกูออกมาแล้วเว้ย มันก็เออๆ มึงอยู่ไหนเนี่ยเดี๋ยวกูไปรับ กูเลี้ยงเอง เมียพี่ผมก็ หลิบ(นามสมมุติ)ไปปาวเนี่ยคืนนี้ ผมก็ไปดิ ผมเอาหมดแหละ” ID 4

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน ซึ่งสัมพันธภาพนี้มักจะมีส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิดกฎหมายซ้ำๆ

“วันแรกเลย ออกไปประมาณตอนเย็นนะ ผมไปหาพี่ผมตอนกลางคืน เข้าก็โยนยามาให้ผม แล้วก็ให้ตั้งผมมาใช้” ID 3

“พี่ผม ลูกพี่ผม เค้าทำอยู่แล้ว ออกมาถึงผมเอ่ยปากเค้าก็โยนยาให้เลยคราวนี้ก็เหมือนกัน” ID 4

“มันก็ห่วงเพื่อนไง มันเพื่อนอะ แบบโดนกระที่บอยู่ เราก็คงไปแล้ว” ID

“แล้วที่นี้ผมก็ไปยิงคน คือน้องผมมันโดนฟันไง ผมก็ไปยิง แล้วก็ซื้อทำงานนี้ มีวัยรุ่นข้างนอกมา จะลองบิทยา มาไว้วายมาปล้น ก็มาบอกผมกัน ผมก็เลยขับรถไปตักหน้าชอย ไปยิงพวกมัน แล้วไอ้พวกนั้นตอนหลัง มันล่อน้องผมไปนอกชอยไปฟันน้องผมอีก ผมก็ตามไปยิงอีก” ID 3

เมื่อเยาวชนเข้าไปอยู่ในสังคมผิดกฎหมายแล้ว สัมพันธภาพที่มีในสังคมนี้ก็จะทำหน้าที่เป็นแรงเหน็ดคอยรั้งพวกเขาเอาไว้ ไม่ให้ออกจากวิถีชีวิตเดิม ข้อมูลที่ได้จากผลการวิเคราะห์ ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลจากสัมพันธภาพในสังคมผู้กระทำผิดกฎหมาย ในลักษณะและรูปแบบของแรงเหนี่ยวรั้งให้ผู้ให้ข้อมูลหลักกระทำผิดกฎหมายซ้ำ

"ผมไม่ได้คิด ผมออกมาอะ ก้าวชาลงมาบีบ พวกเพื่อนที่ผมก็เดินมาแล้ว ว่าไงใจ(นามสมมุติ) ผมก็ว่า เอ้อ ว่าไงเนี่ย อะไรแบบนี้ ผมก็ ไม่รู้จะทำไง ผมก็ เอา เขาก็เอามา" ID 3

"ผมก็ไม่รู้แหละ คือผมรู้ว่ามันผิด แต่ผมก็ยังทำอยู่ พวกเพื่อนมันทำกัน เรา ก็ตามๆ เพื่อนอยู่ก็อยู่ เพื่อนไปก็ไป" ID 3

"ไม่มีอะไรหรอก ก็ไม่ได้คิด คือ ผมลงจากแท็กซี่มา มันก็มารอหน้าบ้าน ผมแล้ว" ID 3

"ก็เนี่ยแหละ ถ้าเราอยู่กับเพื่อน เพื่อนมันทำกัน แล้วเราไม่ทำ เราจะทำ อะไร" ID 5

"ออกไปก็อยากเรียนนะพี่ แต่เรียนไม่ได้แล้ว สักมาขนาดนี้มันก็ยาก" ID

6

2.2.1.4 เกิดสถานะทางสังคมในสังคมผิดกฎหมาย

เมื่อชีวิตดำเนินผ่านไป ในสังคมผิดกฎหมายนานเข้า ก็จะเริ่มเกิดเป็นตัวตน หรือสถานะทางสังคม หรือตำแหน่งในสังคมของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำขึ้นมา ข้อมูลที่ได้จากการ สัมภาษณ์ แสดงให้เห็นถึงการรับรู้ตัวตน สถานะและตำแหน่งทางสังคม ของผู้ให้ข้อมูลหลักใน สังคมของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

"ส่วนมากจะเป็น เอ ด้วยกันที่มีรถแบบนี้ ผมซื้อรถแบบนี้มา คนอื่นเค้า จะได้รู้ด้วย ผมก็รู้คนอื่น ก็ต้องงานกันสะดวก ก็ขายงานอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เวลาไป ไทเหม้งานก็ซื้อรถเทสไป แต่ถ้าปรกติก็ซื้อรถคลิ๊ก" ID 2

"ก็ยังไม่เหมือนเดิมครับ คนที่เราเคยมี มันก็มีเหมือนเดิม คนที่ยังเกรงใจ มันก็ยังเกรงใจเราเหมือนเดิม" ID 2

"ก็สายอื่นๆครับ ผมเอาเอง ตอนที่ผมขายผมก็รู้จักกับพวก เอ เยอะ เหมือนกัน แล้วยังซื้อรถเทสด้วย ยิ่งง่าย เพราะชื่อเรามา มันก็มีอยู่แล้ว แล้วยังไปยิงมา ด้วย มันก็ดัง คนรู้จักก็เยอะ" ID 2

"ผมโทรศัพท์ เค้าก็เอามาให้ เค้าก็เก็บตั้ง แล้วก็โยนยาให้ผม แล้วเด็กใน ซอยยาหมด มันก็มาเอากับผม ผมก็เก็บตั้ง" ID 3

“คือเด็กในซอย เค้าเอางานจากผมหมด ผมคุมเด็กในซอยหมด” ID 3

“ก็มีเข้าอยู่ตลอด เพราะเวลาที่ผมงานหมด เขาก็จะโทรมาหาผม” ID 3

นอกจากนี้ ข้อมูลบางส่วนยังแสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักต้องการที่จะอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ จากการที่ได้รับการยอมรับจากสังคม หรือการมีสถานะใดสถานะหนึ่งในสังคม

“ไซพี่ ข้างนอกนี่เรื่องเงินนี่ หลังๆผมไม่ได้ทำเพื่อครอบครัวแล้ว แต่ผมทำเพื่อให้เพื่อนๆยอมรับ ต้องการให้มีคนรอบข้างตัวเราเยอะๆ ไม่ได้แคร์หรอกว่าจะจริงใจกับเราหรือเปล่า เราแค่ต้องการเป็นใครซักคนนึง” ID 1

“แต่ก่อนอยู่ข้างนอก ผมไปแบบ ซอยไหนๆ เด็กวัยรุ่นก็วิ่งหนีผม บอกตรงๆว่าภูมิใจอะ ใสเด็กพวกนี้แม่งไม่กล้ายุ่งกะเรา” ID 1

จะเห็นได้ว่าในวิถีชีวิตของการกระทำผิดนั้น ผู้ให้ข้อมูลหลักมีสถานะทางสังคมที่ได้รับการยอมรับจากคนอื่น แต่การออกจากวิถีชีวิตดังกล่าวเขาอาจไม่เหลือสถานะทางสังคมที่ผู้อื่นยอมรับเลย การได้รับการยอมรับในสถานะทางสังคมจึงเป็นเหมือนแรงหนืดที่รั้งเยาวชนไว้ให้อยู่ในวิถีชีวิตเดิมต่อไป

“เราทำดี๊ คนเดินผ่าน ไม่ทัก ไม่อะไร แต่พอเราทำผิดดี๊ พอเดินผ่านมาหน่อย ก็แบบเฮ้ย แซง(นามสมมุติ)มาแล้ว ยกมือไหว้ เด็กรุ่นน้องยกมือไหว้ มันกลัวเรา” ID 1

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว วิถีชีวิตนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนเหล่านี้ แตกต่างออกไปจากเยาวชนวัยเดียวกันในสังคมอื่นๆ เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมีชีวิตที่เป็นอิสระจากการหาเลี้ยงวิถีชีวิตของตนเองด้วยวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะถูกหรือไม่ถูกกฎหมาย เมื่อรวมกับวุฒิภาวะที่จำกัด ชีวิตประจำวันของเยาวชนเหล่านี้จึงมีลักษณะสนุกสนานและพุ่มพวย ซึ่งบริบทเหล่านี้ไม่ได้ช่วยให้พวกเขาหยุดกระทำผิดแม้แต่น้อย กลับเป็นการพัฒนาวิถีชีวิตของตนเองให้อยู่ในสถานะที่ถอนตัวได้ยากลำบากขึ้นไปอีก ไม่ว่าจะเป็สังคมที่มี หรือการรับรู้ตนเองต่อสังคมแวดล้อม เมื่อถึงจุดหนึ่งที่องค์ประกอบเหล่านี้เข้มขึ้นพอ มันจึงพัฒนาเป็นชีวิตทั้งชีวิตของเยาวชนแต่ละคน และแน่นอนว่ามันเป็นชีวิตเดียวที่เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้มี หากไม่อยู่ในวิถีชีวิตนี้ก็ไม่รู้จะไปทำอะไรเหลือแต่ชีวิตที่ว่างเปล่า มันจึงเป็นแรงหนืดที่รั้งให้เยาวชนต้องอยู่ในวิถีชีวิตนี้ต่อไป

“เนี่ยพี่ ไม่มีตั้ง ไม่มีอะไรเลย โทษศพก็ไม่มี ไม่มีอะไรซักอย่าง อยู่
ปล่าวๆเลย แต่เสื้อผ้ามีหมดนะพี่ ผมเอาของพี่มาใส่ เมียพี่ผมเข้าซื้อข้าวไว้ให้ แต่พี่
ผมยังไม่ออกมา ผมก็เอามาใส่แมงชีบหายหมด แต่ผมไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีบ้าน ไม่
มีรถ ไม่มีเหี้ยอะไรเลย” ID 4

การที่วิถีชีวิตดังกล่าวนี้ฝังรากลึกลงในชีวิตของเยาวชน หากมองประเด็นนี้ในมุมมองของ
ตัวบุคคลในเชิงแรงผลักดันภายใน อาจเห็นได้ว่าสิ่งเหล่านี้กำลังทำหน้าที่เป็นแรงหนืดที่คอยรั้งให้
เยาวชนเหล่านี้ยังคงอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ซึ่งนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายซ้ำ
อยู่เรื่อยไป

2.2.2 ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลที่มติดศูนย์ฝึก
และอบรมเด็กและเยาวชนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตพวกเขา กล่าวคือสำหรับผู้ให้ข้อมูล
หลัก การเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซ้ำๆกันหลายครั้งนั้น สถานที่แห่งนี้ไม่ได้
ทำหน้าที่แยกพวกเขาออกจากชีวิตผิดกฎหมาย แต่นับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผิดกฎหมาย
ของพวกเขา ชีวิตของพวกเขาขณะอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก็ยังคงวนเวียนอยู่ใน
สังคมและวิถีชีวิตเดิมๆ ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนักนอกจากการถูกจำกัดอิสระ

“ก็แบบเพื่อนมาเยี่ยมมี มั่นกับอก เออ เขี่ยข้างนอกรออยู่ มันตัดจากวงนี้ไม่ได้
เราก็คิดว่าออกไปอยู่กับไอ้นี้ๆ” ID 3

“ผมปล่อยธันวาเนี่ยพี่ เค้าก็ถามจะเอาไรไปว จะเอาอะไรไปเลย จะให้ไอ้บัง
(นามสมมุติ)มันซื้อมารอไว้ ผมกับอกออกไปผมขอยืมก่อนซักร้อยสองร้อยเม็ดพอตั้งตัว
พี่ผมมันกับอก มีออกมาเหอะ ออกมาก่อนเหอะ เดี่ยวจัดไปเลย โทรส่ง โทรศัพท์ เอา
ให้พร้อมเลย” ID 4

“ผมก็ไม่รู้ว่ามันจะได้อะไรครับ เพราะสิ่งที่อยู่ในนี้มันจำเจนะครับ ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง ทุกวันก็เหมือนเดิม เจอคนเดิมๆ ที่เดิมๆ เหมือนเดิม แต่ว่ามันออกไป
ไหนไม่ได้เท่านั้นเองครับ” ID 2

ข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนแสดงถึงบรรทัดฐานของชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชน ที่แตกต่างจากสังคมอื่นๆ ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงบรรทัดฐานทางสังคม ที่การกระทำผิด
กฎระเบียบทำให้พวกเขาได้รับการยอมรับมากขึ้น และยังให้เห็นว่ามีช่วงที่เขาต้องปรับตัว ปรับ

ความรู้สึกกับการอยู่ในบรรทัดฐานดังกล่าว ซึ่งเป็นการปรับตัวและเดินเข้าสู่วิถีชีวิตผู้กระทำผิดไปในขณะเดียวกัน

“มันไม่เหมือนกันกับข้างใน ข้างในนี้เราเลือกที่จะทำผิด เพราะทำไปแล้วมันมีผลดีกับเรา แล้วคนในนี้มันมองความผิดไม่ใช่เรื่องแปลก” ID 1

“ไม่เหมือนคนข้างนอกรู้ คนข้างนอกทำงาน ต้องได้เงินมา ทำเพื่อหาเงินอยู่รอด แต่อยู่ข้างในก็เหมือนกัน เราตีกันอย่างงี้ มันก็เป็นที่ยอมรับ มันก็ไม่ต่างจากการหาเงินข้างนอกนะ” ID 1

“คือว่า เหมือนเราหวังไว้หลายอย่าง แล้วมันผิดหวังนะพี่ หวังว่าจะให้เค้ามาเยี่ยม หวังว่าจะได้ปล่อยไวๆ มันเหมือนหวังลมๆแล้งๆ เลยกเล็กหวังดีที่ว่า หวังไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา แล้วถ้าเราจะอยู่ เราก็คงต้องทำตัวให้กลมกลืนกับสิ่งแวดล้อม” ID 1

ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้เห็นถึงลักษณะร่วมที่แสดงให้เห็นภาพรวมของการดำเนินชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำขณะอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งลักษณะร่วมดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นได้ 5 ประเด็นย่อยคือ

1. มิตรภาพในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
2. ข้างในสบายใจกว่าข้างนอก
3. การรอกเวลาออกไปสู่วิถีชีวิตเดิมภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
4. ความคุ้นเคยในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทำให้ไม่กลัวการกระทำผิด

กฎหมาย

5. การรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต
- โดยทั้ง 5 ประเด็นย่อย มีรายละเอียดดังนี้

2.2.2.1 มิตรภาพในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกทำให้เห็นได้ว่า สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลักเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำที่ผ่านการเข้าและออกศูนย์ฝึกและอบรมมาบ้างแล้วนั้น พวกเขาจะมีสังคมซึ่งมักจะเป็น เพื่อน หรือกลุ่ม อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอยู่แล้ว หรืออาจจะมีกลุ่มเพื่อนและสังคมเพิ่มขณะอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

“ก็ไม่ค่อยดีอะพี่ แต่มันไม่กลัวแล้ว เพื่อนๆแถวบ้านเข้ามาเยอะแยะเลย”

ID 4

“ตอนนั้นก็คือแบบไม่ถือว่าลำบากมาก ก็สบาย ก็ยังมีเพื่อนมีอะไรอย่างเนี่ย อยู่ไปเรื่อยๆเดี๋ยวก็มีเพื่อนมีอะไรยังเงี้ย” ID 2

“ที่นี้พอเข้าไปมีเพื่อน เพื่อนก็มีพวกรูๆ ผมก็มีแบ็ค ผมก็สบายแล้ว สามวันก็ออก ก็ไม่ทันได้คิดอะไร” ID 3

“แล้วที่นี้พอเข้ามารอบนี้ก็เริ่มแบบ มีคนให้ความสนใจเยอะ ก็มีเพื่อนมาเยี่ยมเรื่อยๆ เหมือนเราไม่อยู่ตัวคนเดียวแล้ว” ID 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงมิตรภาพที่เกิดจากวิถีชีวิตที่มีลักษณะอยู่ร่วมกัน กินนอนร่วมกัน รับผิดชอบร่วมกัน ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก สังคมในนี้มีความใกล้ชิดและจริงใจกว่าข้างนอก นอกจากนี้ข้อมูลยังแสดงให้เห็นว่าในชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น พวกเขา มักจะได้เจอเพื่อนเดิมๆ หรือเพื่อนใหม่ดีๆ ในนี้ มากกว่าภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

“ข้างในมันแบบทั่วถึง ซี้กัน อยู่ข้างในนี้เรากินนอนด้วยกัน อาบน้ำด้วยกัน เดินเล่นด้วยกัน คบกันเป็นปี ข้างนอกนี้ เราหมดมันก็หายเรามีมันก็มา มันไม่เหมือนกับคนข้างใน” ID 6

“แต่อยู่ข้างในนี้ ไม่มีเงินก็มีเพื่อน บางคนก็ซี้กัน ก็คุยกัน ก็ดีกัน” ID 6

“เพื่อนข้างนอกมันกินด้วยกัน มันไม่ได้นอนด้วยกัน สูงสิ่งกันก็แค่ข้ามคืน เดี่ยวมันก็แยกย้าย ไม่เหมือนข้างในนี้มันกินนอนด้วยกันตลอดเวลา เหมือนมีข้าวห้าห่อ มันกินด้วยกันยี่สิบคน มันก็ช่วยกันหาทางกินกันยังไงให้พอดี มันก็รักกัน มีเรื่องอะไรกันมันเอาหมด มันไม่ยอมกันหรอก” ID 4

“ที่นี้คบคนในคุกมันก็ตีอย่างพี คือเวลาเราโดนจับเนี่ย มันจะมาเยี่ยมเรา แล้วเวลามันโดนจับนะ มันจะไม่จีเรา เหมือนอย่างผมเวลาโดนจับนี้ผมไม่เคยจีเพื่อนผมเลย ต่อให้ตำรวจกระเทิบผมให้ตายผมยังไม่บอกเลย” ID 4

“ตอนเราอยู่ข้างในเราก็ยังมีพมมีเพื่อน อย่างนี้เพื่อนมันไม่เห็นเราเลย มันลืมเราไปหมดแล้ว แต่ข้างในนี้มันรักกันจริง กินนอน อาบน้ำ ทำทุกอย่างด้วยกันหมด” ID 6

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังแสดงให้เห็นอย่างต่อเนื่องว่า มิตรภาพที่ดีที่เกิดขึ้นภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น ยังคงความเหนียวแน่นเมื่อพวกเขาออกไปจากสถานที่นี้ อย่างไรก็ตาม มิตรภาพที่เกิดขึ้นนี้ บางครั้งอาจเป็นมิตรภาพที่เอื้อให้ผู้ให้ข้อมูลสร้างเครือข่ายกระทำการผิดกฎหมายร่วมกัน

“ผมก็ชวนกันไปออกไปเฮฮาอยู่กับเพื่อนในนี้เนี่ยแหละ เจอกันในศูนย์ออกไปก็เลยเป็นเพื่อนกัน” ID 4

“คนข้างในนี้ปล่อยออกไปแล้วไปเจอกัน ถึงเราหมดเราก็ยังคงคบกันอยู่ ก็ยังอะไรกันอยู่เหมือนเดิม อยู่ข้างนอกนี้ผมคบแต่กับคนข้างในเท่านั้นแหละ คนข้างนอกนี้บางคนเอง” ID 6

“เวลาเราออกไปนี้ เรามีเบอร์เพื่อนข้างในเราโทรหาได้เลย ว่าเราอยู่ตรงนี้ๆ เดี่ยวมันก็มาหาเลย ที่นี้มันก็เริ่มเจอกันบ่อยๆแล้ว เวลาเราลำบากเราอยากให้มันช่วยเหลือเราก็โทรไปหามัน หรือบางที่มันลำบากมันก็โทรหาเรา หรือใครมีงานก็โทรหากัน เราก็ต่างคนต่างเติมที่อยู่แล้ว อย่างนี้ มันจะเข้าใจกันพี่” ID 4

นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังแสดงให้เห็นถึงทัศนคติ ความคิด ความรู้สึกที่มีต่อสังคมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งในบางครั้งพวกเขา รู้สึกว่ามันเป็นสังคมที่น่าอยู่ จากการที่สถานที่แห่งนี้มีเพื่อน หรือกลุ่มสังคมของพวกเขาอยู่ และที่สำคัญผู้ให้ข้อมูลรู้สึกได้รับการยอมรับและรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมากกว่า

“มันเหมือนเป็นจุดประสงค์เราอยู่แล้ว เราอยากมีเพื่อน อยากให้คนสนใจเรา พอเข้าไปอยู่ข้างในรอบสองนี้ก็เริ่มเจอเพื่อนเรา เจอเพื่อนเก่าๆ เราก็ไม่ค่อยเครียดแล้ว เรื่องญาติอะไรนี่เราก็ไม่ได้สนใจแล้ว” ID 1

“อยากเข้ามาหาเพื่อนเลยพี่ตอนนั้น มันรู้สึกไม่มีเพื่อน ไม่มีใครเอาใครแล้วตอนนั้น” ID 5

“คือผมอยากโดนจับมาตั้งนานแล้ว เพื่อนผมเกมตั้งแต่สงกรานต์แล้ว ผมก็อยากเข้าไปอยู่กับเพื่อน” ID 5

“คือปัญหาของเรานะพี่ เพื่อน สังคม เราไปที่ไหนมันก็ไม่มีคนต้อนรับเรา ไม่รู้จะทำไปทางไหนก็หาว่าเราอย่างงี้ อย่างนี้ ข้างในนี้มันไม่ต้องคิดอะไรแบบนั้นเลย” ID 4

2.2.2.2 ข้างในสบายใจกว่าข้างนอก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย และความรู้สึกผ่อนคลาย หรือความรู้สึกสบายใจ จากการอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จนเป็นเหมือนแหล่งพักพิงของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ แม้จะยึดอัดจากการถูกจองจำ แต่เยาวชนบางคนก็ยังอยากอยู่ในศูนย์ฝึกมากกว่า

“บางทีผมยังคิดเลยว่าอยู่ข้างในนี่สบายกว่าข้างนอกด้วยซ้ำไป เพราะพุดง่าย ๆ เราหลับมารอบสองนี่ก็เรียกว่า เราก็ขาใหญ่แล้วไชปะ อยู่ข้างนอกนี่ทำอะไรก็ต้องทำเอง เงินก็ต้องหาซื้อข้าวเอง เสื้อผ้าใส่เสริจก็ต้องซักรเอง ไม่มีใครทำให้เรา จะนอนแต่ละที่ แต่ละที่ ก็ระแวงแล้วระแวงอีก บางทีคิดแบบ อยู่ข้างในมันก็สบาย” ID 1

“ผมเลยอยากเข้ามาหาเพื่อน มาพักสมองข้างในดีกว่า อย่างน้อยก็มีเพื่อน แล้วข้างในมันก็ไม่อะไรกันมากด้วย” ID 5

“กลายเป็นอยู่ข้างในสบายกว่า พักสมองเราไปด้วย” ID 4

“มันสบายคนละอย่างนะพี่ ข้างนอกนี่มันมีทุกอย่าง เอาว่าข้างนอกนี่สบายใจลำบากกาย ข้างในนี่สบายกายลำบากใจ” ID 6

“บางที่อยู่ข้างในมันมีเหต ดีกันแบบนี้ เราชู้ว่าทำไปเราต้องต่อคดี แต่กลับไม่คิดไงพี่ คิดว่าแบบ ต่อก็ต่อดิกลัวอะไร อยู่สบายอยู่แล้ว ข้าวก็ไม่ต้องหา เดี๋ยวก็มีคนเอามาให้กิน เสื้อผ้าก็มีคนซักรให้ เราจะไปเครียดทำไม” ID 1

2.2.2.3 การรอเวลาออกไปสู่วิถีชีวิตเดิมภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นความคิดของผู้ให้ข้อมูลหลักที่ทำให้เห็นได้ว่า พวกเขา รอและเตรียมพร้อมที่จะกลับไปสู่วิถีชีวิตเดิมของพวกเขาภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ข้อมูลยังแสดงให้เห็นถึงการใช้เวลาที่มีพิจารณาถึงความผิดพลาดของตนเองและคิดหาทางปรับปรุงเพื่อไม่ให้ต้องถูกจับกุมดำเนินคดีซ้ำอีก หรือให้อยู่ข้างนอกได้นานที่สุด โดยที่ไม่ได้หยุดกระทำผิดกฎหมาย ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า การอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของพวกเขาได้มากนัก

“ก็มีแบบ คิดว่าเออ ถ้าตอนนี้อยู่ข้างนอกจะทำอะไร เพื่อนๆจะทำอะไร อยู่ ป่านนี้เพื่อนทำอะไร ผมนั่งทำอะไร” ID 3

“ผมก็คิดว่าออกไปจะทำไ้ดี กลับไปเจอสภาพเดิมมันก็ทำอีก ที่นี้ก็ยอมรับความจริง มานั่งคิดว่าทำไ้ให้มันไม่พลาด ให้มันปลอดภัย” ID 3

“อย่างที่ผมบอกเราก็คอยคิดอยู่ตลอดว่า ทำไ้ให้เราไม่ต้องกลับมาเพราะพลาดอีก คิดถึงเรื่องข้างนอกด้วย” ID 2

“ไหนๆเราจะไ้ดีแล้ว ก็ใช้เวลาข้างในมาทบทวนว่าทำไ้ไม่ถึงพลาด เพราะยังไ้เราก็ไ้ทำดีแน่นอน เพราะเราลงมาแล้ว” ID 1

“แต่คิดว่าข้างนอกนี้ เออ ตอนอยู่ข้างนอกนี้มันเป็นไ้วะ ตอนนี้นั้นก็โมงก็ยามวะ เราข้างนอกจะทำอะไรอยู่วะ เฮ้ยตอนนี้สามทุ่มเว้ญจะทำอะไรอยู่วะ เฮ้ยสี่ทุ่มถูกกลับมาแล้วนี้หว่า หกโมงถูกยู่โทรศัพท์ที่ อะไรว่ากันไป สามโมงหาหญิงแล้ว สามโมงออกหาหญิง เข้ามาบ้าน หกโมงคุยกับเพื่อน ไปนั่งร้านเกมส์ สามทุ่มกลับบ้าน คุยกับเพื่อนเสร็จกลับบ้าน มาต่อเที่ยงคืนหนึ่ง คุยเรื่องยาแล้ว ขายยาเคลียร์ยา เคลียร์ตั้งค์ตอนเช้าอะไรแบบนี้ว่ากันไป มันไ้เหมือนกันหรอก” ID 6

“แต่สำหรับผมการเข้ามาอยู่ข้างใน ถ้าออกไปมันจะทำให้ผมรอบคอบขึ้นไ้ไม่ต้องมาพลาดเรื่องเดิมๆอะไรแบบนี้ แต่ผมก็ยังทำผิดอยู่” ID 1

“ก็มาคิดว่าทำไ้เราถึงพลาด เราถึงมาอยู่ที่นี่ ออกไปทำไ้ไม่ให้พลาดอีก ครั้งแรก ผมคิดแบบนี้มากกว่า” ID 2

“แล้วแบบมันก็ทำให้รอบคอบขึ้น เราออกไปเราก็คิดแล้ว ทำไ้เดี่ยวเราต้องกลับมาอีก เพราะคงไ้มีใครอยากอยู่ข้างในหรอก เราก้ทำตัวให้รอบคอบกว่าเดิม แต่เราก้ยังทำผิดอยู่ไ้” ID 1

2.2.2.4 ความคุ้นเคยในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทำให้ไม่กลัวการกระทำผิดกฎหมาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความคุ้นเคยต่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าเป็นบทลงโทษเมื่อกระทำผิดกฎหมาย เมื่อพวกเขาผ่านประสบการณ์การใช้ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนไปแล้ว พวกเขาจะรู้สึกคุ้นเคยและมีทัศนคติในทางที่ดีขึ้นกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

“คือพอเข้าไปอยู่แล้วมันไ้ได้น่ากลัวอย่างที่คิด คือแบบ มันไ้ไม่อยากเข้าไป ไ้ไม่อยากโดนจับอีก แต่โดนก็ไ้เป็นไร” ID 2

“แต่พอโดนจับก็ไ้คิดอะไรมาก” ID 2

“เพราะเรารู้แล้วไง ว่าข้างในมีอะไรบ้าง จริงๆ มันไม่ได้มีอะไร น่าเบื่อกว่า
น้ำมันเอง” ID 2

“ไม่กลัวถ้าจะเข้ามาอีก คือมันรู้แล้วว่าเป็นยังไง เราก็แค่ทำตามที่มีมัน
เคยเข้ามา” ID 3

“ไม่รู้จะกลัวทำไม เราารู้ว่ามันเลี้ยวๆได้ ถึงเลี้ยวไม่ได้อย่างมากก็
กลับมาอยู่นี้อีก มันก็น่าเบื่อ แต่มันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องว่าจะทำหรือไม่ทำ” ID 3

“แล้วพอโดนจับรอบสองนี่ไม่ใช่เรียสแล้ว คือเราเคยโดนจับเราไม่คิดอะไร
แล้ว รู้แล้วอะไรเป็นอะไร” ID 5

เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักคุ้นเคยในบทลงโทษของการกระทำผิดกฎหมาย พวกเขาจึง
ไม่กลัวที่จะกระทำผิดกฎหมาย ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลที่
แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความคุ้นเคยในบทลงโทษทางกฎหมาย ทำให้พวกเขากระทำผิด
กฎหมายได้อย่างไม่ต้องเกรงกลัวกฎหมาย

“ครั้งแรกนี่ เฮ้ยๆตำรวจมาเว้ย วิ่งหนีป่าราบเลย แต่พอโดนจับแล้ว ตืด
คุกมาแล้ว เวลามีคนตะโกน เฮ้ยตำรวจมา เราก็เออ ให้มันมาไปดิ เป็นเหี้ย
อะไร” ID 4

“ในซอยบ้านเลย มันมีตำรวจไง นอกเครื่องแบบยืนอยู่ ผมก็เอะใจแล้ว
หละ แต่ไม่ได้สนใจอะไร คือก่อนโดนจับเนี่ย เราจะกลัวตำรวจ แต่พอโดนจับ
แล้วเนี่ย เราจะไม่กลัวตำรวจแล้วพี่” ID 3

“ไม่รู้คิดพี่ มันนิ่งแล้วอะพี่ ครั้งแรกมันกลัวไปหมดเลยว่าจะต้องเจอ
อะไรบ้างวะ ไปโรงพักแล้วจะเป็นไง จะไปไหนจะชวยยังไงต่อวะนี้ แต่พอโดน
จับติดคุกแล้ว มันไม่คิดมากแล้ว มันก็รู้แล้วว่ามันไม่มีอะไร มันทำอะไรกูไม่ได้
นี่หว่า เดี่ยวมันจับเสร็จมันก็ส่งไปที่นั่น ที่นี้ พอออกไป ตำรวจมา ก็มาไปดิ มา
ทำเหี้ยอะไร กูจะยิงแม่งให้ด้วยซ้ำไป เราไม่กลัวแล้ว ที่นี้มันยืนอยู่ ผมก็เดิน
สวนไปเลย” ID 4

“ไม่กลัวถูกจับนะพี่ คือเราเคยถูกจับแล้ว มันเรียกคุ้ย เราก็เถียง หลั่งๆ
เลยยังไม่กลัว ขายต่อหน้ามันเนี่ยแหละ ถ้าไม่เดินมาใกล้ๆ ผมก็ไม่วิ่ง ให้เข้า
มาซักสองเสาไฟฟ้าก่อน” ID 4

“ก็อย่างที่บอกนะพี่ เรื่องกลัว ที่นี้มันไม่กลัวอะไรแล้ว แต่ก่อนนี่ผมซ้กแล้ว
พอเข้ามาแล้วออกไปไม่กลัวอะไรอีกเลย” ID 5

2.2.2.5 การรับเอาศูนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของ วิถีชีวิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงทัศนคติของผู้ให้ข้อมูลที่มีต่อศูนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งหลังจากที่พวกเขาผ่านการเรียนรู้อัตนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้ว ทัศนคติที่พวกเขามีต่อศูนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนกลับเป็นไปในทางที่ดีมากกว่าทางที่แย ทำให้เยาวชนที่ผ่านการเรียนรู้อัตนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้วมีโอกาสที่จะเอาศูนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของตน อันจะนำมาสู่ความไร้ประสิทธิภพของการกักขังในศูนยฝึกลงและอบรมในฐนระบบทลงโทษทางกฎหมาย และนำมาสู่การกระทำผิดซ้ำ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลหลายๆคนแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่พวกเขารับรู้อัตนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของตน

“ในความคิดผม ผมว่าทุกคน ส่วนใหญ่เด็กหลายรอบมันจะคิดแบบนี้
ศูนยฝึกลงคือบ้าน ได้ปล่อยคือไปเที่ยว” ID 2

นอกจากพวกเขาจะไม่เกรงกลัวการถูกส่งตัวมาอยู่ในศูนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนแล้ว ในบางครั้งศูนยฝึกลงและอบรมเด็กและเยาวชนกลับถูกใช้เป็นสถานที่พักตัวเพื่อหลบเลี่ยงจากคดีร้ายแรงของตนเสียด้วยซ้ำ หรือในบางกรณีก็เป็นสถานที่ที่เยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายใช้เป็นที่พักพิงยามตกอับไม่มีที่ไปอื่นอีก ดังข้อมูลต่อไปนี้

“อย่างบางที่ข้างนอกตำรวจแรงๆ เขาก็หาทางมาอยู่ข้างใน มาพักตัว พักชื้อก่อน แล้วค่อยออกไปใหม่ เขาโดนคดีเสพ มันก็ได้เข้ามาพักตัว ดึกว่าโดนจำหน่าย เป็นปี” ID 6

“ทุกคนมันก็มีช่วงเวลาแหละที่ บางช่วงมันก็ร้อนก็ต้องหาทางหลบ หลบข้างในนี้มันก็ปลอดภัยสุด ผมก็มี ไร่เปิด(นามสมมุติ)ก็มี แต่ละคนก็อาจจะร้อนกันคนละเรื่อง อย่างผมไม่อยากจะโดนใหญ่ๆ เขาก็รับทำอะไรเล็กๆให้เข้ามาอยู่ข้างในก่อน หรือบางที่เรานมด ไม่มีตั้งแล้ว ไม่เหลืออะไรแล้ว เขาก็ทำเล็กๆ เข้ามาอาศัยข้างใน มาเจอเพื่อน หรือบางที่ มันเพื่อนหายหมด ไม่มีใครยุ่งกะเราแล้ว หายหน้ากันหมดแล้ว เรียกว่าเก็บแตกแล้ว เขาก็หาทางเข้ามาอยู่ข้างในดึกว่า” ID 6

“เบบนี้เง็กเงินหมด ไม่มีทางไป ที่นี้ก็กลุ่มเลย มานั่งคิดว่าแม่งเฮ้ย ทำไรดีวะ ผมก็บอกกับเพื่อน เฮ้ย แม่ง อยากรูกจับหวะ” ID 5

เมื่อทัศนคติต่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนทำให้บทลงโทษนี้เสื่อมประสิทธิภาพลง เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจึงเห็นโอกาสที่จะใช้ประโยชน์จากจุดนี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักมองช่วงเวลาระหว่างที่ยังเป็นเยาวชนอยู่เป็นโอกาสที่จะกระทำผิดกฎหมายได้อย่างเต็มที่ จากการที่ผู้ให้ข้อมูลเรียนรู้ถึงบทลงโทษในฐานะเยาวชนบอกว่า

“ผมก็บอก เออมืออะไรใหญ่ๆรีบเอามาให้ทำเลย อายุจะพ้นสิบแปดแล้ว ติดตอนนี่ก็ไม่มีอะไร อย่างมากก็อยู่ในนี้ ยังสบายอยู่” ID 5

“เรารู้จักตรงนี้แล้ว มันก็ไม่ได้อะไร ออกไปเราก็สบายใจได้ว่าเราอายุเรายังไม่ถึง ยังทำได้อยู่ ติดน้อย บางทีมันก็เลยตัดสินใจยาก แล้วสุดท้ายก็ทำ” ID 1

“ทำอะไรได้ มีงานอะไรตอนนี้ทำได้ผมก็รีบทำ เดี่ยวอายุถึง จะทำอะไรหนักๆ มันทำไม่ได้แล้ว คุณใหญ่นี้แค่ยามืดนั่งเม่งตัดมา 3 ปี” ID 4

“ผมคิดนะคือแบบ พี่ผมเคยพูดกับผมไว้คำนึง จำวันนั้นเลย ผมยังเด็กนะพี่ เค้าพูดว่า จะทำอะไรก็รีบทำ อายุ 18 แล้วทำไม่ได้แล้ว ไปอยู่คุกใหญ่นี้มันนานแล้ว มันก็เหมือนจุดชนวนให้เราเอาใหญ่ เต็มที่เลย เริ่มไม่แคร์ชีวิตแล้ว” ID 1

วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในศูนย์ฝึกนั้น ยังคงเป็นวิถีชีวิตเดิมที่วนเวียนอยู่ในสังคมผิดกฎหมาย ด้วยสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยเพื่อนผู้กระทำผิด และบรรทัดฐานของสังคมภายในศูนย์ฝึกที่เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำคุ้นเคย เมื่อรวมกับสภาพแวดล้อมที่ค่อนข้างดี ปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตที่ครบถ้วน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงไม่ต่างจากบ้านอีกหลังของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ซึ่งก็คือการรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตน เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจึงไม่เกรงกลัวที่จะต้องกลับเข้ามาในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอีกหากจำเป็น จึงไม่เกรงกลัวที่จะกระทำผิดกฎหมายในระหว่างที่ยังเป็นเยาวชนอยู่ ซึ่งหากกล่าวถึงแรงหนัดจากวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น ในบางกรณีวิถีชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำกลับทำหน้าที่สนับสนุนแรงหนัดเหล่านั้นให้มีผลได้ง่ายขึ้นในการผลักพวกเขากลับเข้าสู่วิถีชีวิตเดิมอันเป็นวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำต่อไป และนำมาสู่การกระทำผิดกฎหมายซ้ำในที่สุด

2.3 การรับรู้ตนเองหลังได้รับการปล่อยตัว

ช่วงชีวิตสั้นๆที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าช่วงอื่นๆของชีวิตการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ก็คือ ช่วงพ้นโทษที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ก่อนที่จะกระทำผิด กฎหมายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้นแสดงให้เห็นถึง ทิศต่อชีวิตของตนเองหลังจากได้รับการปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งส่วน ใหญ่แล้วเป็นความรู้สึกที่เป็นแรงเสริมให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมายซ้ำและวนเวียนอยู่ในวิถีชีวิต เดิมของตน โดยการรับรู้ตนเองหลังได้รับการปล่อยตัวนี้สามารถแสดงให้เห็นได้เป็น 3 ประเด็นย่อย คือ

1. โดนจับครั้งแรกก็ต้องมีครั้งต่อไป
 2. ถูกประทับตราในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย
 3. ทำดีไม่มีความหมาย
 4. การรับรู้ถึงความคุ้มค่าในชีวิตที่ผ่านมา
- โดยทั้ง 4 ประเด็นย่อย มีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 โดนจับครั้งแรก ก็ต้องมีครั้งต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคนรู้สึกว่าเคยกระทำผิด กฎหมายมาแล้วหลายครั้ง ทั้งที่เป็นและไม่เป็นคดีความ ซึ่งตัวพวกเขาก็ไม่รู้ว่าไม่มีหรือไม่มีคดีอะไร ติดตัวอยู่หรือไม่ ก็คดี จะถูกดำเนินคดีอีกเมื่อไหร่ อีกทั้งก็ยังคงวนเวียนอยู่ในชีวิตผิดกฎหมาย ข้อมูลจึงแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลเมื่อได้รับการปล่อยตัวออกมาอยู่ข้างนอกว่าพวกเขา รู้สึกว่าเป็นเพียงเรื่องชั่วคราวที่จะได้อยู่อย่างอิสระภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

“ก็โดนจับครั้งแรก ก็ต้องมีครั้งที่สอง” ID 2

“ก็ไหนๆ มันต้องเกมอยู่แล้วอะพี่ ยังไงวันเนี่ยมันก็ต้องเกม” ID2

“ยังไงก็ต้องเกม เพราะขายยายังไงก็ต้องเกม ขึ้นอยู่กับว่าจะซ้ำจะไว” ID 2

“คือเราเลือกวันที่เกมไม่ได้ ก็ถือว่า 5 เดือนเนี่ยมันแล้ว มันได้แค่ 5 เดือนก็ต้อง 5 เดือน” ID 2

“ผมมองว่า เออ ฎเอาอีกแล้วใช่ปะ มองว่าแบบ ซักวันเนี่ย ผมต้องเข้าไปข้าง ในแน่ แต่ทีนี้จะทำยังไงอะ ให้อยู่ข้างนอกนานที่สุด คือตอนนั้นมันอารมณ์ชั่ววูบ จริงๆ” ID1

“ก็เปลี่ยนพี่ ตอนแรกไม่มีประวัติก็โดนจับยากหน่อย ทีนี้ พอเกมครั้งแรก ก็ โดนเรื่อยๆ” ID 2

“ก็ไหนๆ มันต้องเกมอยู่แล้วอะพี่ ยังไงวันนึงมันก็ต้องเกม” ID 2

“เราอยู่เป็นที่ไม่ได้เดียวเกม เราก็ต้องเร่ร่อนไปเรื่อย” ID 1

“ออกมาอยู่ได้สองเดือนกว่าๆ ผมก็เกม โดนออกหมายจับเลยครับ โดยคดีเป็น ก่อน ปีนึง ไปอยู่บางปลาปิ๊ง แล้วก็ปล่อย ตอนปล่อยนี้มีอายุคหน้าประตู” ID 2

“ก็อยู่ข้างนอกก่อนจะเกม มันก็ไปเรื่อยๆ เราไม่รู้ว่าเราเกม เห็นพวกไหนไม่รู้แม่ เกมแล้ว วันนั้นก็ต้องเกม ก็เลยโดนจับ เพราะฉะนั้นพูดง่าย ๆ เลยก็คือยังไงผมก็ต้อง โดนจับ” ID 4

2.3.2 ถูกประทับตรา ในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย

ข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลหลักเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของ พวกเขาหลังถูกดำเนินคดีว่า พวกเขารับรู้ได้ถึง การถูกสังคมนรอบข้างมองว่าเป็นผู้กระทำผิดอย่าง ชัดเจน พวกเขา รู้สึกว่า ไม่ว่าจะทำหรือไม่ทำผิดกฎหมาย สังคมรอบข้างก็มองเขาเหมือนเดิมอยู่ดี

“คือ เรายังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่คนเขามองเราทำแล้ว คือแบบ ออกไปแรกๆ เนี่ยผม ก็ยังไม่ได้ปล้น ไม่ได้ทำอะไร แต่คนรอบข้างแบบ เดียวมันก็ปล้นอีก ไม่มีกินมันก็ปล้น อีก ทั้งที่เรายังไม่ได้คิดเลย ไม่ได้ทำอะไร” ID 1

“เด็กๆ รุ่นเดียวกับผมเนี่ยเค้าไม่ค่อยมีเงิน เงินเป็นส่วนน้อยที่จะให้คนทางบ้าน แต่กลับมีคนคิดว่า ผมไม่ได้หาเงินมาลำบาก ผมเลยให้ที่บ้านเยอะ คิดว่าหามาได้ ง่าย ทั้งที่ผมไม่ได้ใช้เงิน แต่เขามองว่าผมใช้ไปแล้ว แล้วที่เหลือผมถึงให้คนที่บ้าน” ID 1

“อีกอย่างคนรอบตัวเราก็ไม่ได้มองเราดีด้วย” ID 2

“ใครๆ เค้าก็รู้ว่าผมทำยา แต่ผมก็เป็นของผมแบบนี้นี่มาตั้งนานแล้ว ถึงผมเลิก ทำ เค้าก็ยังมองผมเหมือนเดิมนะแหละ” ID 2

“เออ จริงๆ พี่ อะไรผมก็เหยียดหมดแหละ เนี่ยมีวันนึงผมไปละหมาด คนมันก็พูด กันถึงผม แม่รักเต็มตัวเลย แม่ยังมาละหมาด ผมก็ตำหนักกลับไป แต่ผมก็แข็งๆ นั้นแหละ” ID 4

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกสะตวกใจที่จะกระทำผิด กฎหมายของผู้ให้ข้อมูลหลัก จากการที่พวกเขาพบว่า สังคมรอบข้างมองพวกเขาเป็นคนไม่ดีอยู่ แล้ว ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกสะตวกใจยิ่งขึ้นที่จะกระทำผิด กฎหมายอย่างเปิดเผย

“คือว่าสายตาคนรอบข้างเนี่ย มองเราไม่เหมือนเดิมแล้ว แล้วจากที่เมื่อก่อน เราทำเพราะความจำเป็นเนี่ย ตอนนี่กลายเป็นว่าเราทำเพราะเราอยากทำ เพราะ ความสนุก” ID 1

“คือแบบ ครั้งแรกที่เรามา คือเรามาแต่เราไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ แต่พอเข้ามา แล้วออกไป เราทำเราไม่แคร์ จะรู้ก็รู้ไหนๆเราก็เคยคิดมาแล้ว” ID 1

“ทุกคนเค้าก็รู้อยู่แล้ว ผมก็เป็นแบบนี้มาตั้งนานแล้ว ก็เลยไม่ต้องสนใจอะไรว่า ใครจะรู้ ก็ทำของผมไป ระวังเกมก็พอ” ID 2

“ก่อนโดนจับ เรากล้าๆกลัวๆ กลัวพ่อแม่รู้ กลัวคนในซอยรู้ กลัวตำรวจรู้ กลัวรู้หมดแหละ ที่นี้พอโดนจับ คนในซอยก็รู้ ตำรวจก็รู้แล้วว่าเราขาย เราติดไปเราออกมา เราก็เปิดเผยได้เลยว่าเราขาย” ID 4

2.3.3 ทำดีไม่มีความหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนไม่มีกำลังใจที่จะเลือกทำในสิ่งที่ดี จากประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้เขารู้สึกว่าการตั้งใจใช้ชีวิตไปในทางที่ดีไม่เกิดประโยชน์กับตัวเขาเลย ตรงกันข้าม ผู้ให้ข้อมูลกลับรู้สึกไม่เป็นที่ยอมรับจากการทำความดี ดังข้อมูลต่อไปนี้

“ไม่ใช่ที่เราเลวมาตั้งแต่แรกใช่ปะพี่ เราดีมาแล้ว แต่ไม่มีใครเห็นความดีของเราเลย” ID 1

“มันก็ไม่ต่างกับที่เรามองเรื่องดีตอนแรก เรามองว่าเรื่องดีทำไปก็เท่านั้น ทำไปก็ไม่มีใครยอมรับ ทำไปก็ไม่มีใครสนใจ” ID 1

“เหมือนกับว่า ทำดีไปก็เท่านั้นนะ คือไม่ใช่ที่เราไม่เคยทำดีเลย” ID 4

“มันเหมือนเราปลูกต้นไม้แหละพี่ เราเฝ้าคอยดูแลรดน้ำมัน แต่วันหนึ่งมันเกิดตายขึ้นมา เราก็คิดแล้วว่าจะปลูกไปทำไม ทำไปก็เหมือนคุยคนเดียว ไม่มีใครตอบเราซักที” ID 1

“คือ อย่างที่ผมบอกพี่ เรื่องสิ่งแวดล้อมรอบข้าง มันไม่เหมือนแบบนี้ไง เหมือนว่ามันไม่มีใครมาช่วยรดน้ำ มันมีแต่คนเดินผ่านแล้วเตะจี้ ขี้แฉะ คำพูดอะ ส่วนมาก การกระทำ หมางเมินเรา เหมือนเราไม่มีตัวตน” ID 1

2.3.4 การรับรู้ถึงความคุ้มค่าในชีวิตที่ผ่านมา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีต่อภาพรวมชีวิตของตน ว่าพวกเขา รู้สึกคุ้มค่ากับสิ่งที่ได้รับจากวิถีชีวิตของตนที่ผ่านมา ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่ามีเมื่อเทียบกับต้นทุนเริ่มต้นที่จำกัดของตนนั้น ชีวิตที่มีทุกวันนี้ก็เป็นกำไรชีวิตแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีอะไรจะเสียไปมากกว่าที่มีอยู่ได้

“ครับ แค่เราแบบ ลองๆ เหมือนกับมันก็เสี่ยงนะแหละ แต่ยังไงมันก็เป็นกำไรชีวิต เราไม่ต้องไปขอใคร ไม่ต้องไปพึ่งใคร ช่วยตัวเอง ก็เหมือนกำไรชีวิตครับ ถ้าเราจะพลาด เราก็โทษตัวเองครับ มันไม่มีอะไรจะเสียตั้งแต่แรกแล้ว” ID 2

“ครับไม่มีอะไรแต่แรกแล้ว ไม่มีอะไรจะเสียครับ มันก็ต้องดิ้นรน ที่ได้มามันก็เป็นกำไรชีวิต พูดถึงมันก็คุ้มนะครับ” ID 2

“มีความสุขพี มันก็เหมือนกำไรชีวิต” ID 2

“ผมไม่มีอะไรแต่แรกเลยนะพี หนีออกมาอยู่คนเดียวเลย ทำอะไรไป ดีหรือไม่ดี มันก็ดีกว่าตอนแรกทั้งนั้นแหละ” ID 6

ช่วงชีวิตหลังได้รับการปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกนั้นทั้งบั้นทอนกำลังใจหากต้องการกลับตัวหรือออกจากวิถีชีวิตเดิมของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และทั้งส่งเสริมให้เยาวชนกระทำความดีที่เคยทำในวิถีชีวิตเดิมของตน ประกอบกับชีวิตที่ไม่มีอะไรตั้งแต่ต้น อีกทั้งการใช้ชีวิตในทางที่ดีก็ไม่ได้ทำให้เขาได้รับการยอมรับจากสังคม ด้วยเหตุผลต่างๆ จึงทำให้เยาวชนเหล่านี้ สามารถตัดสินใจกระทำความผิดกฎหมายซ้ำได้ง่ายมากขึ้น ซึ่งสภาวะนี้ก็เป็นอีกสภาวะหนึ่งที่เพิ่มแรงเหนี่ยวรั้งให้กับเยาวชน ให้ยังคงอยู่ในวิถีชีวิตเดิมของตนต่อไป

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล และการสัมภาษณ์เชิงลึก แสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น เป็นความต่อเนื่องของการกระทำผิดในครั้งแรก ซึ่งมีอิทธิพลหลักมาจากบริบทชีวิตของเยาวชนเหล่านี้ โดยมีลักษณะดังที่ได้แสดงให้เห็นในประเด็นหลักที่ 2.1 บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ความต่อเนื่องของการกระทำผิดดังกล่าว นำพวกเขาเข้าสู่อีกวิถีชีวิตหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งผู้วิจัยแบ่งออกให้เห็นเป็นสองส่วน คือ วิถีชีวิตนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และวิถีชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยมีลักษณะดังที่ได้แสดงให้เห็นในประเด็นหลักที่ 2.2 วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังแสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่ได้รับ

การปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พวกเขามีการรับรู้ตนเองที่สนับสนุนการกลับเข้าสู่วิถีชีวิตเดิมอันเป็นวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ดังแสดงรายละเอียดให้เห็นในประเด็นหลักที่ 2.3 การรับรู้ตนเองภายหลังได้รับการปล่อยตัว หากสรุปรวมข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์ทั้งหมดเข้าด้วยกัน ผู้วิจัยอาจกล่าวได้ว่า การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนไม่อาจมองเป็นพฤติกรรมเดี่ยวๆ ได้ หากแต่ต้องมองร่วมกันในหลายๆ ประเด็นที่เป็นบริบททั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็น บริบทชีวิต การเรียนรู้วิถีชีวิตผู้กระทำผิด การรับรู้ตนเอง ปัจจัยเหล่านี้ร่วมกันพัฒนาเยาวชนเข้าสู่วิถีชีวิตของผู้กระทำผิด และนำมาสู่การกระทำผิดซ้ำอย่างต่อเนื่องผ่านวิถีชีวิตผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งเมื่อรวมประเด็นเหล่านี้กับข้อมูลพื้นฐานในหัวข้อที่ 1. ข้อมูลพื้นฐานแล้ว ทั้งหมดนี้ก็คือชีวิตทั้งชีวิตของกรณีศึกษาเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และอาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำก็คือการกระทำผิดอย่างต่อเนื่องบนวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั่นเอง

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนในครั้งนี้ปรากฏผลการวิจัยที่เมื่อนามาเชื่อมโยงกับทฤษฎีและผลการศึกษาที่ผ่านมา จะพบว่ามีผลสอดคล้องกันในหลายแง่มุม ในการอภิปรายผลผู้วิจัยจะสรุปภาพรวมของ ผลการวิจัยเชื่อมโยงกับทฤษฎีและผลการศึกษาที่ผ่านมาให้เห็น

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพแบบการศึกษารายกรณี (Case study qualitative research) ในการวิเคราะห์ข้อมูล เก็บข้อมูลโดยการฝังตัวในพื้นที่ศึกษาเป็นเวลา 4 เดือน และ สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นจำนวน 6 คน จนได้ความอึดตัวของข้อมูล ซึ่งสามารถสรุป ผลการวิจัยได้ดังแผนภาพที่ 3

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภาพที่ 3 แสดงประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของผู้ให้ข้อมูลหลัก

อภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยสามารถนำข้อมูลพื้นฐานและผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาอภิปรายได้ 7 ประเด็น คือ

1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
 2. ข้อมูลพื้นฐานของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 3. บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 4. วิถีชีวิตภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 5. วิถีชีวิตภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ
 6. การรับรู้ตนเองหลังได้รับการปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
 7. แรงเนี่ยะวังให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย
- โดยทั้ง 7 ประเด็น มีรายละเอียดดังนี้

1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

จากข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษาที่ผู้วิจัยได้มาจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมขณะทำการฝังตัวในสนามวิจัย แสดงให้เห็นแล้วว่า ศูนย์ฝึกและอบรมมีลักษณะเป็นสังคมย่อยสังคมหนึ่งที่มีบรรทัดฐาน วัฒนธรรม ค่านิยม เป็นของตัวเอง การที่เยาวชนเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น จะต้องปรับตัวเข้ากับบรรทัดฐาน วัฒนธรรม และค่านิยมของสังคมย่อยดังกล่าว ซึ่งเป็นสังคมย่อยของผู้กระทำผิดกฎหมาย ในขณะที่เยาวชนผู้กระทำผิดเหล่านี้อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับตัวเองมาก สนใจและพิจารณาตัวเอง เพื่อเข้าใจในความเป็นตัวเอง (Self Understanding) รวมถึงสำรวจและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน (Self Identity) ว่าตนเองคือใคร มีสถานะอะไรต่อสิ่งแวดล้อมที่เขาอยู่ และจะทำอะไรหรือจะเป็นอะไรในชีวิตต่อไปทั้งหมดของตน ซึ่งการเข้าใจในความเป็นตนเองนั้นเป็นโครงสร้างการรับรู้ของวัยรุ่นต่อสังคมแวดล้อม (Santrock, 2005) โดยมีอิทธิพลที่สำคัญมาจากการมีบทบาทต่างของวัยรุ่นในฐานะสมาชิกกลุ่มสังคมที่เขาสังกัดอยู่ (Harter, 1990 อ้างถึงใน Santrock, 2005) เมื่อมีกลุ่มสังคมย่อย เยาวชนกลุ่มนี้ที่กำลังสำรวจและค้นหาบทบาทของตนที่มีต่อสังคม เพื่อเข้าใจความเป็นตัวเองและเอกลักษณ์แห่งตน จึงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะสังกัดตัวเองเข้ากับกลุ่มสังคมย่อยภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เพื่อค้นหาบทบาททางสังคมของตน ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมย่อยเหล่านี้ โดยกระบวนการดังกล่าวอาจนำมาซึ่งการเรียนรู้บทบาททางสังคมที่เบี่ยงเบนได้ และหากเขาประสบความสำเร็จในบทบาทดังกล่าว ก็จะเป็นการตอกย้ำให้เกิดการพัฒนาบทบาททางสังคมเหล่านั้นให้มีความถาวรมากขึ้นอีก และในที่สุดก็อาจจะพัฒนาเป็นการรับรู้ตนเองในฐานะเยาวชนผู้กระทำผิด

ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลัก

จากข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลหลักจะเห็นได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักเกือบทุกคนมาจากครอบครัวที่บิดามารดาแยกทางกันทั้งหมด สภาวะนี้อาจเป็นผลกระทบต่อตัวเยาวชนได้ในหลายๆ ประเด็นทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การที่บิดาและมารดาแยกทางกันอาจส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชน จากที่ Glasser (1990) กล่าวถึงพัฒนาการของเยาวชนเอาไว้ว่า การพัฒนาเอกลักษณ์จะเริ่มต้นในช่วง 10 ปีแรกของชีวิต ซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มพัฒนาทักษะการเรียนรู้การตอบสนองของความต้องการของตนในด้านความรักและควมมีคุณค่า หากเด็กมีแบบอย่างที่ดี โดยดูแลเอาใจใส่และยอมรับควมมีคุณค่าของเขาก็จะทำให้เขาพัฒนาไปสู่เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จได้ หรือหากเกิดขึ้นในทางตรงกันข้าม เด็กไม่ได้รับความเอาใจใส่ในด้านความรักความอบอุ่นที่เพียงพอ ก็จะทำให้เด็กรู้สึกไม่เป็นที่ยอมรับ อันจะนำไปสู่การพัฒนาเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว ซึ่งจะทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้องการ มีความรู้สึกรักและเห็นคุณค่าในตัวเองน้อย มีบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยง อดถอย หรือเมินเฉยไม่นำพาต่อสิ่งใดๆ ไม่มีเหตุผล อ่อนแอตำหนิตนเอง ไม่รับผิดชอบต่อตนเองหรือกฎระเบียบใดๆ ของสังคม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีแนวโน้มของพฤติกรรมในทางทำลาย หรือทำร้ายทั้งตนเองและผู้อื่นอยู่เสมอ สอดคล้องกับประวัติชีวิตรายบุคคลของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 คน ที่เติบโตมาจากวัยเด็กที่พ่อแม่แยกทางกัน และนำมาสู่พฤติกรรมก้าวร้าว ไม่รับผิดชอบต่อตนเอง หรือกฎระเบียบใดๆ มีพฤติกรรมทะเลาะวิวาท และไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง

นอกจากนี้การขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัวจะทำให้เยาวชนอยู่ในฐานะที่สิ้นหวังและมีคำถามว่าเขาคือใคร เมื่อเขาไม่สามารถหาคำตอบจากที่บ้านได้เขาก็จะหาคำตอบจากที่อื่น ซึ่งเป็นที่ที่เขาได้รับการยอมรับและรู้สึกว่าตนเองมีค่า (Glasser, 1969 อ้างถึงใน จงรัก อินทร์เสวก, 2539) โดยการออกมาแสวงหาการยอมรับและควมรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองจากกลุ่มเพื่อนนี้ เมื่อประกอบกันกับการอยากร้างกันของบิดาและมารดา ก็จะทำให้เกิดความห่างจากครอบครัว ขาดความใกล้ชิดกับผู้ปกครอง นำมาสู่การไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนที่เหมาะสมกับพัฒนาการในวัยเยาวชน ขาดการพัฒนากระบวนการในธรรมชาติ จริยธรรม (Super Ego) ให้เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมในตัวเด็ก หรือการอบรมสั่งสอนในวัยเด็กไม่แข็งแกร่งพอที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแก่นบุคลิกภาพ (Ego) จะทำให้เด็กใช้สัญชาตญาณดิบ (Id) เป็นที่มาในการแสดงออกทางพฤติกรรมของตัวเอง โดยไม่คำนึงถึงกติกาของสังคม และนำไปสู่การกระทำผิดในที่สุด (Schafer and

Knudten, 1970 อ้างถึงใน สุชา จันทเอม, 2542) (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2550) อีกทั้งสภาวะที่ต้องเอาตัวรอดด้วยตัวเองในศักยภาพที่จำกัดของตน ไม่ว่าจะเป็นระดับการศึกษา โอกาสทางสังคม สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม ด้วยแรงผลักดันจากความต้องการเอาตัวรอดของสัญชาตญาณดิบ (Id) ที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่โครงสร้างของบุคลิกภาพตามความเป็นจริง (Ego) ที่ถูกจำกัดโดยระบบมโนธรรม (Super Ego) ไม่สามารถตอบสนองได้ สภาวะดังกล่าวจึงบีบให้ระบบมโนธรรมอ่อนแอลง นำไปสู่การมีโครงสร้างของบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบนไปจากวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของสังคมหลัก และนำไปสู่การมีพฤติกรรมผิดกฎหมาย

อีกทั้งพฤติกรรมการใช้ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 คน ยังสอดคล้องกับแนวคิดการชะงักของพัฒนาการทางสังคม (Psychosocial Moratorium) ของ Erik H. Erikson (1968) ซึ่งเป็นพฤติกรรมของเยาวชนในช่วงวัยรุ่นที่หลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงการเป็นผู้ใหญ่ อันจะนำมาสู่ความรับผิดชอบและรวมถึงภาระหน้าที่ต่างๆ โดยวัยรุ่นที่ชะงักพัฒนาการทางสังคมของตัวเองนั้น จะมีทัศนคติหลักที่ต้องการความสนุกสนานแบบปราศจากภาระความรับผิดชอบ ปฏิเสธภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบใดๆต่อตนเองและสังคม เมื่อวัยรุ่นปฏิเสธที่จะมีภาระหน้าที่ต่อตนเองและสังคมตามที่ควรจะเป็น จึงพัฒนาพฤติกรรมของตนเองไปในทางเบี่ยงเบนและมีพฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบต่อตนเองหรือสังคมซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมผิดกฎหมายในที่สุด เช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลหลักหลายๆคน ที่มีลักษณะการใช้ชีวิตที่ปฏิเสธการมีภาระหน้าที่ต่อตนเองและสังคม และมีทัศนคติหลักที่ต้องการความสนุกสนานแบบปราศจากภาระความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและผู้อื่น นำมาสู่การมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด เที่ยวเตร่ยามวิกาล รวมกลุ่มแก๊งค์ และหาเลี้ยงตนเองด้วยวิธีที่ปราศจากความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ซึ่งก็คือการมีพฤติกรรมผิดกฎหมายนั่นเอง

1. บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

เป็นที่ยอมรับกันคืออยู่แล้วว่าสภาพแวดล้อมรอบๆตัว มีส่วนสำคัญและเป็นอิทธิพลที่มีผลกระทบต่อตัวบุคคลอย่างยิ่ง เนื่องจากบุคคลต้องอาศัยและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมด้วยเป็นประจำในแต่ละสภาพแวดล้อม และในขณะที่อาศัยอยู่และมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมนั้นๆ ขณะเดียวกัน ก็มีผลกระทบต่อบุคลิกภาพและพัฒนาการของบุคคลไปด้วย ซึ่งอาจเรียกผลรวมของตัวบุคคล สภาพแวดล้อม และปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวได้ว่า บริบทของบุคคล

ทั้งนี้ตามหลักทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคมของ Erik H. Erikson (1968) ธรรมชาติของช่วงพัฒนาการในวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่กำลังพัฒนาบุคลิกภาพ และตัวตนของตนเอง หรือที่

เรียกว่าโดยรวมว่าเอกลักษณ์แห่งตนนั่นเอง ด้วยการอ้างอิงตามทฤษฎีดังกล่าว ช่วงวัยรุ่นเป็นเป็นช่วงอายุสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและพัฒนาการของบุคคล ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าสิ่งแวดล้อม สังคมและบรรทัดฐานรอบตัวนั้น ถือได้ว่าเป็นส่วนประกอบหนึ่งของบุคลิกภาพในวัยรุ่น ดังที่นักจิตวิทยาทั้งหลายให้ความเห็นว่า ไม่ควรมองบุคลิกภาพของวัยรุ่นเป็นเพียงคุณลักษณะส่วนตัว แต่ควรเข้าใจในแง่ของบริบทและสภาวะการณ์ของสิ่งแวดล้อมด้วย (Mischel, 1968, 2004 อ้างถึงใน Santrock, 2005)

ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า สิ่งแวดล้อมพื้นฐานรอบตัวของผู้ให้ข้อมูลเยาวชน ผู้กระทำความผิดซ้ำเติมไปด้วยสิ่งผิดกฎหมาย เช่น บุคคลรอบตัวที่มีพฤติกรรมผิดกฎหมาย เพื่อน ยาเสพติด บรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานที่แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่ล้วนอาศัยอยู่ในแหล่งที่อยู่อาศัยที่อุดมไปด้วยสิ่งผิดกฎหมาย หรือเป็นแหล่งมั่วสุมที่มียาเสพติดแพร่ระบาด จึงกล่าวได้ว่าในกรณีการศึกษานี้ เยาวชนผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมีบริบทและสภาวะการณ์ที่สอดคล้องกันไปในทางเบี่ยงเบน หรือผิดไปจากกฎหมาย ค่านิยมหรือบรรทัดฐานของสังคมหลัก ดังผลการวิจัยที่ได้นำเสนอไปแล้วในประเด็น "2.1.1 บุคคลใกล้ชิดเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดกฎหมาย" ประเด็นที่ "2.1.2 อิทธิพลจากบุคคลรอบข้างในสังคม" และประเด็นที่ "2.1.3 สังคมย่อยที่อุดมไปด้วยการกระทำความผิดกฎหมาย"

เมื่ออภิปรายถึง 4 ประเด็นย่อยเหล่านี้โดยภาพรวมแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้มีพื้นฐานของพัฒนาการไปในทางเบี่ยงเบน และมีแนวโน้มที่เยาวชนในสภาพแวดล้อมดังกล่าวจะเติบโตขึ้นมาโดยรับเอาบรรทัดฐานที่เบี่ยงเบนมาเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพและบริบทโดยรวม จึงกล่าวได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลมีบริบทพื้นฐาน และแนวโน้มที่พร้อมเสมออยู่แล้วต่อการกระทำความผิดกฎหมาย

นอกจากนี้ เมื่อมองถึงความจริงที่ว่า ผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้มีต้นทุนทางสังคมที่จำกัด ดังที่ได้นำเสนอในผลการวิเคราะห์ข้อมูล ประเด็นที่ "2.1.4 การมีต้นทุนในการสร้างอนาคตที่จำกัด" ไม่ว่าจะพื้นฐานทางสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจ โอกาสทางการศึกษา หากแต่ทุกคนยังคงต้องหาเลี้ยงตัวเอง ต้องหาเลี้ยงครอบครัว ต้องหาเงินเพื่อเอาตัวรอดต่อไปในชีวิตของตน ดังรายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้นำเสนอไปในประเด็นที่ "2.1.5 สภาวะต้องดิ้นรนเอาตัวรอด" สภาวะดังกล่าวนี้เมื่อรวมเข้ากับพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบน และบรรทัดฐานที่แตกต่างในสังคมย่อยนี้ การกระทำความผิดกฎหมายจึงเกิดขึ้นได้ไม่ยากนัก เมื่อกล่าวโดยรวมแล้ว อาจพูดได้ว่า เยาวชนในบริบทที่กล่าวถึงนี้มีพัฒนาการและการเรียนรู้ที่สมบูรณืติตามสภาพแวดล้อมรอบข้างอยู่แล้ว การกระทำความผิดกฎหมายก็เป็นเพียงหนึ่งในบริบทของเยาวชนเหล่านี้ ซึ่งจะเห็นได้จากผลการวิจัยในประเด็นที่ 2.1.6 การรับรู้ว่าคุณเองไม่มีทางเลือก ที่แสดงให้เห็นว่า เยาวชนผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้ ไม่ได้

เลือกที่จะกระทำผิดกฎหมายอย่างเต็มตัว หากแต่สภาพการณ์ที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างด้วยสภาวะที่จำกัดนั้นบีบให้ทางเลือกในการใช้ชีวิตนั้นแคบลงจนแทบจะไม่เหลือทางเลือกเลย ดังนั้นจึงไม่แปลกเลย หากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่กล่าวถึงการกระทำผิดกฎหมายหรือพฤติกรรมของเยาวชนเหล่านี้ จะอยู่ในลักษณะที่พวกเขาเรียกว่าไม่มีทางเลือกมากกว่าจะเรียกว่า เลือกที่จะทำ

จะเห็นได้ว่าบริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้นเต็มไปด้วยความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็น สภาพแวดล้อม บุคคลใกล้ชิด บรรทัดฐานทางสังคม สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เยาวชนเกิดการเรียนรู้บทบาททางสังคมที่เบี่ยงเบนได้ อีกทั้งสภาพครอบครัวที่แตกแยกของเยาวชนเหล่านี้ยังนำไปสู่การพัฒนาเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวดังที่ได้กล่าวไปแล้ว จึงทำให้เยาวชนกลุ่มนี้ต้องออกไปหาคำตอบของการได้รับการยอมรับและความรู้สึกว่ามีคุณค่าของตนจากที่อื่น นำไปสู่การเข้าสู่สิ่งแวดล้อมที่ผิดกฎหมาย ระยะเวลาที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ผิดกฎหมายนี้ เยาวชนก็เกิดการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม โดยใช้การศึกษาเรียนรู้ใส่ใจ (Attention) พฤติกรรมผิดกฎหมายจากตัวแบบกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีอิทธิพลต่อเยาวชนในการกระทำผิดกฎหมาย ก็คือกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ในละแวกบ้านนั่นเอง ในที่สุดหลังจากที่เยาวชนได้ใส่ใจที่จะเรียนรู้พฤติกรรมจากตัวแบบ เขาก็จะเริ่มแสดงพฤติกรรมผิดกฎหมายเหมือนตัวแบบ (Production) และเกิดเป็นพฤติกรรมที่ถาวรขึ้นในที่สุด ซึ่งในกรณีนี้ก็คือ พฤติกรรมกระทำผิดกฎหมายซ้ำนั่นเอง จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 คนนี้เกิดประสิทธิภาพเป็นอย่างมากจากการที่พวกเขาได้รับแรงจูงใจ (Motivation) ที่เข้มข้นในการเรียนรู้พฤติกรรมจากตัวแบบ คือการได้รับการยอมรับ และการเกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเอง อีกทั้งการเรียนรู้พฤติกรรมในสังคมผิดกฎหมายก็สามารถตอบคำถามได้ว่าเขาคือใคร ซึ่งเป็นสิ่งที่เยาวชนมองหาอยู่ตั้งแต่ต้นอยู่แล้วจากการมีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว จากกระบวนการการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นที่น่าสังเกตว่าเยาวชนที่มีตัวแบบการกระทำผิดกฎหมายปล้นทรัพย์ ก็จะยึดพฤติกรรมปล้นทรัพย์เป็นพฤติกรรมผิดกฎหมายหลักของตนเอง เช่นผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1 และเยาวชนที่มีตัวแบบการกระทำผิดกฎหมายจำหน่ายยาเสพติดก็จะยึดพฤติกรรมจำหน่ายยาเสพติดเป็นพฤติกรรมผิดกฎหมายหลักของตน สอดคล้องกับทฤษฎี การเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ที่มีความเชื่อว่าพฤติกรรม และการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดขึ้นโดยการสังเกตจากตัวแบบ (Attention) และนำมาสู่การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัว

แบบ (Production) โดยได้รับแรงจูงใจ (Motivation) เป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดการใส่ใจเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น (Bandura, 1989 อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549)

อีกทั้งในทิศทางเดียวกันหลังจากที่เยาวชนเกิดการเรียนรู้ในพฤติกรรมผิดกฎหมายดังกล่าวแล้ว การได้รับการยอมรับและความรู้สึกมีคุณค่าก็อาจเปลี่ยนสถานะ จาก แรงจูงใจ (Motivation) มาเป็นผลกรรม (Consequence) ที่เป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) ทำหน้าที่ร่วมกับผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรงอื่นๆ เช่นทรัพย์สินเงินทอง ความสนุกสนาน ฐานะทางสังคม ในการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่ได้รับเรียนรู้มาจากตัวแบบให้มากขึ้น และถาวรยิ่งขึ้น อันนำมาสู่พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน ตามแนวคิดของ Skinner (1904-1990 อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) ที่เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลพวงจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปเนื่องจากผลกรรม (Consequence) ที่เกิดขึ้น จะเห็นได้ชัดว่า ตัวเสริมแรง (Reinforcer) ในเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเงินหรือวัตถุสิ่งของเสมอไป แต่ชื่อเสียงหรือการได้รับการยอมรับในกลุ่มก็สามารถเป็นตัวเสริมแรงได้เช่นกัน (สุภัทรา ปกาสิทธิ์, 2551)

2 วิถีชีวิตภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

อย่างที่ทราบกันดีว่า บุคคลแต่ละคนมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆอย่าง เช่น สภาพแวดล้อม สังคม เส้นทางการชีวิตที่เริ่มต้น หรือแม้แต่วิถีชีวิตโดยกำเนิด โดยผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดมีแบบแผนการดำเนินชีวิตสอดคล้องกันหลายประการดังแสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นหลัก วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการเติบโตและเรียนรู้ของผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีศักยภาพในการดำเนินชีวิตที่จำกัด ผ่านตัวแบบในสังคมและสภาพแวดล้อมที่เปราะบาง นำมาสู่พฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ของพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนในช่วงแรกนั้น เป็นไปเพื่อค่าใช้จ่ายสำหรับหล่อเลี้ยงชีวิตตนเอง และสำหรับครอบครัวในบางกรณี และหากวิเคราะห์ถึงพื้นฐานชีวิตของพวกเขาด้วยแล้ว การกระทำผิดกฎหมายก็อาจเป็นไปเพื่อให้ได้รับการยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งรายได้จากการกระทำที่ผิดกฎหมายที่ได้มาโดยง่ายและการได้รับการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ประกอบธรรมชาติของวัยรุ่นที่มีลักษณะเลียนแบบกลุ่มและมีค่านิยมที่เป็นไปในทิศทางเดียวกับกลุ่มอยู่แล้ว อีกทั้งลักษณะนิสัยของเยาวชนผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านี้ที่รักสนุก เกรและขาดความรับผิดชอบ ปัจจัยดังกล่าวเหล่านี้นำไปสู่

การใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย ในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อชีวิต เช่น ยาเสพติด ปืน รถมอเตอร์ไซด์ เกมส์ และนำไปสู่การใช้ชีวิตที่ปฏิเสธความรับผิดชอบต่อตัวเองและผู้อื่น สิ่งเหล่านี้นำไปสู่ค่านิยมร่วมกันในกลุ่มของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายซึ่งมีลักษณะฟุ่มเฟือยและมีความเป็นวัตถุนิยมสูง ดังที่แสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูล ประเด็นที่ “2.2.1.1 ความฟุ่มเฟือยในวัตถุ” และ ประเด็นที่ “2.2.1.2 ชีวิตสนุกสนานปฏิเสธความลำบาก” โดยค่านิยมทั้งหลายดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในแบบแผนชีวิตเหล่านี้ ทำให้วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดขาดต้องการเงินมาหล่อเลี้ยงที่ค่อนข้างมาก และยิ่งหามามากขึ้นเท่าไร ก็จะต้องใช้จ่ายมากขึ้นเท่านั้น วนเวียนเช่นนี้ไปเรื่อยๆ

ในที่สุดการกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่องของเยาวชนจะนำพวกเขาเข้าไปสู่อีกสังคมหนึ่งซึ่งเป็นสังคมของการกระทำผิดกฎหมาย อันเป็นธรรมชาติของบุคคลที่จะสังกัดตนเองเข้ากับกลุ่มที่มีค่านิยมใกล้เคียงกับตนเอง หรือมีบรรทัดฐานร่วมที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งในที่นี้ก็คือสังคมของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกัน สอดคล้องกับคำกล่าวของ จงรัก อินทร์เสวก (2539) ที่กล่าวว่า “บุคคลย่อมแสวงหาความรู้สึกมีคุณค่าด้วยการมีพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น หรืออยู่ในกลุ่มสังคมที่เขารู้สึกมีคุณค่า ซึ่งอาจเป็นไปได้ในทิศทางที่ผิดต่อกฎระเบียบหรือบรรทัดฐานของสังคม”

จะเห็นได้ว่า ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนี้ จะแวดล้อมไปด้วยผู้กระทำผิดกฎหมาย หรือเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดกฎหมายด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน รุ่นพี่ คนรู้จัก สายงานชายยาเสพติด ลูกน้อง หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ ผู้ให้ข้อมูลกลายเป็นส่วนหนึ่งกับสังคมผิดกฎหมาย ดังที่แสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นที่ “2.2.1.3 การเข้าไปอยู่ในสังคมผิดกฎหมาย” และยิ่งเยาวชนอยู่ในวิถีชีวิตนี้นานเท่าไร สังคมผิดกฎหมายของเขาก็จะยิ่งกว้างขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นสังคมหลักในชีวิตของผู้ให้ข้อมูลในที่สุด อีกทั้งการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในสังคมดังกล่าวนี้จะนำไปสู่การเกิดบทบาทหน้าที่ หรือการรับรู้ตนเองในฐานะใดฐานะหนึ่งของสังคมปัจจุบันที่สังกัดอยู่ต่อไป ดังที่ได้แสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นที่ “2.2.1.4 เกิดสถานะทางสังคมในสังคมผิดกฎหมาย” การเกิดสถานะทางสังคมดังกล่าวขึ้นนั้นจะทำให้การสังกัดตนเองในสังคมของเยาวชนนั้นเป็นเรื่องที่ถาวรมากยิ่งขึ้น อาจเปรียบได้กับคำว่า “เอกลักษณ์แห่งตน” ที่กล่าวถึงโดย Santrock (2005) ว่าการเข้าใจในความเป็นตนเองนั้นเป็นโครงสร้างการรับรู้ของวัยรุ่นต่อสังคมแวดล้อม โดยมีอิทธิพลที่สำคัญมาจากการมีบทบาทต่างของวัยรุ่นในฐานะสมาชิกกลุ่มสังคมที่เขาสังกัดอยู่ (Harter, 1990 อ้างถึงใน Santrock, 2005) ดังนั้น ผลกระทบที่สำคัญที่สุดของการเข้าไปอยู่ในสังคมและวิถีชีวิตผิดกฎหมายดังที่กล่าวมาก็คือ การที่ผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้มีพัฒนาการของเอกลักษณ์แห่งตน และการรับรู้ตนเองไปในทางเบี่ยงเบน หรือผิดกฎหมาย

อีกทั้งตัวตนของเยาวชนเหล่านี้จะยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆในทุกเวลาที่ผ่านไปในสังคมผิดกฎหมาย ดังกล่าวนี และฝั่งรากลึกจนในที่สุดก็จะกลายเป็นชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขา

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าเมื่อถึงจุดที่ผู้ให้ข้อมูลเข้าไปสังกัดตนเองอยู่ในสังคมของผู้กระทำผิดกฎหมายนานเพียงพอที่จะเกิดบทบาทหน้าที่ และสถานะทางสังคมของตนขึ้นแล้วนั้นก็คือการเข้าไปอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั่นเอง

การที่เยาวชนอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังสับสนกับการหาคำตอบของการค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน จะเห็นได้ว่า วิถีชีวิตเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำภายนอกศูนย์ฝึกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของคำว่าเอกลักษณ์แห่งตน และการเรียนรู้ผ่านอิทธิพลของสภาพแวดล้อมหรือบริบทรอบตัวดังที่ได้อภิปรายไปแล้ว ซึ่งในประเด็นวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนนั้นอาจอภิปรายอย่างต่อเนื่องโดยทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม (Theory of Psychosocial Development) ได้ เมื่อการเติบโตและเรียนรู้ของเยาวชนที่มีศักยภาพในการดำเนินชีวิตที่จำกัด ผ่านตัวแบบในสังคมและสภาพแวดล้อมที่เบี่ยงเบน นำมาสู่พฤติกรรมกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่อง และในขณะเดียวกันก็เป็นการเข้าสู่ชีวิตอีกรูปแบบหนึ่ง และแบบแผนการดำเนินชีวิตของผู้ให้ข้อมูลจะเริ่มพัฒนาขึ้น ซึ่งมีการพัฒนาไปในรูปแบบเฉพาะตัวของกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และฝั่งลึกลงจนกลายเป็นวิถีชีวิต โดยในช่วงวัยของเยาวชนนั้น เป็นช่วงวัยรุ่น

เมื่อกล่าวโดยทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม (Theory of Psychosocial Development) เป็นช่วงของพัฒนาการบุคลิกภาพขั้นที่ 5 (Identity vs Identity confusion) โดยจะเกิดพัฒนาการในการมีเอกลักษณ์แห่งตนพร้อมกับเกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง และในที่สุดเมื่อวัยรุ่นเข้าใจในตัวตนของตัวเอง ว่าเขาคือใครในอุดมคติของตนที่พัฒนาจากบทบาทของตนเองต่อผู้อื่น ก็จะทำตามบทบาทที่สอดคล้องกับอุดมคตินั้น อาจกล่าวได้ว่า เยาวชนในช่วงวัยรุ่นอยู่กับสภาพแวดล้อมและแบบแผนชีวิตที่เบี่ยงเบนในขณะที่กำลังค้นหาตัวตนและกำลังพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตน การเรียนรู้ผ่านตัวแบบและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ประกอบกับการรับรู้และเรียนรู้บทบาทหน้าที่ของตนต่อสังคมและกลุ่มที่ตนเองสังกัดอยู่อาจทำให้เยาวชนเกิดอุดมคติและพัฒนาตัวตนและเอกลักษณ์แห่งตนไปในทางเบี่ยงเบนไปจากสังคมหลัก นำมาสู่การแสดงพฤติกรรมและบทบาทที่เบี่ยงเบนสอดคล้องกับอุดมคติและเอกลักษณ์แห่งตนที่พัฒนาขึ้นไปในทางเบี่ยงเบน ซึ่งตัวตนและบทบาทหน้าที่ของพวกเขาจะยิ่งชัดเจนขึ้นตามความเข้มข้นของการรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนที่มีต่อสังคมรอบข้างและกลุ่มที่สังกัดอยู่ โดยความเข้มข้นดังกล่าวจะเป็นไปตามระยะเวลาที่ตนสังกัดอยู่ในสังคม กลุ่ม และสิ่งแวดล้อมนั้นๆ จนในที่สุดก็อาจเรียกได้เป็นชีวิตทั้งชีวิตของเยาวชน หรือดังที่ในกรณีการศึกษาวิจัยชิ้นนี้ เรียกว่า "วิถีชีวิตภายนอกศูนย์ฝึกของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ"

3 วิถีชีวิตภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของผู้กระทำผิดซ้ำ

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในเบื้องต้น ว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายนั้น จะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากผู้ที่ยังบรรลุนิติภาวะแล้ว ไม่ว่าจะในขั้นตอนใดของการดำเนินการตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจับกุม การดำเนินคดี การสอบสวน การคุมประพฤติ หรือในขั้นตอนที่นำมาใช้แทนการกักขังในเรือนจำก็คือการส่งตัวเด็กและเยาวชนเข้าสู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนตามที่ต่างๆ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหลายคนจะเข้าใจว่าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้นไม่ต่างจากเรือนจำสำหรับเด็กและเยาวชน แต่ในความเป็นจริง ไม่ว่าจะด้วยระบบกฎหมาย ด้วยนโยบายการดำเนินงาน หรือด้วยทัศนคติของเจ้าหน้าที่นั้น ทำให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเหล่านั้นนั้น ไม่ได้ถูกมองหรือปฏิบัติในฐานะอาชญากร แต่ยังคงถูกมองในฐานะเยาวชนอยู่

สำหรับผู้ให้ข้อมูลเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนอาจเรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตพวกเขา เนื่องจากเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำทุกคนล้วนต้องเคยผ่านชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในที่ต่างๆมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง และยังคงต้องวนเวียนอยู่เช่นนี้ต่อไปจนกว่าจะออกจากวิถีชีวิตเดิมหรือพ้นจากวัยเยาวชน จะเห็นได้จากความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลหลักที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาขอเวลาที่จะได้ออกไปอยู่ในวิถีชีวิตเดิมของตนภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นการใช้เวลาว่างของเยาวชนไปกับการคิดถึงชีวิตในวิถีชีวิตผิดกฎหมายของตนเองภายนอกศูนย์ฝึกว่าจะทำอะไร และจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไร หรือแม้แต่คิดวางแผนการกระทำผิดกฎหมายที่มีโอกาสผิดพลาดถูกดำเนินคดีน้อยลง ข้อมูลเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นแล้วในผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นหลักที่ “2.2.2.3 การขอเวลาออกไปสู่วิถีชีวิตเดิม” ทัศนคติ และความคิดเหล่านี้จึงเป็นเหมือนการเตรียมพร้อมที่จะกลับสู่วิถีชีวิตผิดกฎหมายภายนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก่อนที่จะพ้นโทษออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเสียด้วยซ้ำ นอกจากนี้ ด้วยสภาพแวดล้อมที่สะดวกสบาย มีที่ให้นอน และมีอาหารให้กินอย่างไม่ต้องดิ้นรน อีกทั้งยังมีเพื่อนที่อยู่ด้วยกันมากมาย เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจำนวนมากจึงมองการเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนว่าเป็นทั้งการพักผ่อน พักใจ และเป็นทั้งการถูกกักขังไปพร้อมๆกัน ดังที่แสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นหลักที่ “2.2.2.2 ช้างในสบายใจกว่าช้างนอก” แต่กลับไม่มีข้อมูลจากเยาวชนที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขา รู้สึกว่าการเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนคือการลงโทษจากสังคมเลย อาจด้วยเนื่องจากการที่พวกเขาอมรับในสถานะของตน ซึ่งทำให้ยอมรับได้ว่าชีวิตในสถานที่แห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตการกระทำผิดซ้ำของตน ดังนั้น เมื่อเยาวชนยอมรับว่าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นโทษสูงสุดในตัวบทกฎหมายที่มีต่อเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของตน ทัศนคติและความรู้สึกดังกล่าวจึงไม่ได้ทำให้เยาวชนมีความรู้สึกว่าจะต้องหลีกเลี่ยงสถานที่แห่งนี้มากนัก ดังจะเห็นได้

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นที่ “2.2.2.4 ความคุ้นเคยในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ทำให้ไม่กลัวการกระทำผิดกฎหมาย” นอกจากนั้น ดังที่กล่าวไปแล้วใน หัวข้อที่ “1.1 ข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา” ถึงสถานะภาพในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำไปซ้ำมาบ่อยครั้ง

จากกล่าวได้ว่าในบางกรณีชีวิตในศูนย์ฝึกของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำถือเป็นชีวิตที่สะดวกสบายยิ่งกว่าการอยู่ข้างนอกเสียด้วยซ้ำ จึงไม่น่าแปลกใจนักหากจะมีเยาวชนจำนวนมากที่ใช้เวลาไปเกือบครึ่งของการเป็นเยาวชนเข้าๆออกๆศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน และในหลายๆกรณีเยาวชนสมาชิกใหม่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ก็จำเป็นจะต้องเกรง ทะเลาะวิวาท หรือประพฤติตนไปในทางผิดระเบียบ เพื่อให้พ้นจากสถานะเด็กเรียนร้อยที่มีกำแพงติดหรือถูกเรียกให้อยู่เสมอ ซึ่งการปรับตัวดังกล่าวก็เป็นอีกรูปแบบหรืออีกเส้นทางหนึ่งของการเข้าสู่วิถีชีวิตเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ในที่สุดเยาวชนก็จะเข้าสู่สังคมของเยาวชนผู้กระทำผิดผู้มีอิทธิพลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นสังคมของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ โดยเยาวชนจะรับเอาบรรทัดฐาน ทัศนคติ ค่านิยมร่วมของกลุ่ม จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ซึ่งก็คือการรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตน อันจะนำไปสู่การเสื่อมประสิทธิภาพของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในฐานะบทลงโทษทางกฎหมาย จึงเป็นช่องว่างให้เกิดการกระทำผิดกฎหมายซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดกฎหมายในคดีที่มีบทลงโทษน้อยกว่าเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกจับกุมในคดีที่รุนแรงกว่า หรือการฉวยโอกาสนี้ตั้งใจกระทำผิดกฎหมายที่รุนแรงที่สุดเพื่อให้ได้ผลตอบแทนคุ้มค่าก่อนที่จะเลยช่วงวัยเยาวชน ดังที่เห็นได้ในผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นที่ “2.2.2.5 การรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต”

นอกจากประเด็นการอภิปรายที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น การเกิดมิตรภาพภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำด้วยกันก็อาจมองอีกมุมหนึ่งได้ว่าเป็นการกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นที่ “2.2.2.1 มิตรภาพภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน” ทำให้เห็นได้ว่าส่วนหนึ่งของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงเป็นอีกสังคมที่เยาวชนมีความจริงใจให้กับกันและกัน ผลจากการมีชีวิตที่ใกล้ชิดร่วมกันเป็นเวลานานหลายๆเดือนนั้นทำให้เกิดมิตรภาพที่จะยังคงอยู่ ไม่ว่าจะอยู่ร่วมกันในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หรือแยกย้ายกันออกไปใช้ชีวิตของตนนอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน อย่างไรก็ตาม ในบางกรณี มิตรภาพดังกล่าวก็อาจเป็นมิตรภาพที่เอื้อให้เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำสร้างเครือข่ายในการกระทำผิดกฎหมายกว้างขึ้นไปอีก

จะเห็นได้ว่าในทางปฏิบัติแล้ว หากมองตามทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) ของ Skinner (1904-1990 อ้างถึงในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549) แล้ว การกระทำผิดของเยาวชนนั้นผลกรรมที่ทำหน้าที่เป็นการลงโทษ (Punishment) ไม่มีประสิทธิภาพมากพอที่จะทำให้เยาวชนลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลงได้ หรือผลกรรมดังกล่าวไม่ได้ทำให้เยาวชนรู้สึกไม่พึงพอใจมากพอที่จะเป็นบทลงโทษอันมีผลต่อพฤติกรรมได้ ในกรณีของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น เมื่อพวกเขายอมรับได้ในสภาวะของการถูกกักขังในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตนและเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตปกติของตน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงไม่สามารถทำหน้าที่เป็นผลกรรม (Consequence) ที่เป็นบทลงโทษ (Punishment) ได้ต่อไป จึงกล่าวได้ว่าเมื่อเยาวชนเข้าสู่วิถีชีวิตของการกระทำผิดซ้ำที่ยอมรับบทลงโทษทางกฎหมายว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตนได้แล้ว ก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้เยาวชนหยุดหรือหลีกเลี่ยงการกระทำผิดซ้ำของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกต่อไป ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เยาวชนที่ผ่านการถูกดำเนินคดีส่งตัวเข้าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแล้ว ก็จะไม่กลัวกระบวนการทางกฎหมายสำหรับเยาวชนอีกเลย ดังนั้นหลังพ้นโทษได้รับการปล่อยตัวแล้ว การกระทำผิดกฎหมายซ้ำจึงเกิดขึ้นได้ง่ายยิ่งขึ้นอีก

อีกทั้ง ยิ่งเยาวชนกระทำผิดกฎหมายและถูกดำเนินคดีซ้ำมากเท่าไร เยาวชนก็จะยิ่งคุ้นเคยกับศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมากขึ้นเท่านั้น และจะยังมีสถานภาพทางสังคมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่สูงขึ้น มีอิทธิพลมากขึ้น จะเห็นได้ว่า ยิ่งเยาวชนกระทำผิดซ้ำมากขึ้นเท่าไร ก็จะมีเกรงกลัวบทลงโทษทางกฎหมายน้อยลงเท่านั้น ซึ่งเป็นจุดที่กล่าวได้ว่าบทลงโทษทางกฎหมายสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำล้มเหลวลง ทำให้มีเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจำนวนหนึ่งเห็นช่องว่างจากจุดนี้เป็นแรงจูงใจที่จะตัดสินใจกระทำผิดกฎหมายในคดีที่รุนแรงและได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าที่สุดก่อนที่จะพ้นสถานะเยาวชน หรือนำมาสู่การรับรู้ต่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ทำให้มองการถูกจับกุมว่าเป็นเพียงการหลบคดีร้ายแรงของตนชั่วคราวก่อนที่จะออกไปสู่วิถีชีวิตผิดกฎหมายเดิมของตนต่อไป

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน จึงเป็นทั้งบทลงโทษที่มีประสิทธิภาพสำหรับเยาวชนกลุ่มหนึ่ง หรือเป็นเพียงที่พักอาศัยชั่วคราวของเยาวชนอีกกลุ่มหนึ่ง ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของเยาวชนนั่นเอง

4. การรับรู้ตนเองหลังได้รับการปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน การพันโฆะกักขังในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้นถือเป็นช่วงชีวิตสั้นๆที่มีผลต่อชีวิตการกระทำผิดของเยาวชน อาจเรียกได้ว่าเป็นช่วงรอยต่อสั้นๆที่เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำต้องผ่านก่อนที่จะกลับเข้าสู่วิถีชีวิตการกระทำผิดของตน ทั้งนี้การที่เยาวชนผ่านการดำเนินคดีมานั้น มีผลต่อการรับรู้ตัวเองของเยาวชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อก่อนหน้า ว่าสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น ว่าการที่พวกเขายอมรับช่วงชีวิตของการเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตนนั้น จะเป็นผลทำให้พวกเขาไม่กลัวที่จะกระทำผิดกฎหมาย หรือกลัวการถูกดำเนินคดีอีกต่อไป ซึ่งทัศนคติ และความรู้สึกดังกล่าวนี้ ส่งผลอย่างต่อเนื่องถึงช่วงชีวิตที่พ้นพ้นจากการถูกกักขังในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนี้ให้เกิดเป็นความต่อเนื่องของวิถีชีวิตการกระทำผิดของเยาวชน กล่าวคือ การที่ชีวิตในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตเยาวชนผู้กระทำผิด ทำให้การได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก็เป็นเพียงรอยต่อของชีวิตรูปแบบหนึ่งไปสู่อีกรูปแบบหนึ่งโดยที่ชีวิตทั้งสองรูปแบบก็ยังคงเป็นวิถีชีวิตของการกระทำผิดซ้ำนั่นเอง ประกอบกับความเป็นจริงที่ว่า เยาวชนที่มีชีวิตอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำทุกคนล้วนกระทำผิดกฎหมายมามากมายหลายครั้ง ทั้งที่เป็นคดีความ ที่ไม่เป็นคดีความ และทั้งที่เป็นคดีความแต่ยังไม่ถูกดำเนินคดี หรือแม้แต่ที่ไม่รู้ตัว ซึ่งทำให้การถูกดำเนินคดีเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ เพราะตนเองก็ไม่ว่าจะมีคดีอะไรหลงเหลืออยู่เท่าไร และจะถูกดำเนินคดีจับกุมอีกเมื่อไหร่ ประเด็นดังกล่าว ทำให้การรับรู้ตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำอยู่ในลักษณะที่เชื่อว่า ยังไงสักวันหนึ่งตนเองก็ต้องโดนจับ หรือถูกดำเนินคดี ดังที่ได้แสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูล ประเด็นที่ "2.3.1 โดนจับครั้งแรกก็ต้องมีครั้งต่อไป" การที่มีชีวิตอยู่ข้างนอกจึงเป็นเรื่องชั่วคราวที่แต่ละคนต้องตัดดวงให้ได้เยอะที่สุดก่อนที่จะหมดโอกาส เมื่อรวมกับทัศนคติที่รู้สึกว่าการถูกจับกุมเข้าสู่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตน การกระทำผิดซ้ำจึงยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆในทุกๆครั้งของการกระทำผิดซ้ำ และยังกระทำผิดซ้ำก็จะยิ่งรู้สึกว่าถึงอย่างไรก็ต้องถูกจับกุมดำเนินคดี วนเวียนอยู่เช่นนี้ไปเรื่อยๆไม่สิ้นสุด จึงอาจกล่าวได้ว่า ยิ่งกระทำผิดซ้ำมากเท่าไร การรับรู้ตนเองว่าจะต้องถูกดำเนินคดีอีกครั้งก็จะมีมากขึ้น และเป็นผลให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายเช่นเดิมได้ง่ายและเร็วขึ้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าการถูกประทับตราตามทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory) มีผลกระทบต่อรับรู้ตนเองและการก้าวผ่านรอยต่อดังกล่าว ทั้งนี้เมื่อผู้ให้ข้อมูลได้รับการปล่อยตัวกลับสู่สภาวะแวดล้อมเดิม พวกเขารับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่ผู้ครอบงำมองพวกเขาเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย รวมถึงอาจรับรู้ได้ถึง การได้รับการปฏิบัติใน

สถานภาพของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ดังที่แสดงให้เห็นในผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นที่ "2.3.2 ถูกประทับตราในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย" ดังนั้นสภาวะดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยร่วมที่จะทำให้เกิดกลไกร่วมกันระหว่างตัวบุคคลและสังคมแวดล้อม อันทำให้เกิดสถานะผู้กระทำผิดกฎหมายของตนขึ้น และในที่สุด เยาวชนก็จะยอมรับสถานะของตนเองในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมาย

กระบวนการดังกล่าวสามารถกล่าวร่วมกับมุมมองของทฤษฎีการเบี่ยงเบนทางสังคมของ Lemert (1967) ได้ว่า ในช่วงแรกตั้งแต่เยาวชนมีความเบี่ยงเบนในระดับพฤติกรรม หรือหมายถึง การกระทำผิดกฎหมายนั้น ความเบี่ยงเบนดังกล่าวยังไม่ได้พัฒนาไปเป็นความเบี่ยงเบนในระดับตัวตน จนกระทั่งเยาวชนถูกดำเนินคดีและถูกปล่อยตัวกลับสู่สังคมในสภาพถูกประทับตราจากสังคม ในจุดนี้เองที่สังคมของผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายแสดงความไม่ยอมรับ เกิดเป็นบรรทัดฐานที่แบ่งแยกออกเป็นอีกกลุ่มสังคมหนึ่งและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันน้อยลง ในที่สุดเยาวชนจะยอมรับเอาสถานะดังกล่าวมาเป็นบทบาทใหม่ทางสังคมของตน เกิดการรวมกลุ่มเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยกันขึ้น และกระทำผิดซ้ำไปซ้ำมาตามบทบาททางสังคมของตน สอดคล้องกับ แผนภาพที่ 1 แสดงวงจรของกระบวนการประทับตรา (ร้อยตำรวจเอก บุญรวย เมทนีกรชัย, 2542) ในที่สุดความเบี่ยงเบนจากการมีปฏิสัมพันธ์เป็นกลไกร่วมกันระหว่างตัวเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและสิ่งแวดล้อมที่ประทับตราจะตกผลึกเป็นตัวตนหรืออัตตาของเยาวชนในที่สุด เมื่อถึงจุดนี้ความเบี่ยงเบนจึงมีความถาวรยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อรวมกับความเป็นจริงที่ว่าผู้ที่ถูกประทับตราจากสังคมแล้วไม่ว่าจะกระทำความผิดอย่างไรก็ยังคงเป็นไปได้อยากที่สังคมจะมีมุมมองในแง่ดีกับผู้ที่ถูกประทับตราไปแล้ว เช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ที่ขาดกำลังใจในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดี จากสังคมแวดล้อมที่ทำให้เขารู้สึกว่าการทำความดีไม่ได้มีผลกับตนเองเลย ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นที่ "2.3.3 ทำดีไม่มีความหมาย" ด้วยสภาวะดังกล่าวร่วมกับปัจจัยส่งเสริมอื่นๆ สภาวะต่างๆ ล้วนผลักดันให้เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำต้องอยู่ในวิถีชีวิตเดิมของตนต่อไป

ไม่ว่าจะเป็นการถูกประทับตรา การขาดกำลังใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดี หรือการไม่สามารถเลี้ยงที่จะถูกดำเนินคดีอีกได้ การรับรู้ตนเองเหล่านี้ทำให้เยาวชนไม่มีเหตุผลอะไรที่จะยุติการกระทำผิดกฎหมาย หรือออกจากวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดของตน ในทางตรงกันข้าม หากกระทำผิดกฎหมายต่อไปสภาพการณ์ก็ไม่ได้เลวร้ายไปกว่านี้นัก แต่สิ่งที่ได้มา ไม่ว่าจะเป็น ทรัพย์สิน เงินทอง เพื่อน กลุ่มสังคม สถานะทางสังคมของตน กลับคุ้มค้ำกับความเสี่ยงที่สภาพการณ์จะแย่ไปกว่าเดิมเพียงน้อยนิด การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนจึงเกิดขึ้นได้ง่ายบนพื้นฐานที่ว่า พวกเขาอยู่ในสถานะที่พร้อมเสมอต่อการกระทำผิดซ้ำ

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยขอให้ผู้ให้ข้อมูลประเมินประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาของตน เพื่อให้ได้ข้อมูลในภาพรวม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงความคุ้มค่าของประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน จากข้อเท็จจริงที่ว่า พวกเขาเริ่มต้นจากการที่ไม่มีอะไรในชีวิตเลย สอดคล้องกับ ข้อมูลพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลที่แสดงให้เห็นในตอนต้น ความคุ้มค่าดังกล่าวจึงส่งผลถึงการรับรู้ตนเองในปัจจุบันเมื่อได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ออกมาเป็นทัศนคติต่อชีวิตของตนเองในลักษณะที่พวกเขาารู้สึกว่า “ไม่มีอะไรจะเสีย” ทัศนคติดังกล่าวนี้อาจเป็นแรงเสริมที่เข้มข้นให้พวกเขา กลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำได้ง่ายขึ้นอีก และเป็นทัศนคติที่ลดแรงต้านต่อการกระทำผิดซ้ำ จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่ายังเยาวชนเริ่มต้นด้วยต้นทุนทางสังคมที่น้อยเท่าไร สภาวะไม่มีอะไรจะเสียก็ยิ่งเข้มข้นขึ้นเท่านั้น ในกรณีดังกล่าว การกระทำผิดซ้ำก็ยิ่งจึงเกิดได้ง่ายขึ้นเช่นกัน

โดยสรุปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า พัฒนาการในการเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำได้ถูกพัฒนาตามกระบวนการมาอย่างต่อเนื่อง และเมื่อได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนนั้น การรับรู้ตนเองของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในช่วงชีวิตนี้ จะทำหน้าที่เป็นปัจจัยกระตุ้นและส่งเสริมร่วมกับอิทธิพลอื่นที่มีอยู่แล้ว ให้เยาวชนยังคงวนเวียนอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำต่อไป

5. แรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย

ประเด็นแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตผิดกฎหมายนี้ ถือเป็นประเด็นสำคัญของการศึกษาวิจัยในฐานะงานวิจัยในสาขาจิตวิทยาการปรึกษาครั้งนี้ ซึ่งแรงเหนี่ยวรั้งดังกล่าวนี้เป็นประเด็นหลักสำคัญในเชิงกระบวนการภายในที่เกิดจากการสังเคราะห์ผลการวิจัยที่ได้ทั้งหมดร่วมกันกับข้อมูลที่ได้จากประเด็นหลักอื่นๆและร่วมกันกับทฤษฎีต่างๆที่ผู้วิจัยได้จากการทำการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ในการอภิปรายถึงประเด็นแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จึงอาจแสดงให้เห็นถึงหลักการและแนวคิดจากทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวข้องหลายๆทฤษฎี และอาจครอบคลุมถึงผลการวิจัยในประเด็นหลักต่างๆเกือบทุกประเด็น อาจกล่าวได้ว่าประเด็นแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย เป็นประเด็นที่อธิบายอย่างชัดเจนถึงประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในมุมมองของจิตวิทยาการปรึกษาที่มุ่งสนใจกระบวนการภายใน

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในประเด็นหลักก่อนหน้า ว่าการกระทำผิดกฎหมายซ้ำ เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ดังนั้น หากเยาวชนยังคงอยู่ในวิถีชีวิตผิดกฎหมาย ใดๆ ก็ยังคงเกิดการกระทำผิดกฎหมายซ้ำอยู่เรื่อยไป ประเด็นสำคัญของการกระทำผิดซ้ำ จึงอยู่ที่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ และการเข้าและออกจากวิถีชีวิตดังกล่าวนี้ นั่นเอง

การกระทำผิดกฎหมายครั้งแรกของเยาวชนนั้น เป็นอิทธิพลจากปัจจัยแวดล้อมต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยภายใน หรือภายนอก ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในประเด็นหลักก่อนหน้านี้ ซึ่งเยาวชนอาจกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่องต่อไปหรือไม่ก็ได้ แต่ผู้วิจัยขอกล่าวถึงในกรณีของการกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่องของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นตัวแทนกลุ่มประชากรของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ เนื่องจากเป็นการศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาถึงประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำ

หลังจากการกระทำผิดกฎหมายครั้งแรกของเยาวชน และระหว่างที่ยังคงกระทำผิดกฎหมายซ้ำอย่างต่อเนื่องนั้น ขณะเดียวกันก็เป็นการเข้าสู่วิถีชีวิตการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำด้วยเช่นกัน ทั้งนี้แม้การเข้าสู่วิถีชีวิตดังกล่าวนั้นอาจอธิบายได้หลากหลายแนวคิด แต่ในที่สุดแล้ว ก็คือการเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ประเด็นแรงเหวี่ยงให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายซ้ำนั้น สามารถอธิบายด้วยแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ได้ 3 หัวข้อ คือ

1. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม (Erikson H. Erikson, 1968)
2. แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางบุคลิกภาพตามแนวคิดของ (Glasser, 1975)
3. ทฤษฎีการเบี่ยงเบนทางสังคมวิทยา (Lemert, 1967)

โดยทั้ง 3 หัวข้อ มีรายละเอียดดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทางสังคม Erik H. Erikson (1968)

Erik H. Erikson (1968) ได้แบ่งพัฒนาการของมนุษย์ในช่วงเริ่มต้นของชีวิตเอาไว้ 8 ขั้น ซึ่งในการเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้นอาจอธิบายได้ด้วยพัฒนาการขั้นที่ 5 ที่กล่าวถึง การพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนขึ้นในตนเอง ช่วงเวลาของการพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนนั้นเป็นช่วงที่เปราะบางที่สุด การเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในเวลานี้อาจติดกับบุคลิกภาพของบุคคลไปตลอดชีวิต ซึ่งแนวคิดดังกล่าวนี้เองที่ผลการวิจัยแสดงให้เห็นเป็นแรงเหวี่ยงให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตผิดกฎหมาย กล่าวคือเมื่อเยาวชนเริ่มต้นกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่อง พฤติกรรมดังกล่าวจะนำเยาวชนเข้าสู่สังคมของการกระทำผิดกฎหมาย และสภาพแวดล้อมของผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งประกอบด้วยลักษณะเฉพาะตัว เช่น ค่านิยม บรรทัดฐาน บทบาททางสังคม ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในประเด็นหลัก วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ทั้งนี้ การเข้าสู่สภาพแวดล้อมและสภาวะดังกล่าว ในระหว่างที่เยาวชนกำลังพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนนั้น จะเป็นผลให้เยาวชนรับเอาบรรทัดฐาน ค่านิยม หรือบทบาททางสังคมมาเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางบุคลิกภาพของตน และเมื่อเยาวชนอยู่ในบริบทดังกล่าวนานเข้า หรือในทางปฏิบัติก็คือการกระทำผิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง การรับรู้ในบรรทัดฐาน ค่านิยม หรือบทบาททางสังคมของเยาวชนก็จะเบี่ยงเบนไปตามบริบทของ

สภาวะและสภาพแวดล้อมดังกล่าวอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเมื่อพัฒนาการอึดตัว ความเป็ยงเบนนี้ก็จะพัฒนาอย่างถาวรจนกลายเป็นอัตตาหรือตัวตนของเยาวชนในที่สุด จุดนี้เองที่เอกลักษณ์แห่งตนของเยาวชนถูกพัฒนาขึ้นมาในฐานะเยาวชนผู้กระทำผิด และพัฒนาขยายเป็นวิถีชีวิตทั้งหมดของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ทั้งนี้ เอกลักษณ์แห่งตน การรับรู้ตัวตน บทบาททางสังคม หรือสภาวะแวดล้อมดังกล่าว ที่พัฒนาขึ้นนี้เอง ที่อาจถูกเข้าใจในรูปแบบของแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในการศึกษาวิจัยชิ้นนี้ และเป็นตัวอิทธิพลสำคัญที่ส่งผลให้เยาวชนต้องกระทำผิดซ้ำอยู่เรื่อยไป ในที่สุด อาจกล่าวได้ว่า เอกลักษณ์แห่งตน การรับรู้ตัวตน และบทบาททางสังคมของเยาวชนยิ่งชัดเจนมากเท่าไร แรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำยิ่งเข้มข้นมากเท่านั้น

2. แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางบุคลิกภาพตามแนวคิดของ William Glasser (1975)

William Glasser (1975) ได้อธิบายถึงพัฒนาการของเอกลักษณ์แห่งตนเอาไว้เช่นเดียวกัน โดยคำว่าเอกลักษณ์แห่งตนในที่นี้ถูกนิยามเอาไว้ว่า เป็นกระแสที่ไหลเนื่องในชีวิตประจำวัน และเป็นกระแสที่เกาะเข้าด้วยกันจนเป็นสิ่งที่เรียกว่า “ตัวตน” (Glasser & Zunin, 1972 อ้างถึงใน ว่าที่ร้อยตรี กนกศักดิ์ แก้วทิม, 2547) เอกลักษณ์แห่งตนนี้ถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success Identity) และ เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure Identity) ซึ่งเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวนี้เองที่ถูกนำมาอธิบายการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน กล่าวคือ ในช่วงที่เกิดพัฒนาการของเอกลักษณ์แห่งตนนั้น ด้วยสถานภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์เยาวชนจึงไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล หรือได้รับความรักความอบอุ่นที่เพียงพอ รวมถึง ไม่มีแบบอย่างที่ดีในการพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตน การขาดการเอาใจใส่และแบบอย่างที่ดีจากทางบ้าน ทำให้เยาวชนมองหาเอกลักษณ์แห่งตนจากที่อื่น ซึ่งโดยสิ่งแวดลอมและสภาวะแวดล้อมของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้น เต็มไปด้วย สภาพแวดล้อม บรรทัดฐาน หรือค่านิยม ที่เป็ยงเบน ผิดไปจาก สภาพแวดล้อม บรรทัดฐาน หรือค่านิยมของสังคม หรือในบางกรณีเยาวชนก็รับเอาแบบอย่างที่ไม่ดีจากทางบ้าน หรือบุคคลใกล้เคียง ดังที่แสดงให้เห็นในประเด็นหลักที่ “2.บริบทของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ” ทั้งนี้ เยาวชนจะพัฒนาเอกลักษณ์แห่งตนไปในทางที่ตนเองรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับและมีคุณค่าต่อสังคมแวดล้อมและบุคคลรอบข้าง ซึ่งในที่นี้ก็คือสถานะเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ในจุดนี้เองที่เยาวชนพัฒนาตนเองเข้าสู่เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวและเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ด้วยการกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่อง และรับเอาบรรทัดฐานและค่านิยมที่เป็ยงเบนมาเป็นส่วนหนึ่งในการรับรู้ตนเอง และในที่สุด เมื่อสัมพันธ์ภาพระหว่างเยาวชนกับสังคมแวดล้อม บุคคลรอบข้างและวิถีชีวิตของการกระทำผิดกฎหมายเป็นไปได้ด้วยดี เขาจะรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในบทบาทดังกล่าวและพัฒนาอย่างถาวรเป็นภาพลักษณ์แห่งตน(Self image) ซึ่ง

ภาพลักษณ์แห่งตนนี้เองที่อาจถูกเข้าใจได้ในฐานะแรงเหนี่ยวรั้งที่มีผลให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำไม่ว่าจะถูกดำเนินคดีกี่ครั้งก็ตาม เนื่องจากเป็นสถานะเดียวที่เยาวชนมีตัวตนที่ชัดเจนและมีบทบาทที่ประสบความสำเร็จ

3. ทฤษฎีการเบี่ยงเบนทางสังคมวิทยา (Lemert, 1967)

Lemert (1967) ได้กล่าวถึงความเบี่ยงเบนของบุคคลเอาไว้ว่า แบ่งออกได้เป็นสองระดับ คือ ความเบี่ยงเบนในระดับพฤติกรรม และความเบี่ยงเบนในระดับตัวตน ซึ่งสำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ การกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่องนั้นเป็นความเบี่ยงเบนในระดับพฤติกรรมที่สังคมส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ เมื่อถูกต่อต้านไม่ยอมรับจากสิ่งแวดล้อม และบุคคลแวดล้อม ความอึดอัดจึงบีบให้พวกเขาปฏิเสธสังคม บรรทัดฐาน ค่านิยมปกติ และหันเหตัวเองเข้าสู่สังคมที่สถานะของตนไม่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน และเมื่อเข้าสู่สังคมใหม่ก็จะเกิดเป็นการสร้างบรรทัดฐานกับค่านิยมภายนอกชุดใหม่(External Limit)ขึ้นมา การกระทำผิดกฎหมายจึงไม่ใช่เรื่องผิดสำหรับค่านิยมภายนอกชุดใหม่นี้ จุดนี้เองที่เยาวชนเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ซึ่งประกอบด้วย บุคคลแวดล้อม สิ่งแวดล้อม บรรทัดฐาน และค่านิยมที่แตกต่าง ในที่สุด เมื่อเยาวชนคุ้นเคยกับค่านิยมชุดใหม่ที่เหมาะกับตนเองมากกว่าก็จะพัฒนาเป็นบทบาททางสังคมที่ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งสังคมเดียวที่พวกเขาจะอยู่ได้ด้วยบทบาทดังกล่าวนี้ ก็คือสังคมในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ สภาวะดังกล่าวนี้เอง ที่อาจถูกเข้าใจได้ในฐานะที่เป็นแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนยังคงต้องอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำต่อไป เนื่องจากว่าบทบาทเดียวที่เยาวชนมี คือบทบาททางสังคมในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั่นเอง

จากการอภิปรายผลในประเด็นแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำด้วยมุมมองของทฤษฎีต่างๆจะเห็นได้ว่าแรงเหนี่ยวรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ก็คือบริบทและพัฒนาการโดยรวมที่เยาวชนเติบโตมานั่นเอง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นบทสรุปและหัวใจสำคัญของการศึกษาวิจัยในประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในครั้งนี้ ทั้งนี้ บริบท และพัฒนาการดังกล่าวจะพัฒนาผ่านกาลเวลาและประสบการณ์ของพวกเขา ร่วมกับการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม จนในที่สุดก็จะพัฒนาเป็นตัวตน และชีวิตทั้งชีวิตของเยาวชนแต่ละคน ซึ่งสภาวะดังกล่าวนี้เองที่สามารถอธิบายในเชิงกระบวนการภายในให้เห็นได้ว่าเป็นแรงที่เข้มขันคอยดึงหรือรั้งให้เยาวชนต้องอยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายและกระทำผิดซ้ำอยู่เรื่อยไป

หากกล่าวโดยสรุปในทุกประเด็นหลักให้เห็นในกระบวนการทั้งหมดของประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนนั้น อาจอธิบายได้ดังนี้

เยาวชนถือเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะจำกัด และเป็นช่วงของการพัฒนาบุคลิกภาพ หรือเป็นวัยที่กำลังสร้างตัวตน สร้างการรับรู้ตนเอง สร้างการรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนที่มีต่อสังคม เยาวชนจะรับรู้ถึงคุณค่าและตัวตนของพวกเขาผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในช่วงชีวิตดังกล่าว ช่วงชีวิตนี้จึงเป็นช่วงที่เปราะบาง เปรียบเสมือนผ้าขาวที่พร้อมจะรับสิ่งต่างๆ ได้โดยง่าย การที่เยาวชนเหล่านี้อยู่ในสิ่งแวดล้อมเริ่มต้นที่เบี่ยงเบน จึงเป็นการสนับสนุนให้มีพัฒนาการไปในทางเบี่ยงเบน และส่งผลให้มีพฤติกรรมไปในทางเบี่ยงเบนในที่สุด ช่วงนี้เองที่เป็นช่วงเริ่มต้นของการกระทำผิดกฎหมายในเยาวชน ในกรณีที่เยาวชนกระทำผิดกฎหมายอย่างต่อเนื่อง พฤติกรรมดังกล่าวก็จะนำพาเยาวชนเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ในระหว่างที่เยาวชนดำเนินชีวิตอยู่ในวิถีชีวิตดังกล่าวนี้เอง ที่การรับรู้ตนเอง ตัวตน การรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนต่อสังคม คุณค่าในตนเองของพวกเขากำลังพัฒนาขึ้น และพัฒนาเป็นชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขาในที่สุด ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำก็คือชีวิตทั้งชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั่นเอง ซึ่งในจุดนี้อาจสามารถอธิบายได้ในเชิงกระบวนการภายในว่า สภาวะที่เยาวชนรับรู้ตัวตนและชีวิตของพวกเขาในฐานะผู้กระทำผิดกฎหมายนั้น คือแรงเหวี่ยงที่คอยรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของการกระทำผิดกฎหมายและกระทำผิดกฎหมายซ้ำอยู่เรื่อยไป นอกจากนี้ การรับรู้ตนเองหลังได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก็ไม่ได้สนับสนุนให้พวกเขาออกจากวิถีชีวิตเดิม เนื่องจากการถูกมองจากสังคมและบุคคลรอบข้างว่าเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย ประกอบกับการรับรู้ตนเองจากการปรับตัวของ การอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรม ทำให้เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำที่ผ่านการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรม รับรู้ตนเองในฐานะเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายชัดเจนยิ่งขึ้น และยอมรับในสถานะผู้กระทำผิดกฎหมายของตนเองในที่สุด ซึ่งก็เป็นการเพิ่มการสะสมของแรงเหวี่ยงรั้งให้เยาวชนกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดที่มีอยู่แล้ว ให้มีมากขึ้นและถาวรมากขึ้นอีก เมื่อถึงจุดนี้เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำจึงอยู่ในสถานะที่ไม่มีอะไรจะเสียมากไปกว่าที่เป็นอยู่ไม่ว่าจะเข้าสู่วิถีชีวิตเดิมที่เป็นวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย หรือกระทำผิดกฎหมายซ้ำอย่างต่อเนื่องต่อไป และกลับเข้าสู่วงจรของการสะสมแรงเหวี่ยงรั้งเดิมที่ไม่มีจุดสิ้นสุด

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้เห็นถึงภาพรวมของชีวิตรูปแบบหนึ่งในสังคม ซึ่งในที่นี้คือชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ทั้งนี้ชีวิตดังกล่าวก็เป็นองค์ประกอบจากหลายๆปัจจัยร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อม พัฒนาการภายใน หรือ สังคมรอบข้าง อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาวิจัยขั้นนี้ก็สามารถแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนและครอบคลุมอยู่แล้วในประเด็นของการทำความเข้าใจในประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชน นอกจากนี้ นอกเหนือจากผลการวิจัยหลักแล้ว ผู้วิจัยยังได้เห็นแรงที่มีผลในทิศทางตรงข้ามกับแรงเหนียวรั้งที่กล่าวมา คือสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจที่รั้งให้เยาวชนออกจากวิถีชีวิตที่ผิดกฎหมายได้ ดังนั้นสำหรับมุมมองส่วนตัวของผู้วิจัยนั้น หากจะมีการศึกษาวิจัยต่อเนื่องจากงานวิจัยขั้นนี้ ก็ควรจะเป็นการศึกษาวิจัยถึงสิ่งยึดเหนี่ยว หรือ ปัจจัยที่เป็นแรงเหนียวรั้ง ที่สามารถจะรั้งเยาวชนไว้ให้อยู่ในวิถีชีวิตใหม่ที่ไม่ผิดกฎหมายดังกล่าวได้ เนื่องจาก ความรู้ดังกล่าวจะเป็นพื้นฐานสำคัญที่สุดสำหรับใช้ในการพัฒนากระบวนการให้การปรึกษาในเยาวชนกลุ่มนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอาจจะสามารถลดอัตราการกระทำผิดซ้ำได้ในที่สุด ซึ่งถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของผู้วิจัยตลอดมา

1. ข้อเสนอแนะในนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อ ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัยขั้นนี้ว่า ผู้วิจัยคาดหวังให้ คำตอบที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ เป็นประโยชน์ต่อกระบวนการฝึกและอบรมหรือกระบวนการให้การปรึกษาเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน หรือแม้แต่นอกศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ถึงแม้ว่าผลการวิจัยจะไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงแนวทางที่ชัดเจนของการลดอัตราการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน แต่ผู้วิจัยในฐานะนักจิตวิทยาการปรึกษา ก็มีข้อเสนอแนะที่จะนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ดังนี้

1) นักจิตวิทยาการปรึกษาที่จะต้องให้บริการปรึกษาหรือให้การเรียนรู้กับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ควรทำความเข้าใจเสียก่อนว่า การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนเหล่านี้ มิใช่เรื่องของพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว แต่เป็นบริบททั้งบริบทของเยาวชนแต่ละคนที่ประกอบร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว สิ่งแวดล้อม พัฒนาการ หรือศักยภาพรายบุคคล ดังนั้นนักจิตวิทยาการปรึกษาและเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมจะต้องทำความเข้าใจในบริบทชีวิตของพวกเขาอย่างครอบคลุมเสียก่อน เช่นสภาพแวดล้อมที่จะต้องกลับไปมีปฏิสัมพันธ์ สภาพแวดล้อม ครอบครัว เศรษฐกิจ การศึกษา เป็นต้น อีกทั้งการปฏิบัติงานบริการให้การปรึกษาและการฝึกอบรมก็จำเป็นจะต้องปฏิบัติตามพื้นฐานของทำความเข้าใจและคำนึงถึงบริบทเหล่านั้นเป็นสำคัญ

2) เนื่องจากการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนเหล่านี้ มิใช่เรื่องของพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว แต่เป็นบริบททั้งบริบทของเยาวชนแต่ละคนที่ประกอบร่วมกัน ดังนั้นการมุ่งแก้ไขตัวพฤติกรรมจึงเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ในขณะที่นักจิตวิทยาการศึกษาไม่อาจแก้ไขบริบททั้งหมดให้สมบูรณ์ได้ แต่ก็สามารถปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ภายในผ่านบริบทเหล่านี้ให้ดีขึ้นได้ ซึ่งจะนำมาสู่พัฒนาการที่ดีขึ้นในบริบทเดิมเดียวกัน อย่างไรก็ตามการปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวจะได้ผลมากกว่าในช่วงแรกๆของการกระทำผิดกฎหมายที่ความชัดเจนในเอกลักษณ์แห่งตนและความสับสนในบทบาทของตัวเอง (Identity vs. Identity diffusion) ยังไม่ลงตัวชัดเจนมากนัก และยังไม่ได้รับเอาบรรทัดฐาน ความคิด ค่านิยมมาเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของตนอย่างเต็มที่ แต่หากเอกลักษณ์แห่งตนก่อตัวขึ้นแล้ว และเยาวชนรับเอาบรรทัดฐาน ความคิด ค่านิยมมาเป็นส่วนหนึ่งของแก่นบุคลิกภาพแล้ว จะเป็นไปได้ยากกว่ามากที่จะแก้ไขพัฒนาการการเรียนรู้ที่สำเร็จไปแล้วเหล่านี้ เพราะฉะนั้นกระบวนการให้การปรึกษาควรมีประสิทธิภาพสูงสุดในครั้งแรกของการถูกดำเนินคดีส่งตัวเข้าฝึกอบรมของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย เพราะเป็นช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อที่สุด หากพัฒนาพื้นฐานกระบวนการเรียนรู้ภายในที่มีคุณภาพได้ เยาวชนก็จะสามารถกลับสู่สภาพแวดล้อมและบริบทเดิมของตนได้อย่างเข้มแข็ง และลดโอกาสการกระทำผิดกฎหมายซ้ำ และลดโอกาสการเข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่ามาก จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผลที่แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้พฤติกรรม การกระทำผิดกฎหมายเกิดขึ้นมากที่สุดจากการสังเกตใส่ใจในตัวแบบที่มีอยู่มากมายในสภาพแวดล้อมของเยาวชนกลุ่มนี้ ซึ่งมีแรงจูงใจเป็นความอยุ่ที่ตื่นจากรายได้ที่พอเพียง และการเป็นส่วนหนึ่งและได้รับการยอมรับในสังคม ดังนั้นกระบวนการให้การปรึกษาหรือกระบวนการฝึกอบรมควรมีการนำเสนอตัวแบบที่มีคุณภาพโดยยังคงมีคุณสมบัติที่สามารถเป็นแรงจูงใจในประเด็นเดียวกันได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ ตัวแบบดังกล่าวต้องใกล้เคียงกับบริบทของเยาวชนกลุ่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นศักยภาพทางบุคคล สถานะทางสังคม สถานะทางเศรษฐกิจ โอกาสทางการศึกษา เป็นต้น เนื่องจากดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการให้บริการปรึกษาและกระบวนการฝึกอบรมเยาวชนกลุ่มนี้ จำเป็นจะต้องเริ่มต้นจากความเข้าใจอย่างชัดเจนและให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกถึงบริบทชีวิตของเยาวชนกลุ่มนี้ที่แตกต่างออกไปจากสังคมและวัฒนธรรมหลัก หากมีเทคนิคในการนำเสนอที่มีประสิทธิภาพและตัวแบบที่นำเสนอมีบริบทใกล้เคียงกับเยาวชนกลุ่มนี้ จะมีโอกาสเป็นอย่างมากที่เยาวชนจะเรียนรู้พฤติกรรมที่ถูกต้องของตัวแบบที่นำเสนอด้วยแรงจูงใจเดียวกัน อีกทั้งตัวแบบดังกล่าวอาจมีผลกระทบกับตัวตนในอุดมคติของเยาวชนกลุ่มนี้อีกด้วย

3) ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผลที่ได้กล่าวไปแล้ว ว่าช่วงอายุของเยาวชนกลุ่มนี้คือช่วงวัยรุ่น อันเป็นช่วงของพัฒนาการบุคลิกภาพขั้นที่ 5 (Identity vs Identity confusion)

ที่เยาวชนยังสับสนในบทบาทของตนเองที่กำลังพัฒนาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมในชีวิตประจำวัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนก็เป็นสังคมย่อยสังคมหนึ่งที่เยาวชนกลุ่มนี้เป็นส่วนหนึ่งและมีสถานะบทบาทร่วมด้วย จึงกล่าวได้ว่า สภาพสังคมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมีส่วนสำคัญและมีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้บทบาททางสังคม และตัวตนในอุดมคติของพวกเขา ซึ่งจะนำไปสู่เอกลักษณ์แห่งตนที่คงทนถาวรในที่สุด หากแต่ด้วยความเป็นจริงที่ว่าศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นแหล่งรวมของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จึงทำให้สภาพสังคมภายในศูนย์ฝึกต้องมีลักษณะเป็นสังคมย่อยของผู้กระทำผิดกฎหมาย เยาวชนที่อาศัยอยู่ในสังคมย่อยนี้และมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับสังคมของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย จึงมีโอกาสสูงที่จะเรียนรู้บทบาทและตัวตนในอุดมคติที่เบี่ยงเบน และพัฒนาเป็นเอกลักษณ์แห่งตนที่เบี่ยงเบนไปอย่างถาวร หรือในกรณีที่เยาวชนมีเอกลักษณ์แห่งตนของผู้กระทำผิดกฎหมายอยู่แล้ว การคลุกคลีและการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมของผู้กระทำผิดกฎหมาย ก็อาจเป็นการตอกย้ำเอกลักษณ์แห่งตนดังกล่าวให้ชัดเจนขึ้นไปอีกจากบทบาททางสังคมที่พวกเขามีภายในสังคมย่อยภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ด้วยหลักการและเหตุผลดังกล่าวจึงสมควรเป็นอย่างยิ่ง ที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนควรที่จะให้ความสนใจและลดบทบาทของสภาพสังคมย่อยดังกล่าวที่จะมีผลต่อเอกลักษณ์แห่งตนของเยาวชน และถ้าเป็นไปได้ ก็ควรที่จะสามารถกำหนดควบคุมทิศทางของสังคมและวัฒนธรรมย่อยที่มองไม่เห็นเหล่านี้ภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนได้บ้าง เพื่อให้เป็นสภาพสังคมที่เหมาะสมกับการพัฒนาบทบาททางสังคม ตัวตนในอุดมคติ และเอกลักษณ์แห่งตนของเยาวชนกลุ่มนี้ หรืออย่างน้อยก็ควบคุมเพื่อให้เยาวชนไม่เกิดการพัฒนาบทบาททางสังคม ตัวตนในอุดมคติ และเอกลักษณ์แห่งตนไปในทางเบี่ยงเบน ซึ่งในทางปฏิบัติ อาจทำได้โดยการให้ความสำคัญกับการฝึกวิชาชีพให้มากขึ้น ความจริงจังและเข้มงวดในนโยบายการฝึกวิชาชีพที่เพิ่มมากขึ้น จะทำให้เวลาในสังคมย่อยผู้กระทำผิดกฎหมายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนลดลง อีกทั้งครูผู้ฝึกวิชาชีพ ก็สามารถที่จะมีบทบาทเป็นอย่างมากในการที่จะสร้างเสริมวัฒนธรรมย่อยที่มีคุณภาพให้เกิดขึ้นในกลุ่มฝึกวิชาชีพของตน จากการที่เยาวชนต้องใช้เวลาส่วนใหญ่คลุกคลีกับการเรียนฝึกสอนวิชาชีพดังกล่าว อีกทั้งจะต้องคลุกคลีไปในสังคมของแต่ละกลุ่มการฝึกวิชาชีพในขณะเดียวกัน ซึ่งปัจจุบันสังคมดังกล่าวไม่ได้มีความเข้มข้นเพียงพอที่จะเป็นสังคมย่อยสังคมหนึ่งให้กลุ่มเยาวชนได้สังกัดตัวเองและมีบทบาทหรือมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันจนเกิดเป็นวัฒนธรรมย่อยที่นำไปสู่พื้นฐานการพัฒนาตัวตนในอุดมคติและเอกลักษณ์แห่งตนได้ จึงเป็นช่องว่างของสังคมวัฒนธรรมย่อยที่เบี่ยงเบนภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่สามารถจะพัฒนาให้เกิดเป็นสังคมวัฒนธรรมย่อยที่เอื้อให้เกิดการพัฒนาตัวตนในอุดมคติและเอกลักษณ์แห่ง

คนที่เหมาะสมและมีคุณภาพได้ รวมถึงการสร้างเสริมให้เกิดสังคมย่อยที่เหมาะสมดังกล่าว ยังสามารถฝึกการรับรู้หน้าที่ ฝึกปฏิสัมพันธ์ ฝึกทักษะทางสังคมที่เหมาะสมได้อีกด้วย ครูผู้ฝึกวิชาชีพ จึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งมากกว่าเพียงแค่การฝึกวิชาชีพ แต่ยังมีบทบาทในการสร้างเสริมให้เกิดสังคมและวัฒนธรรมย่อยที่เหมาะสมในสังคมวัฒนธรรมย่อยที่เบี่ยงเบนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชน ดังนั้นการจัดให้มีการอบรมรวมในครูผู้ฝึกวิชาชีพถึงแนวทางที่เหมาะสมในการสร้างเสริมให้เกิดสังคมที่สร้างสรรค์ในกลุ่มผู้เรียนของตน ร่วมกับการให้ขอบเขตอำนาจการปกครองกับครูผู้ฝึกวิชาชีพนั้น รวมถึงความทุ่มเทและใส่ใจของครูผู้ฝึกวิชาชีพดังกล่าว ย่อมจะทำให้เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำเหล่านี้มีพื้นฐานที่ดีขึ้นในการพัฒนาตัวตนในอุดมคติ บทบาททางสังคมและเอกลักษณ์แห่งตนที่เหมาะสมให้เกิดขึ้น แม้ว่าแนวคิดดังกล่าวอาจเป็นไปได้ยากในทางปฏิบัติ แต่ผู้วิจัยก็เชื่อว่าผลที่ได้จะคุ้มค่ากับการทุ่มเทในส่วนนี้

4) จากสภาพแวดล้อมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ที่ประชากรจะประกอบไปด้วยทั้งเยาวชนผู้กระทำผิดที่เข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดแล้ว และเยาวชนผู้กระทำผิดที่ยังไม่ได้เข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิด อีกทั้งยังประกอบไปด้วยเยาวชนที่เพิ่งเริ่มกระทำผิด ความแตกต่างของเยาวชนเหล่านี้มีความสำคัญมากต่อกระบวนการทางสังคมและการฝึกอบรม อีกทั้งมีผลตอบสนองต่อกระบวนการฟื้นฟูและฝึกอบรมของหน่วยงานแตกต่างกัน การนำเยาวชนที่มีระดับความแตกต่างของการอยู่ในวิถีชีวิตผิดกฎหมายเหล่านี้มาอยู่ร่วมกัน จะเกิดการหลอมรวมพฤติกรรม วัฒนธรรม บรรทัดฐาน ค่านิยม ขึ้น ซึ่งไม่อาจทราบได้เลยว่าจะจะเป็นไปในทิศทางไหน และจะทำให้เสียโอกาสในการฟื้นฟูเยาวชนผู้กระทำผิดที่ยังไม่ได้เข้าสู่วิถีชีวิตการกระทำผิดกฎหมายอย่างเต็มตัว หรือเสียโอกาสในการฟื้นฟูเยาวชนผู้เริ่มกระทำผิด ซึ่งควรจะเป็นงานที่พอจะเป็นไปได้ การรวมเยาวชนเหล่านี้เข้าด้วยกันจึงทำให้การฟื้นฟูและฝึกอบรมดูเหมือนจะเป็นงานที่เป็นไปได้ยาก ในขณะที่ปัจจุบันเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายมีจำนวนมาก ซึ่งเกินกว่าที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในที่ต่างๆจะดูแลได้อย่างทั่วถึง การแยกดูแลหรือคัดแยกแต่ละกลุ่มเยาวชนที่มีระดับการกระทำผิดและระดับความเป็นไปได้ในการฟื้นฟูแตกต่างออกจากกันจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่กระบวนการหนึ่งที่ยังขาด และยังคงจำเป็นจะต้องมีก็คือกระบวนการคัดกรองแบ่งแยกระดับความเป็นไปได้ หรือความยากง่ายในการฟื้นฟูหรือการฝึกอบรมในประวัติเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการดูแลที่เฉพาะเจาะจงกว่า สามารถให้กระบวนการฝึกอบรม กระบวนการฟื้นฟู บริการปรึกษาทางจิตวิทยา ที่มีความสอดคล้องกับความเป็นจริงได้มากขึ้น และเป็นไปได้อย่างยิ่งขึ้นกว่าเดิม อีกทั้งจะไม่เสียโอกาสในการฟื้นฟูเยาวชนที่มีโอกาสกลับตัวเป็นคนดีสู่สังคมได้ และแน่นอนว่าการเห็นพัฒนาการของระดับการกระทำผิดและระดับความเป็นได้ดังกล่าวในแฟ้มประวัติ ทั้งในทางที่ดีขึ้น หรือในทางที่แย่ลง ก็เป็นข้อมูลสำคัญที่

จะทำให้หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น กรมตำรวจ อัยการ ศาลเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ จนถึงหน่วยงานฝึกและอบรม มองเห็นถึงระดับของปัญหาที่ชัดเจนขึ้น และสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงให้เห็นแล้วว่าเยาวชนที่ผ่านการส่งตัวเข้าฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้วจะไม่เกรงกลัวการกระทำผิดกฎหมายอีก เนื่องจากได้เรียนรู้สังคมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้ว และได้เรียนรู้ชีวิตและผ่านการปรับตัวในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้ว และมีทัศนคติต่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต การเรียนรู้ดังกล่าวและทัศนคติทางบวกที่มีต่อศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจึงเป็นผลให้กระบวนการลงโทษล้มเหลว เยาวชนเหล่านี้จึงไม่เกรงกลัวที่จะต้องกลับมาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นบทลงโทษทางกฎหมายอีก ด้วยเหตุนี้กระบวนการลงโทษและกระบวนการฝึกอบรมจึงต้องเด็ดขาดตั้งแต่คราวแรก ก่อนที่เยาวชนจะรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นหนึ่งในวิถีชีวิตของตน แม้ว่ากระบวนการลงโทษที่เด็ดขาดจะเป็นไปได้ยากจากความเป็นจริงของนโยบายที่มีต่อเด็กและเยาวชนที่มองพฤติกรรมผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนเป็นพฤติกรรมอันเบี่ยงเบนที่จะต้องฟื้นฟูมากกว่าพฤติกรรมการกระทำผิดที่จะต้องถูกลงโทษ อย่างไรก็ตามการแทรกแซงขัดขวางการเรียนรู้ที่จะรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำก็ยังคงเป็นได้อยู่และไม่ขัดต่อนโยบายและมุมมองต่อเด็กและเยาวชนดังกล่าว เช่นการลงโทษที่เด็ดขาดเมื่อกระทำผิดกฎหมายของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน การฝึกอบรมที่อัดแน่น เข้มข้นและเข้มงวดในแต่ละวันที่เกินกว่าจะเป็นวิถีชีวิตปกติได้ และโดยเฉพาะการจำกัดอิสระต่างๆในชีวิตประจำวันของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะการรวมกลุ่มของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นการสร้างเสริมให้เกิดสังคมย่อยของเยาวชนผู้กระทำผิดและเกิดการรับเอาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตตนเอง

6) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าหลังการปล่อยตัวจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เยาวชนต้องเผชิญกับการประทับตราของสังคม ดังนั้น ก่อนการปล่อยตัว เยาวชนควรที่จะได้รับการอบรม เตรียมความพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าว และหากเป็นไปได้ควรจะให้มีการรวมกลุ่มให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อความ明朗ของจิตใจ ที่จะนำมาสู่พื้นฐานทางจิตใจที่มั่นคง ไม่วุ่นไหวไปกับสภาพแวดล้อมที่จะต้องเผชิญ นอกจากนี้การทำกิจกรรมกลุ่มและการจัดให้มีกลุ่มให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาร่วมกับผู้ปกครองหรือบุคคลสำคัญในชีวิตของเยาวชน ก็น่าจะเป็นกำลังใจที่ดีที่จะสามารถสร้างพื้นฐานทางจิตใจที่องงามและแข็งแกร่งได้

7) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมักจะมีคดีติดตัวอยู่เสมอ แม้จะพึงได้รับการปล่อยตัว ซึ่งเป็นผลให้เยาวชนไม่เกรงกลัวที่จะกระทำผิดกฎหมายซ้ำในทันที จากสภาวะที่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องถูกจับกุมดำเนินคดีจึงมีอะไรจะเสีย ด้วยความเป็นจริงดังกล่าว กระบวนการทางกฎหมายควรจะได้รับปรับปรุงให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาวะความเป็นจริงดังกล่าว เพื่อสนับสนุนให้เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำน้อยลง และมีกำลังใจที่จะปรับปรุงตัวและรักษาวินัยในตนเองให้อยู่ในขอบเขตของกฎหมาย ในทางปฏิบัติ อาจทำได้โดย กำหนดให้มีการติดตามทำทัณฑ์บนสำหรับเยาวชนผู้ได้รับการปล่อยตัว ติดตามและประเมินอยู่เป็นประจำ ภายหลังจากปล่อยตัวในช่วงแรก หากเยาวชนมีความประพฤติที่ดี โทษที่เคยมีก็สมควรที่จะลดลง หรือ หากมีคดีความเก่าที่ถูกลืมทิ้งในช่วงเวลาของทัณฑ์บน เยาวชนสมควรได้รับการลดหย่อนตามระดับความประพฤติในช่วงระยะเวลาของการทำทัณฑ์บน หรือต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะหยุดพฤติกรรมกระทำผิดกฎหมายซ้ำของเยาวชนเหล่านี้

8) สำหรับเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำที่เข้าสู่วิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำอย่างเต็มตัวแล้ว อาจเป็นไปได้ยากที่จะกลับมาประพฤติตนอยู่ในกฎระเบียบของสังคมหลักอย่างถาวร หลังจากที่ได้อยู่นอกกฎระเบียบของสังคมมาโดยตลอด หากเข้าใจในจุดนี้แล้ว การให้บริการปรึกษาและการฝึกอบรมกับเยาวชนกลุ่มนี้ ก็สมควรที่จะมุ่งยึดระยะเวลาก่อนการกระทำผิดซ้ำไปให้นานที่สุด มากกว่าที่จะมุ่งให้เยาวชนเลิกกระทำผิดกฎหมายอย่างถาวร และการที่การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนไม่ใช่พฤติกรรมเพียงอย่างเดียว แต่เป็นวิถีชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขา ดังนั้น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ควรมุ่งให้เยาวชนออกจากวิถีชีวิต และลดแรงเหนี่ยวรั้งให้อยู่ในวิถีชีวิตเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำมากกว่าที่จะมุ่งให้เยาวชนเลิกกระทำผิดกฎหมายในคราวเดียว การตั้งเป้าหมายที่เป็นไปได้จริง และสอดคล้องกับความเป็นจริง จะทำให้กระบวนการอบรม และการให้บริการปรึกษาสอดคล้องกับความเป็นจริง และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นเป็นได้จริงมากยิ่งขึ้น

9) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า เยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำนั้นมีสถานะทางสังคมที่แคบ อยู่ในมุมหนึ่งที่แตกต่างออกไปจากสังคมส่วนใหญ่ ความรู้สึกที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมนั้น ทำให้พวกเขาเหลือเพียงเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำด้วยกันเท่านั้น ดังนั้นการที่นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้อง สามารถให้ความจริงใจอย่างไม่มีข้อกังขา (Unconditional Positive Regard) ได้นั้น ก็เป็นการประสบความสำเร็จในการดำเนินงานใดๆไปกว่าเดิมแล้ว อีกทั้งการบริการให้การปรึกษาของนักจิตวิทยาการปรึกษาต่อเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ ก็ควรเริ่มจากคุณสมบัติข้อนี้ก่อน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการวิจัยเพิ่มเติมในประเด็นประสบการณ์การการหยุดกระทำผิดกฎหมาย ในเยาวชนที่ผ่านการกระทำผิดซ้ำมา และเลิก หรือเคยเลิก หรือคิดที่จะเลิกกระทำผิดกฎหมาย เพื่อเปรียบเทียบถึงความแตกต่างในประสบการณ์ชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ และสำรวจถึงประสบการณ์การหยุดกระทำผิดกฎหมาย เพื่อทำความเข้าใจและนำองค์ความรู้ดังกล่าวไปใช้ในเยาวชนที่มีพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำซ้อน

2) จากที่กล่าวมาว่าการศึกษาครั้งนี้ แม้จะเป็นการศึกษาในประเด็นประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำ แต่ประเด็นหนึ่งที่พบเพิ่มเติมเล็กน้อย ก็คือประเด็นของปัจจัยที่มีผลต่อการออกจากวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ อันนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายซ้ำนั่นเอง ประเด็นดังกล่าวได้กล่าวถึงไปแล้วว่าเป็น สิ่งใดก็ตาม ที่มีผลเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งจะมีผลตรงข้ามกับแรงเหนี่ยวรั้งให้อยู่ในวิถีชีวิตของเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมาย ประเด็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจนี้เองที่ผู้วิจัยคาดว่า จะยังสามารถศึกษาเพิ่มเติมไปได้อีก และคัมค้ำกับการนำผลวิจัยที่ได้มาประยุกต์ใช้ในกระบวนการให้การปรึกษา หรือ กระบวนการฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกศักดิ์ แถวมิม. (2547). รายงานการฝึกงานการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนชาย บ้านกรูณา. รายงานการฝึกงานปริญญามหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กตัญชลี ณรงค์ราช. (2543). ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถิติประจำปีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในสังกัด กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. คัดมาเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2553, จาก http://www2.djop.moj.go.th/org_location/org_view_sub.php?org_id=4
- กุลยา พิสิทธิ์ส์สังฆการ และ สมบุญ จารุเกษมทวี. (2550). เจาะจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: มูลนิธิเด็ก.
- เกษวรงค์ จินณะสน. (2542). การศึกษาทางด้านการศึกษาฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด: ศึกษาเฉพาะกรณีการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จันทร์ทิมา ชูยะเสถียร. (2547). การกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรงค์ อินทร์เสวก. (2539). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการเพิ่มระดับการควบคุมตนเองและการลดการติดยาเสพติดซ้ำของผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการรักษาในระยะถอนพิษยา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคณะ. (2543). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จำเนียร ชุณหโสภาค และคณะ. (2551). รายงานการวิจัยการศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชาย โพธิ์สิตา. (2549). ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

- ทองศักดิ์ ดุลยกาญจน์. (2543). *คดีเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน(แพ่ง-อาญา)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- นิพนธ์ เจริญจำนงค์. (2542). *การศึกษาศาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตามแนวทางพระพุทธศาสนา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เบญจา ยอดดำเนิน – แอดติคจ์ และคณะ. (2541). *การศึกษาเชิงคุณภาพ: เทคนิคการวิจัยภาคสนาม*.
- โครงการเผยแพร่ข่าวสารและการศึกษาด้านประชากรสถาบันวิจัยประชากรและสังคม. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล
- บุญเพราะ แสงเทียน. (2545). *กฎหมายอาญา 2 (ภาคความผิด) แนวประยุกต์*. กรุงเทพฯ: วิจัยพัฒนา.
- บุญรวย เมทนีกรชัย. (2542). *การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประธาน วัฒนวานิชย์. (2530). *กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็กและกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน*. กรุงเทพฯ: ปรกาศพิริก.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2531). *อาชญาวิทยา: สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม (พิมพ์ครั้งที่ 1)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ผกาวดี ประดับคำ. (2549). *การกระทำผิดความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชายในเขตปริมณฑล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.
- พัฒนา เมื่อกอ้า. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์. (2549). *พัฒนาการมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ธรรมดาเพรส.
- ภัทรพร วงษ์ไทย. (2541). *ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย. (2550). *หลักการและการใช้วิจัยเชิงคุณภาพสำหรับทางการพยาบาลและสุขภาพ*. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- เรืองชัย เรืองไพศาล. (2543). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน: ศึกษากรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร*.

- วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลักขณา แก้วตระกูล. (2544). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพรพรรณ วงศ์สารคาม. (2548). *การศึกษาวีถีชีวิตของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเรา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. (2549). *ทฤษฎีให้บริการปรึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันชัย รุจนวงศ์. (2544). *กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน*. วารสาร *Innocenti Digest : The UNICEF International Child Development Centre-Innocenti Centre*, 2, 18-21.
- วันชัย รุจนวงศ์ และคณะ. (2549). *การจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในประเทศไทย*. รายงานการประชุมทางวิชาการระดับชาติว่าด้วยงานยุติธรรม ครั้งที่ 4: การพัฒนากระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน. ประเทศไทย, 3, 1-41.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2548). *จิตวิทยามนุษย์ทุกช่วงวัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชา จันทน์เอม. (2542). *จิตวิทยาเด็กเกเร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภัทรา ปากสิทธิ์. (2551). *การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ครอบครัว และสังคมของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดครั้งแรก วัยรุ่นชายที่กระทำผิดซ้ำ และวัยรุ่นชายทั่วไป*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาวงศ์ จันทวานิช. (2547). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัศรา สุภาพ. (2545). *ปัญหาสังคม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สมภพ แจ่มจันทร์. (2550). *ประสบการณ์ทางจิตใจของผู้ต้องขังหญิงคดีฆาตกรรมในทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เข้มสุภาสิต. (2549). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสริน ปุณณะนิตานนท์. (2523). *การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรม และพฤติกรรมเบี่ยงเบน*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภา ซูพิกุลชัย. (2524). *ครอบครัว : ตัวการทำให้วัยรุ่นกระทำผิด*. วารสารอาชญาวิทยา และงานยุติธรรม. (1 มกราคม 2524)

องอาจ นัยพัฒน์. (2548). *วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สามลดา.

อาภรณ์ อินทรสุขุม. (2537). *การศึกษาสภาพครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อค่านิยมในการพัฒนาตนเอง และสังคมของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*.

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

อุษา คงสาย. (2538). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Andrews, D. A., Bonta, J., & Hodge, R. D. (1990). Classification of effective rehabilitation : rediscovering psychology. *Criminal justice and behavior*, 17, 19-52.
- Barry, M. (2006). *Youth offending in transition*. Cornwall: MPG Books.
- Becker, H. S. (1964). *The other side*. NY: The Free.
- Bernice M. M. (1960). *Juvenile delinquency : research, theory and comment*. WA : ASCD
- Clive, R.H. (1990). *Cognitive-behavioral interventions with young offenders*. NY: Pergamon.
- Chung, H. L. and Steinberg, L. (2006). Relations between neighborhood factors, Parenting behaviors, peer deviance, and delinquency among serious juvenile offenders. *Journal of Developmental Psychology*, 42(2), 319-331.
- Creswell, J.W. (1998). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five traditions*. Thousand Oaks: Sage.
- Edward, J. S. Jr. (1957). Toward a concept of the normal personality. *The American Psychologist*. April, 183 – 189.
- Eissler, E.R. (1955). *Searchlight on Delinquency*. NY: International Universities Press.
- Erik H. Erikson. (1950). *Symposium on the healthy personality*. NY: Josiah Macy Jr. Foundation.
- Erik H. Erikson. (1968). *Identity : youth and crisis*, NY : W.W. Norton.
- Esther, L. J. (1996). Prediction of juvenile recidivism using self-reported data. *Masters Abstracts International*, 59-12, A, 4535-4707.
- Glasser, W. (1975). *Reality therapy a new approach to psychiatry*. NY: Harper & Row.
- Glasser, W. (1980). *Reality therapy : An explanation of the steps of reality therapy, what are you doing : How people do and helped through reality therapy*. case edited by Naomi Galsser. NY: Harper & Row.
- Hampion, D. (1998). *The juvenile justice*. USA: Prentice Hall.
- Lemert, E. (1951). *Social pathology: A systematic approach to the theory of sociopathic behavior*. NY: McGraw-Hill.
- Levine, N. & LEE, P. (2009). Bayesian journey-to-crime modelling of juvenile and adult

- offenders by gender in Manchester. *Journal of investigative psychology and offender profiling*, 6, 237–251.
- Neapolitan, J. (1981). Parental influences on aggressive behavior : A social learning approach. *Adolescence*, 16, 831-839.
- Parsons, P. (1947). Certain primary source an patterns of aggression in the social structure of the western world. *Psychiatry*, May, 167 -181.
- Reckless, W. C. (1971). *The crime problem*. Bombay: Feffer and Simons Privatd.
- Redl, F. & Wineman, D. (1952). *Children who hate and controls from within*. IL: The Free.
- Santrok, J. W. (2005). *Adolescence*. NY : McGraw-Hill
- Schure, E. M. (1980). *The politics of deviance stigma contests and the uses of power*. NJ: Prentice-Hall.
- Silverman, V. (1986). *Criminology and crime: An introduction*. NY: Harper & Row.
- Stake, R.E. (1994). *Handbook of qualitative research*. California: Sage.
- Stake, R.E. (1995). *The art of case study research*. California: Sage.
- Stake, R.E. (1998). *Complementary methods for research in education*. WA: American Educational Research Association.
- Stake, R. E. (2000). *Handbook of qualitative research*. California: Sage.
- Sutherland, E. H. and Cressey, D. R. (1978). *Criminology*. USA: J. B. Lippincott.
- Ungar, M. (2000). The myth of peer pressure. *Adolescence*, 35, 37.
- Waegel, W. B. (1989). *Delinquency and juvenile control a sociological perspective*. NJ: Prentice-Hall.
- Wong, S. K. (1998). Peer relation and chinese-canadian delinquency. *Journal of youth and adolescence*, 27(5), 641-65.

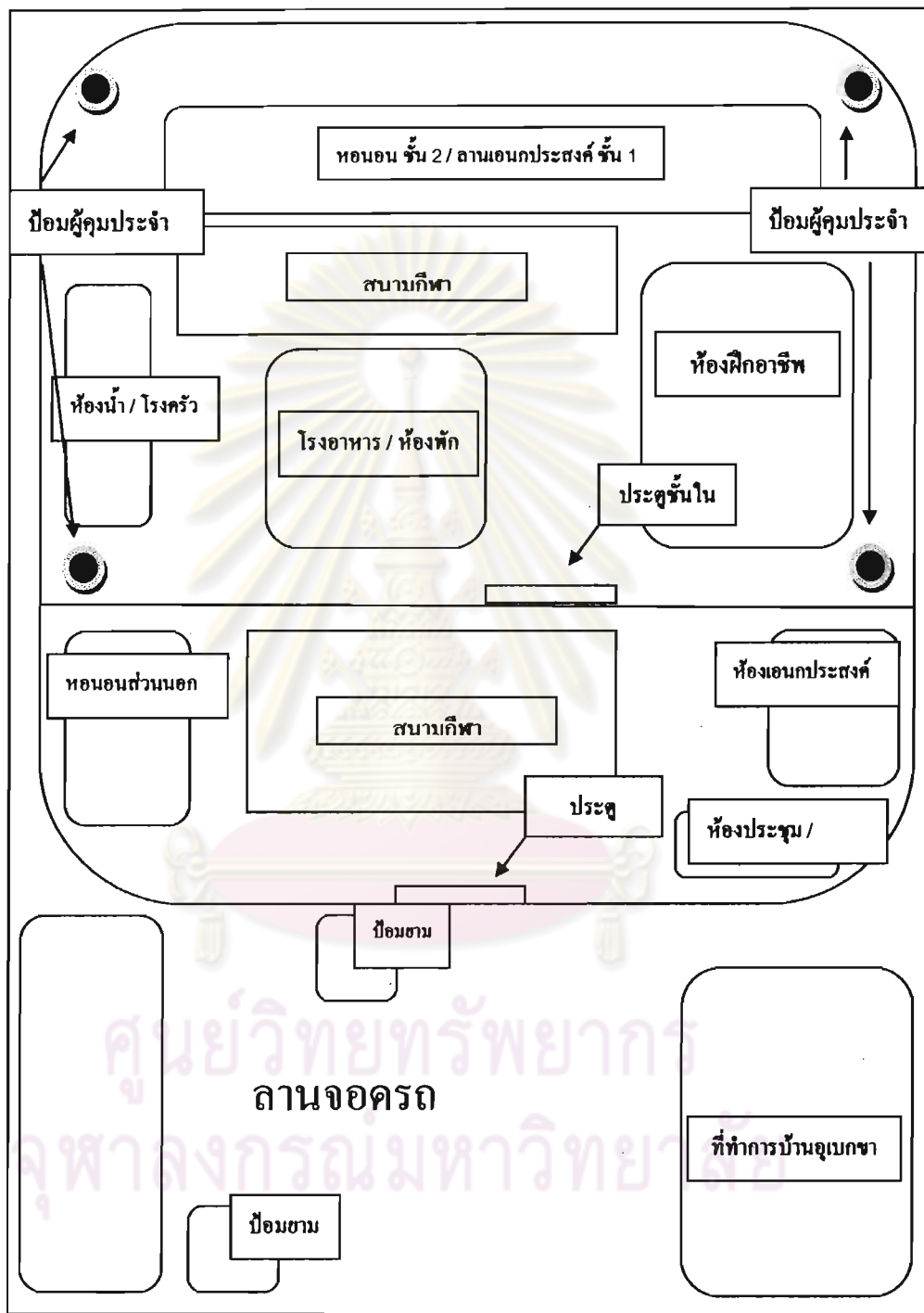
ภาคผนวก ก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำศัพท์เฉพาะ

คำศัพท์	ความหมาย
เกม	การถูกดำเนินคดี, การถูกจับได้
ขาใหญ่	ผู้มีอิทธิพล
คุกใหญ่	เรือนจำสำหรับผู้ใหญ่
ซื้อม	ไม่มีที่ไป ไม่มีทางเลือก
ติด	การถูกตัดสินรับโทษเข้าคุกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน
บิด	การทรยศหักหลัง, การใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อสิ่งที่ต้องการ
โยน	การกระจายยาเสพติดเพื่อการจำหน่าย
รถเทศ	รถมอเตอร์ไซด์แต่งราคาแพง ส่วนใหญ่เจ้าของจะเยาวชนผู้จำหน่ายยาบ้ารายใหญ่
รถด็ก,พีโน่,นูโว	รถมอเตอร์ไซด์ ขายตามท้องตลาดทั่วไป
เคลียร์ยา	การเรียกเก็บเงินจากรายย่อยผู้จำหน่ายยาบ้าที่ได้รับการแจกจ่ายไปขาย
ตัด	การพิพากษาคัดสินของศาล
อายัด	คดีที่รอการตัดสินพิพากษา
วิ่งยา	การขายปลีกยาเสพติดระดับล่างสุด
งาน	เครือข่ายขายยาเสพติด
ยาไอซ์,ยาเค,ไฟไฟว์	ยาเสพติดชนิดหนึ่ง นิยมในหมู่วัยรุ่น
ต่อสายตรง	ขั้นตอนการขโมยรถมอเตอร์ไซด์
พอบ้าน	หัวหน้ากลุ่มเยาวชนในศูนย์ฝึก
ยา	ยาเสพติด
ผง	เฮโรอีน
เฮ้ย	การจัดตัวผู้กระทำผิดร่วม
ทำยา	การขายยาเสพติด
งาน	การขายยาเสพติด
เอ	เอเยนต์ขายยาเสพติดรายใหญ่

แผนผังภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา

ถนนสรรพาวุฒิ

ภาคผนวก ข

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถิติที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้เห็นภาพรวมในสถานะการณ์ปัจจุบันของการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมสถิติที่เกี่ยวข้องมาดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงสถิติรายเดือนของจำนวนเด็กและเยาวชนชายในบ้านอุเบกขา

เดือน / ปี	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.
	52	52	52	52	52	52	52	53	53
จำนวน / คน	172	174	152	149	158	166	160	152	170

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ จำแนกตามอายุ

อายุ	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	37,3	35,4	31,4	35,2	29,9	33,3	36,0	48,2	51,1	46,9
	88	39	48	85	15	08	80	18	28	81
10*-14 ปี	5,31	5,18	1,84	4,49	4,31	5,17	5,87	8,07	8,88	7,18
	6	3	9	6	3	7	2	8	8	3
15-18 ปี	32,0	30,2	29,5	30,7	25,6	28,1	30,2	40,1	42,2	39,7
	72	56	99	89	02	31	08	40	40	98

ศูนย์วิจัยทัณฑ์พลศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศจำแนกตามเพศ

เพศ	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
ชาย	33,934	32,270	28,349	32,175	27,174	30,368	32,756	44,161	44,593	42,779
หญิง	3,454	3,169	3,099	3,110	2,741	2,940	3,324	4,057	4,535	4,202

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศจำแนกตามสาเหตุการกระทำผิด

สาเหตุแห่งการกระทำผิด	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
ป่วยทางจิต	-	-	-	-	-	-	-	135	79	73
ทะเลาะวิวาท	-	-	-	-	-	-	-	2,515	2,432	2,154
สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ	3,178	3,784	4,587	3,004	2,400	2,381	2,510	3,375	3,505	3,182
ผู้อื่นชักจูง/บังคับ	-	-	-	-	-	-	-	1,849	1,870	1,364
สภาพครอบครัว	11,561	8,091	3,842	4,538	3,220	2,760	3,129	3,867	3,060	2,487
การคบเพื่อน	15,399	13,454	14,814	19,116	15,310	17,213	19,035	19,374	20,215	18,774
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์	3,710	4,212	4,425	4,375	4,484	4,735	4,853	5,722	5,539	4,748
ดึกคະນອງ	-	-	-	-	-	-	-	5,566	7,839	8,582
อื่นๆ	3,540	5,898	3,780	4,252	4,501	6,219	6,553	5,815	6,589	5,617

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีซ้ำโดยสถานพินิจทั่วประเทศ
จำแนกตามฐานความผิด

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.									
	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551
รวม	37,388	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981
ความผิดเกี่ยวกับ ทรัพย์สิน	1,399	1,707	1,474	1,532	1,903	2,006	1,837	2,355	2,882	2,620
ความผิดเกี่ยวกับ ชีวิตและร่างกาย	186	227	218	304	580	738	602	847	809	706
ความผิดเกี่ยวกับ เพศ	78	107	103	136	164	245	258	309	202	165
ความผิดเกี่ยวกับ ความสงบสุข เสรีภาพชื่อเสียง และการปกครอง	47	83	63	88	106	117	129	154	313	307
ความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดให้โทษ	3,083	4,120	3,254	3,162	1,269	1,004	1,081	1,428	1,671	1,950
ความผิดเกี่ยวกับ อาวุธและวัตถุ ระเบิด	73	125	107	114	161	164	167	226	242	268
ความผิดอื่นๆ	233	211	195	195	352	333	283	393	489	590

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AF 01-11

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารสถานัน 2 ชั้น 4 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์: 0-2218-8147 โทรสาร: 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 100/2553

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 058.2/53 : ประสพการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชน การศึกษารายกรณี
ผู้วิจัยหลัก : นายปิยะณัฐ เข้มสรวล
หน่วยงาน : คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice
(ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าว ได้

ลงนาม *วิไล อภิมาณี*

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริศา ทศนประดิษฐ)

ประธาน

ลงนาม *ณิชา อภิมาณี*

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณิชา อภิมาณี ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 18 ตุลาคม 2553

วันหมดอายุ : 17 ตุลาคม 2554

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
 - 2) ข้อมูลสำเนาเอกสารที่เกี่ยวข้องผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
 - 3) ผู้วิจัย
- เลขที่โครงการวิจัย 058-2/53
วันที่รับรอง 18 ต.ค. 2553
วันหมดอายุ 17 ต.ค. 2554

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการพิจารณา หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ให้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารชี้แจงเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น แล้วส่งสำเนาในปรกที่ใช้เอกสารดังกล่าวมาที่คณะกรรมการ
5. หากมีเหตุการดำเนินการที่ประชดริชผลในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้แจ้งคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-11) และบันทึกข้อตกลงการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับ

AF 04-09

ข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก

ชื่อโครงการวิจัย	ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน การศึกษารายกรณี	
ชื่อผู้วิจัย	นายปิยะฉัตร แฉ่มสรวท นิสิตระดับปริญญาโท คณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	
สถานที่ติดต่อกับผู้วิจัย	เลขที่โครงการวิจัย	058-2/53
	วันรับรางวัล	18 ต.ค. 2553
	วันหมดอายุ	17 ต.ค. 2554
	(ที่ทำงาน) คณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารวิทยกิติ์ ชั้น 16 ถ.พญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330	
	(ที่พัก) 21 สุขุมวิท 101 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ 10260	
	โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) ไม่มี	โทรศัพท์ (ที่พัก) ไม่มี
	โทรศัพท์มือถือ 086-888-8988	E-mail: erd_erd_erd@hotmail.com

ข้อมูลประกอบการให้คำยินยอมในการเข้าร่วมในการวิจัยประกอบด้วย คำอธิบายดังต่อไปนี้

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไมชัดเจนได้ตลอดเวลา

2. โครงการนี้คือการวิจัยเรื่อง "ประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน การศึกษารายกรณี" ศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายอายุระหว่าง 15-18 ปี จากท่านผู้ที่มีประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำโดยตรง รวมทั้งศึกษาถึงอารมณ์ ทักษะ ความรู้สึกของท่านที่มีต่อการกระทำผิดซ้ำของตนเอง

3. การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายที่ผ่านการฝึกอบรมจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแล้ว รวมทั้งศึกษา ทักษะ ความคิด ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ

4. รายละเอียดของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

4.1) ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยนี้ หมายถึง ท่าน โดยที่ท่านคือ เยาวชนชายที่ผ่านการกระทำผิดกฎหมายเข้ามาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง หลังจากผ่านการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมมาแล้ว และมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกและเกณฑ์การคัดออกต่อไปนี้

เกณฑ์การคัดเลือก คือ

1. ท่านเป็นเยาวชนชายที่ผ่านการกระทำผิดกฎหมายเข้ามาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง
2. ท่านได้เคยฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง
3. ท่านมีความยินดีในการเข้าร่วมการวิจัย
4. ท่านสามารถพูดคุย สื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้ดี

เกณฑ์การคัดออก คือ

AF 04-09

- 2. ท่านเป็นชาวชนชาติที่ผ่านการกระทำผิดกฎหมายมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง **แต่ไม่เคย** ผ่านการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนมาก่อนหน้านี้เลย
- 3. ท่าน **ไม่มีความ**ยินดีในการเข้าร่วมการวิจัย
- 4. ท่าน **ไม่สามารถ** พูดคุย สื่อสารและเข้าใจภาษาไทยได้
- 4.2) จำนวนผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยโดยประมาณ 4-6 คน **จะขึ้นอยู่กับ**การสมัครใจของ

058-2/53
 18 ต.ค. 2553
 17 ต.ค. 2554

ข้อมูล

4.3) ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดกรองผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1. ในการคัดกรองผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ผู้วิจัยจะขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ ประจําศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในการประสานงานเบื้องต้นกับชาวชนชาติผู้กระทำความผิดเพื่อขออนุญาตเชิญท่านเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งในจำนวนนี้จะมีรายชื่อของท่านอยู่ด้วย
- 2. หากท่านมีความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย เจ้าหน้าที่จะแนะนำท่านให้รู้จักกับผู้วิจัย จากนั้นผู้วิจัยจะติดต่อกับท่านด้วยตนเอง พร้อมทั้งอธิบายรายละเอียดของงานวิจัยให้ทราบในเบื้องต้น และขอทราบความสมัครใจของท่านในการเข้าร่วมงานวิจัย
- 3. หากท่านมีความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะนัดพบท่านตามวัน เวลา และสถานที่ ตามที่ท่านสะดวกในการให้สัมภาษณ์ โดยคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวและความสะดวกใจของท่านเป็นหลัก จากนั้นผู้วิจัยจะอธิบายรายละเอียดของงานวิจัยและตอบคำถามต่างๆ ให้ท่านเข้าใจ พร้อมทั้งให้ท่านได้อ่านเอกสารข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และผู้วิจัยจะสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัยของท่านอีกครั้งหนึ่ง เมื่อท่านมีความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ท่านลงนามแผ่นของท่านหรือประทับลายนิ้วมือในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และดำเนินการสัมภาษณ์ต่อไป

4.4) ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ผู้วิจัยคิดว่าสามารถให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ การที่ท่านมีความยินดีเข้าร่วมการวิจัยและถ่ายทอดประสบการณ์ตรงของท่านถือว่าเป็นประโยชน์และเป็นวิทยาทาน ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์การกระทำผิดซ้ำของชาวชนชาติ รวมทั้งทักษะ ความคิด ความรู้สึกที่มีต่อการกระทำผิดซ้ำเหล่านั้น และข้อมูลที่ได้นำไปพัฒนาแนวทางการปฏิบัติงานการป้องกันเชิงจิตวิทยาต่อไป

5. ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ท่านด้วยผู้วิจัยเองในสถานที่ที่ท่านสะดวกใจ ในระหว่างสัมภาษณ์ ผู้วิจัยขออนุญาตบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และจดบันทึกขณะสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ถูกต้อง ครบถ้วนที่ท่านได้ให้ข้อมูล ข้อมูลที่ได้จากท่านจะนำมาออกเผยเป็นคดียุติธรรมและจะไม่มีการบันทึกชื่อนามสกุลที่แท้จริงของท่านลงในแถบบันทึกเสียง ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย จำนวน 3 ครั้ง ครั้งแรกใช้เวลา 1 - 1.30 ชั่วโมง ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ระยะเวลาครั้งละ 45 นาที เพื่อให้ท่านได้เล่าถึงประสบการณ์ของท่านตามที่ท่านประสบมาให้ครอบคลุมเท่าที่จะทำได้ และผู้วิจัยจะนำข้อสรุปที่ได้จากการสัมภาษณ์กลับไปให้ท่านตรวจสอบความถูกต้องตามที่ท่านได้ให้ข้อมูล และให้ท่านได้เสนอแนะเพิ่มเติมหากข้อมูลยังไม่ครบถ้วน

6. ข้อมูลการสัมภาษณ์ที่ได้จากท่าน จะถูกนำไปผ่านกระบวนการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

AF 04-09

ส่วนร่วมในการวิจัยคนอื่น ว่าตรงกันหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยยินยอมในกฎตรวจสอบ
ข้อมูลดังกล่าว

7. หากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมทั้งด้านประโยชน์และโทษเกี่ยวกับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่าน
ทราบอย่างรวดเร็ว

8. ในการคัดกรองนี้ หากพบว่าท่านไม่อยู่ในเกณฑ์คัดเข้า และขณะนี้ท่านเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ
สมควรได้รับการช่วยเหลือแนะนำ ผู้วิจัยจะส่งต่อไปยังหน่วยงานที่ให้บริการช่วยเหลือปรึกษาจิตใจ
ต่อไป

9. ผู้วิจัยคาดหวังว่างานวิจัยครั้งนี้จะไม่ทำความเสียหายใดๆ ทั้งสิ้นแก่ท่าน ในบางกรณีงานวิจัยนี้อาจมี
ความไม่สบายใจเกิดขึ้นแก่ท่านอยู่บ้าง ในบางคำถามอาจทำให้ท่านเกิดความรู้สึกสะเทือนใจ ไม่สบายใจ
หรือทำให้ท่านลำบากใจในการตอบ ท่านสามารถยุติการสัมภาษณ์หรือปฏิเสธที่จะตอบคำถามหรือหยุด
ในเรื่องนั้นๆ ได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยจะคอยสังเกตอารมณ์ความรู้สึกของท่านในขณะที่สนทนากับท่านมีความ
พร้อมในการให้สัมภาษณ์มากขึ้นเรื่อยๆ หากท่านไม่พร้อมในการให้สัมภาษณ์ผู้วิจัยจะยุติการสัมภาษณ์
ไว้แค่นั้น ในกรณีที่ผู้วิจัยพบว่าขณะทำการสัมภาษณ์ ท่านเกิดความรู้สึกสะเทือนใจหรือไม่สบายใจใด ๆ
อันเนื่องมาจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะส่งต่อท่านไปยังหน่วยงานที่ให้บริการช่วยเหลือการปรึกษาจิตใจ
เช่น โรงพยาบาลของรัฐหรือเอกชน สถานีอนามัย หรือ หน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการการปรึกษาจิตใจ
ใกล้บ้านท่าน เป็นต้น

10. การเข้าร่วมเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยครั้งนี้ถือเป็นความสมัครใจของท่าน ท่านสามารถที่จะ
ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการวิจัย หรือหากท่านยินดีเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ท่านก็ยังมีสิทธิ์ถอนตัวจากการวิจัยนี้
ได้ทุกขณะที่ท่านต้องการโดยไม่ต้องให้เหตุผล และการปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการวิจัยหรือการถอนตัวออก
จากการวิจัยไม่มีผลกระทบต่อท่านทั้งสิ้น

11. หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความยินดีที่จะตอบคำถามให้ท่าน
เข้าใจ โดยท่านสามารถติดต่อกับผู้วิจัยตามโทรศัพท์มือถือที่ท่านได้ระบุไว้ข้างต้นได้ตลอดเวลา หากผู้วิจัย
มีข้อมูลเพิ่มเติมทั้งด้านประโยชน์และโทษที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็ว

12. ชื่อ นามสกุล ตลอดจนข้อมูลส่วนตัวของท่านและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องจะได้รับการปกป้องเป็น
ความลับ โดยผู้วิจัยจะไม่มีการพิมพ์เผยแพร่หรือเปิดเผย ชื่อ นามสกุล ตลอดจนข้อมูลส่วนตัวอื่นๆ ที่จะ
เปิดเผยถึงตัวท่านหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องแก่สาธารณชน ชื่อของท่านจะไม่ถูกบันทึกในแถบเนม ทึดเล็อง
หรือบันทึกอยู่ในข้อมูลแต่จะใช้รหัสตัวเลขหรือนามสมมติแทนตัวท่าน และผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บแถบ
บันทึกเล็องและข้อมูลเหล่านั้นไว้ในตู้เหล็กปิดกุญแจเพื่อไม่ให้ผู้อื่นเข้าถึงได้ และทำลายแถบเนม ทึดเล็อง
ทันทีเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย หากมีการเสนอผลการวิจัยจะนำเสนอเฉพาะเชิงวิชาการและนำเสนอเป็น
ภาพรวมเท่านั้น โดยไม่มีข้อมูลใดในรายงานการวิจัยที่จะสามารถระบุถึงตัวท่าน

12. ไม่มีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ท่านในการเข้าร่วมการวิจัย

13. หากท่าน ไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการ
จริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

เลขที่โครงการวิจัย 052-2/53
 วันที่รับรอง 10 ต.ค. 2553
 วันและอายุ 11 ต.ค. 2554

AF 05-09

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
(สำหรับผู้ที่ข้อมูลเข้าหน้าที่ศูนย์ศีกอบรม)

ทำที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามท้ายหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย ประสพการณ์การกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

การศึกษารายกรณี

เลขที่เอกสารวิจัย OS8.2/33

ชื่อผู้วิจัย นายปิยะฉัตร แฉิมสรล

วันที่รับแจ้ง 18 ต.ค. 2553

ที่อยู่ติดต่อกับผู้วิจัย

วันหมดอายุ 17 ต.ค. 2554

(ที่ทำงาน) คณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยาการปรึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาคารวิทยกิตต์ ชั้น 16 ถนนพญาไท
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

(ที่พัก) 21 สุขุมวิท 101 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 086-888-8988 โทรศัพท์บ้าน -

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัยเรื่องนี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินดีให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ จำนวน 3 ครั้ง ครั้งแรกใช้เวลา 1 - 1.30 ชั่วโมง ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ใช้เวลาครั้งละ 45 นาที หรือจนกว่าข้าพเจ้าจะขอยุติ และข้าพเจ้ายินยอมให้บันทึกเสียงการสนทนาและสัมภาษณ์ได้

ข้าพเจ้ามีสิทธิถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใดๆ ต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า แถบบันทึกเสียงจะไม่มีการระบุชื่อแต่ใช้เป็นรหัสในการวิจัย และจะมีการทำลายแถบบันทึกเสียงทันทีเมื่อจบการวิจัยแล้ว

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารชี้แจง
ผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
(.....) (.....)
ผู้วิจัยหลัก ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

058-2/53 ลงชื่อ.....
18 ต.ค. 2553 (.....)
17 ต.ค. 2554 พยาน

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

คำถาม

เขาจะ คราวที่แล้วที่เขาคูกับ จุดถึงชีวิตของตัวเองนะ ตั้งแต่เริ่มชีวิตที่ต้องหาเงินมาจ่ายค่าเช่าบ้าน ตั้งแต่ทำงานเป็นเด็กจ้างรถ จนกระทั่งมีรุ่นพี่มาชวนไปปล้น แล้วก็จนมาเป็นชาใหญ่ในซอยก่อนโดนจับเนี่ย ก่อนจะมีแฟน แล้วก็คิดได้ว่าถ้าทำผิดไปแล้วต้องไปอยู่คุกใหญ่คงจะเสียเวลาในชีวิตน่าดู

ที่มี ผมกำลังสนใจในเรื่องของการทำผิดซ้ำหลังจากครั้งแรกที่ถูกดำเนินคดีแล้ว ว่ามันไปมาอย่างไร เกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา ใจเขา ความรู้สึกเขา ที่เข้าใจว่ามันมันไปเอง แต่อยากให้อธิบายตรงนี้ให้หน่อย อยากให้ลองนึกย้อน ตั้งแต่โดนจับครั้งแรก จนเข้าบ้านเมตตาและออกมา 1 คิดยังใจ 2 ความรู้สึกต่อชีวิตตัวเองเป็นอย่างไร 3 แล้วทำอะไรอะไรครั้งแรก ด้วยความรู้สึกอย่างไร / 4 ชีวิตต่อจากนั้นดำเนินไปอย่างไร 5 ถ้าย้อนคิดกลับไป รู้สึกอย่างไรกับตัวเอง 6 มองตัวเองตอนนี้แล้วเป็นอย่างไร / 7 หรืออยากให้ย้อนคิดถึงความรู้สึกต่อชีวิตของตัวเองในตอนนี้หลังจากโดนจับกุมจนกระทั่งมันกลับมาใช้ชีวิตเป็นปกติเหมือนเดิมข้างนอกในตอนนี้มันจะรับ ว่ามันเป็นอย่างไร

ชีวิตตอนที่ได้ออกมาอยู่ข้างนอกหลังจากโดนจับกุมครั้งแรกเนี่ยมันต่างกันยังไงกับชีวิตก่อนเข้ามา มันต้องมีส่วนต่างบ้างแหละ รอยมันออกมาให้เห็นหน่อยได้ไหม

ชีวิตช่วงไหนของ ช่วง และความรู้สึกหรืออะไรก็ตามในชีวิต ที่มีผลต่อการทำผิดกฎหมายอีกครั้ง คือตอนนี้รู้แล้วนะว่าจะไปผิดกฎหมาย ต่อการถูกจับกุมมันทำให้คิดแล้วว่าจะไปถูกหรือผิดกฎหมาย

ชีวิตเปลี่ยนไปตรงไหนบ้าง หลังจากออกจากบ้านเมตตาจากการจับกุมครั้งแรก ในมุมมองความรู้สึกต่อชีวิตของเขาที่มีมันชัดเจนกฎหมายเนี่ย เขามองอย่างไร

แน่นอนแหละ ถึงจุดนึงเงินไม่ได้มีค่า ถูกไม่คุ้ม แล้วที่ทำอยู่ทุกวันนี้ ทำไปเพื่ออะไร เคยคิดไม่ว่าตัวเองทำอะไรอยู่ และทำไปเพื่ออะไรกันแน่

ถ้าไม่ได้อยู่ตรงนี้ ไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบนี้ เลิกได้ อยากอยู่ไหน อยากทำอะไรครับ เป็นไปได้ไหมที่จะอยู่ในสถานะความเป็น ตรงนี้ ในที่นี้โดยที่ไม่ทำผิดกฎหมาย

ผมถามหน่อย คือ เขารู้ๆ ก็ไม่เห็นในสังคมของที่เป็นใจ ชีวิตของที่เป็นใจ ของพวกที่ทำกฎหมายเป็นใจ แต่ก็พอจะรู้ว่าพวกผมเกิดมาเงินใช้ ได้เรียน ได้ทำงาน แต่ ว่างกันข้าม ซึ่งก็ไม่รู้ว่าชีวิต เป็นใจ ชีวิตที่อยู่ในมุมมองที่นอกกฎหมาย ไม่ได้อยู่ในกฎหมาย ไหนๆ ก็เห็นความต่างตรงนั้นแล้ว ที่อยากให้ ว่างซึ่งเขาชีวิตจริง ในมุมมองนี้ให้ที่ฟังหน่อยละ คือเขาให้เหมือนที่ไปกินนอนอยู่ชอยบ้าน อีก 5 วันเฉย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายปิยะณัฐ แยมสรพล เกิดเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2527 จบระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียน
สาริตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จบปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท
สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2551

ประสบการณ์ในการเป็นนักจิตวิทยาการปรึกษาฝึกหัด ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. ผู้นำกลุ่ม (Group Counseling) ประมาณ 400 ชั่วโมง
2. ผู้ให้การปรึกษารายบุคคล (Individual Counseling) ประมาณ 80 ชั่วโมง

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย